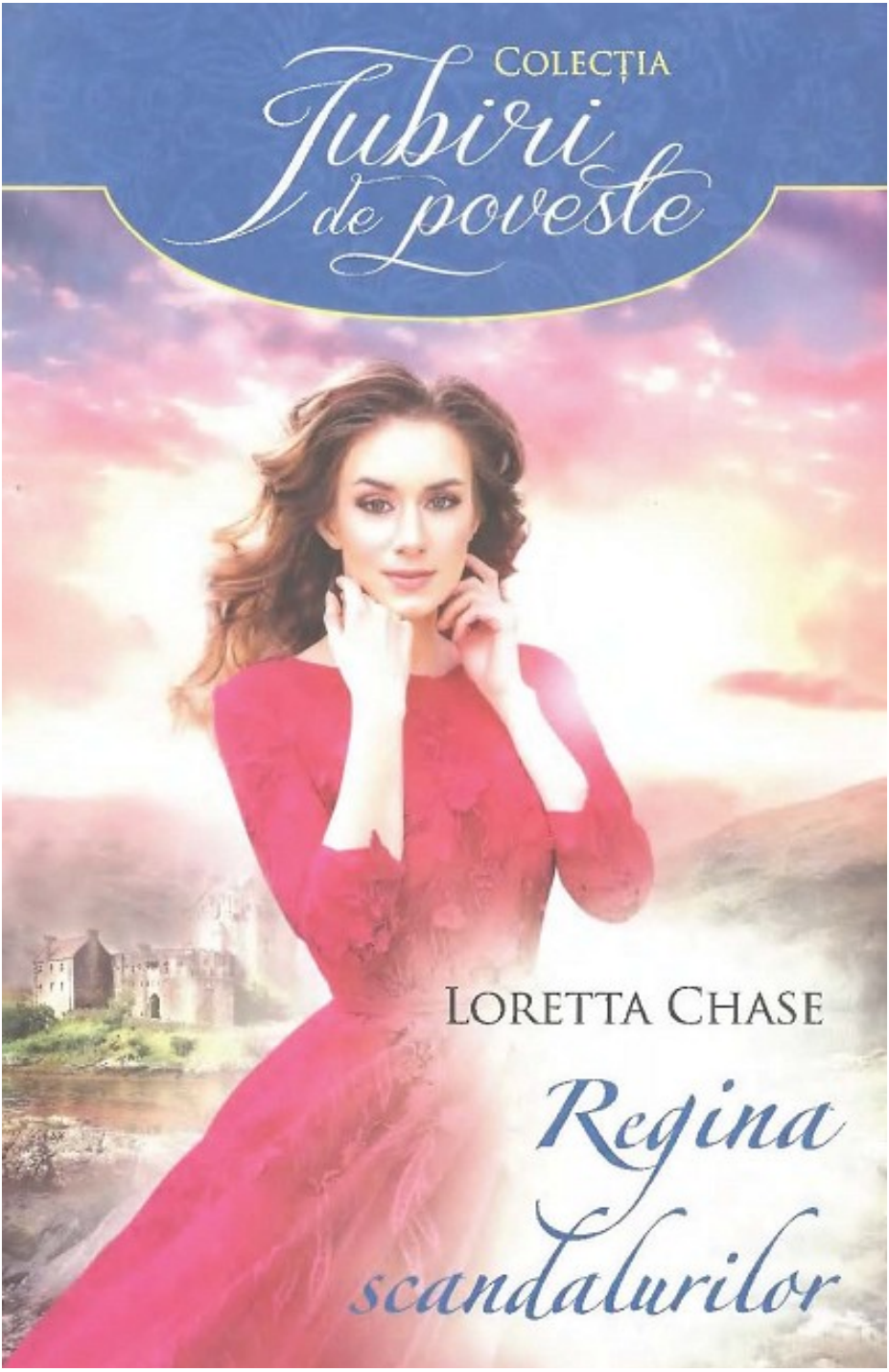
COLECȚIA

Iubiri de poveste

LORETTA CHASE

Regina scandalurilor

LORETTA CHASE
REGINA SCANDALURILOR

***Last Night's Scandal by* Loretta Chase**

Copyright © 2010 Loretta Chekani
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Traducere din limba engleză: Lavinia Şerban

Prolog

Londra
5 *octombrie 1822*

Milord,

***Trebuie** să Arzi această Scrisoare după ce o citeşti. Dacă ar cădea în Mâini Nepotrivite, voi fi iarăşi Exilată la ŢARĂ, la unul dintre Domiciliile unchilor mei îndepărtaţi Carsington, unde **mai mult ca sigur** voi fi IZOLATĂ. Nu mă deranjează peisajul Rural în Doze Mici, dar să fiu ÎNCHISĂ şi să-mi fie interzisă **orice** Posibilitate de a Socializa, în Orice Fel (de teamă că îmi voi face Cunoştinţe Nepotrivite sau că Voi Conduce Inocenţii pe Căi Greşite), este **intolerabil** şi **sigur** mă va împinge la Gesturi Disperate.*

*Sunt urmărită **tot timpul.** Singura modalitate prin care să-ţi trimit o Scrisoare Lungă şi Necenzurată este să o scriu în Locul meu Secret şi să aranjez cu Anumite Persoane care trebuie să rămână Anonime, deoarece Acţiunea aceasta este **neobişnuit de periculoasă** – să strecoare Epistola în Corespondenţa Diplomatică.*

*N-ar trebui să mă încumet la această Acţiune Periculoasă doar ca să punctez faptul că a trecut **Exact Un An** de când am pornit în **Cea Mai Interesantă** Călătorie spre Bristol. Şi nici nu ar trebui să-mi pun în pericol Libertatea doar pentru a Transmite Obişnuitele Veşti Inofensive pe care o Tânără Domnişoară are dreptul să le comunice unui tânăr Gentleman pe care îl cunoaşte – chiar dacă el e practic **Fratele** ei sau cel puţin un fel de Văr. Sunt împinsă să recurg la Subterfugii pentru că e DATORIA mea să te Informez de **încă o schimbare a Situaţiei** tale. Se presupune că noi, Copiii, nu ar trebui să **ştim nimic** despre astfel de probleme**,** dar eu nu sunt Oarbă şi adevărul este că Mama ta **aşteaptă** iarăşi un copil.*

Da, este şocant la vârsta ei şi mai ales că s-a

întâmplat la mai puţin de un an de la naşterea primului tău frate. Apropo, Micuţul David începe să semene uimitor de mult cu tine, cel puţin din punct de vedere fizic. Bebeluşii sunt schimbători la Vârste Fragede, dar se pare că nu i se mai schimbă Trăsăturile. Părul îi creşte blond *ca al tău şi culoarea Ochilor pare să se fi stabilit la o nuanţă* ***neobişnuită*** *de* ***gri.*** *Dar să nu mă pierd în detalii.*

Eu am rămas întotdeauna Uluită de subita FERTILITATE a Mamei tale, după ce ***treizeci de ani a fost stearpă.*** *Dar Străbunica Hargate spune că* ***vizitele prelungite*** *pe care le-au făcut părinţii tăi în Ultimii Ani la ceea ce ea numeşte* ***Cuibuşorul de Iubire din Scoţia*** *explică totul. Străbunica spune că porţiile de Haggis[1] şi paharele de Whisky Scoţian au* ***Făcut Minuni.*** *A spus că această combinaţie a avut întotdeauna un efect extraordinar asupra Străbunicului. ~~Ştiu ce a vrut să spună prin „extraordinar”, pentru că am descoperit din întâmplare Colecţia ei Secretă de Gravu.~~ Trebuie să închei, dacă vreau ca scrisoarea să ajungă în siguranţă în Geanta Curierului. Chinul va presupune să mă strecor afară* ***Neobservată*** *din Casa unei Anumite Rubedenii şi să găsesc o Birjă. Din fericire am Aliaţi. Dacă sunt prinsă, mă paşte SECHESTRAREA LA ŢARA – dar, după cum ştii, eu consider că propria mea Siguranţă şi Fericire nu au* ***Nicio Importanţă*** *atunci când e vorba de o Cauză Nobilă.*

Cu stimă.

Olivia Wingate-Carsington

Teba, Egipt

10 noiembrie 1822

---

1 Mâncare tradiţională scoţiană, asemănătoare cu drobul de miel, dar preparată dintr-un amestec de inimă, ficat şi plămâni tocaţi de oaie sau vită, amestecate cu seu, ceapă, fulgi de ovăz şi condimente şi fierte în stomacul animalului sacrificat (n.tr.)

Dragă Olivia,

Am primit scrisoarea ta acum câteva zile şi ar fi trebuit să-ţi răspund mai devreme, dar studiile şi munca noastră îmi ocupă tot timpul. Astăzi totuşi, unchiul Rupert a plecat să gonească un grup de francezi de la unul din locurile în care facem săpături – pentru a treia oară. Ticăloşii aşteaptă ca servitorii noştri să îndepărteze tot nisipul – ceea ce înseamnă săptămâni şi săptămâni de lucru. Apoi galicii aceia diabolici aduc un firman[2] *din partea unui* kashef[3] *sau aşa ceva, şi despre care susţin că le conferă drepturi exclusive asupra sitului.*

Pot să sparg capetele la fel de bine ca oricine şi m-aş fi dus şi eu, dar mătuşa Daphne m-a legat de o balustradă din dahabiya *(un tip de barcă de pe Nil, destul de încăpătoare) şi mi-a spus să scriu familiei. Dacă le scriu părinţilor mei, le-aş aminti că exist şi le-aş alimenta nevoia iraţională obişnuită de-a mă chema în sânul familiei să fiu martor la gesturile lor teatrale până vor uita de ce m-au vrut alături de ei şi m-ar trimite iarăşi departe, la altă şcoală afurisită.*

Deoarece, ca fiică vitregă a lordului Rathbourne, se poate spune că faci parte din familie, nimeni nu poate avea motive logice să protesteze că îţi scriu ţie în schimb. Am sentimente contradictorii faţă de veştile pe care mi le-ai dat. Pe de-o parte, îmi pare foarte rău să aflu că încă un copil nevinovat va fi aruncat în tornada părintească. Pe de altă parte, simt o bucurie egoistă la gândul că în sfârşit am şi eu fraţi şi sunt încântat că lui David îi merge aşa bine.

Nu văd de ce ar deranja pe cineva că mă pui la curent cu sarcina mamei mele, dar eu nu am înţeles niciodată regulile stricte impuse femeilor.

Aici e şi mai rău pentru femei, dacă asta ţi se pare o consolare. În orice caz, sper că nu vei fi sechestrată pentru că mi-ai dat de veste. Temperamentul tău nu poate fi supus

---

2 Decret, permis emis de o autoritate islamică (n.tr.)

3 Autoritate islamică (n.tr)

regulilor, ca să nu mai vorbim de captivitate. Doar am aflat asta pe pielea mea, în aventura de care vorbeşti.

Bineînţeles că îmi amintesc foarte clar ziua în care brusc şi pe neaşteptate – două cuvinte pe care le voi asocia întotdeauna cu tine – am plecat la Londra împreună.

Fiecare moment al călătoriei noastre spre Bristol este la fel de bine gravat în creierul meu ca inscripţiile greceşti şi egiptene de pe Piatra Rosetta şi vor rămâne acolo pentru mult timp. Dacă, peste câteva secole, cineva îmi va dezgropa cadavrul şi-mi va studia creierul, va găsi gravat acolo în caractere inconfundabile: Olivia. Brusc. Neaşteptat.

Ştii *că ţin la părinţii mei, însă gândirea mea trebuie să fie ghidată de fapte. Adevărul este că viaţa mea a luat o întorsătură uimitoare după călătoria noastră. Dacă n-aş fi plecat cu tine, aş fi fost trimis la una dintre multele şcoli din Scoţia care funcţionează pe principii spartane – deşi, ca să fiu corect, spartanii erau blânzi prin comparaţie. Ar fi trebuit să suport acelaşi gen de prejudecăţi enervante care domină în alte scoli, dar în condiţii mult mai aspre, cum ar fi accentele de neînţeles şi vremea oribilă din Scoţia. Şi cimpoaiele.*

Drept mulţumire, îţi trimit un mic dar. Potrivit mătuşii Daphne, semnul scarabeului se citeşte „kheper” *– unde „kh” se pronunţă ca un „ah” german. Hieroglifele au mai multe înţelesuri şi utilizări.*

Scarabeul înseamnă renaştere. Privesc această călătorie spre Egipt ca pe o renaştere.

S-a dovedit a fi mai interesantă decât am îndrăznit să sper. De-a lungul secolelor, nisipul a înghiţit lumi întregi, pe care abia am început să le descoperim. Oamenii locului sunt fascinanţi, şi zilele mele sunt provocatoare din punct de vedere mental şi fizic, aşa cum nu au fost niciodată acasă. Nu sunt sigur când ne vom întoarce în Anglia. Sper că nu prea curând.

Trebuie să termin acum. Unchiul Rupert s-a întors – suntem încântaţi să observăm că într-o singură bucată – şi de-abia aştept să aud cum s-a desfăşurat întâlnirea lui cu acei trântori buni de nimic.

Al tău,

Lisle

P.S. Mi-aş dori să nu mi te adresezi cu apelativul „milord”. Parcă te şi aud rostindu-l cu tonul acela batjocoritor din glasul tău şi te şi văd făcând o reverenţă exagerată – sau poate, având în vedere confuzia ta cu privire la ceea ce pot şi nu pot face fetele – o plecăciune.

L.

P.P.S. ~~Ce Gravu~~?

Patru ani mai târziu

Londra
12 februarie 1826

Dragul meu L,

Felicitări pentru cea de-a OPTSPREZECEA ANIVERSARE!

Trebuie să scriu Rapid, pentru că sunt pe cale să intru din nou în Exil, de data asta la Cheshire, cu unchiul Darius. Asta mă va învăţa să nu mai intru niciodată într-un cazinou cu o Mică PÂRÂCIOASĂ ca Sophy Hubble.

Cât mi-aş fi dorit să fi fost mai lungă ultima ta Vizită acasă. Atunci am fi putut Sărbători ***împreună*** *această* ***Zi Importantă.*** *Dar ţie îţi este* ***mult mai bine acolo*** *în Egipt, ştiu.*

De asemenea, dacă ai fi rămas mai mult ***poate că nu ţi s-ar mai fi permis să te întorci în Egipt.***

La scurt timp după Plecarea ta, am avut o CRIZA cu părinţii tăi. După cum ştii, i-am ***protejat*** *întotdeauna pe Adulţi de aflarea Adevărului. I-am lăsat pe Lord şi Lady*

*Atherton să creadă că Ciuma din Egipt **nu** a fost MOLIMA TERIBIL şi FATALĂ pe care toată lumea o asociază cu Evul Mediu, ci doar una dintre obişnuitele afecţiuni de care suferă **adeseori** călătorii. Dar la numai câteva **săptămâni** după ce a plecat corabia ta, un Băgăcios le-a spus adevărul! Au devenit ISTERICI, mergând până la a cere **să fie întoarsă din drum** Corabia! Eu le-am spus că ai muri dacă te-ai întoarce, dar ei mi-au răspuns că sunt **prea** teatrală***.**

Tocmai Eu! Îţi vine să crezi? ~~Râde ciob de oală spartă~~. Dar trebuie să mă opresc. A venit băiatul.

*Nu mai am timp să povestesc Totul. E suficient să spun că Tata-Vitreg s-a ocupat de Situaţie şi că **deocamdată** eşti ÎN SIGURANŢĂ.*

Adieu, *Prietene. Mă întreb dacă **te voi mai vedea** vreodată şi... O, fir-ar! Trebuie să plec.*

A ta,

Olivia Carsington

P.S. Da, am renunţat la „Wingate” şi nu te vei întreba de ce, când în voi povesti ce a spus Unchiul, Fratele Tatii, despre Mama.

Dacă ar fi trăit Tata, i-ar fi dezmoştenit şi tu ştii... Blestemat fie băiatul ăsta! Nu vrea să aştepte!

O.

Un sat aflat la 15 kilometri de Edinburgh, Scoţia
Mai 1826

Nimeni nu mai locuise în castelul Gorewood de doi ani.

Bătrânul domn Dalmay, a cărui sănătate se deteriora, fusese nevoit să se mute cu câţiva ani înainte într-o casă mai modernă, mai caldă şi mai uscată din Edinburgh. Agentul său nu găsise un chiriaş, iar îngrijitorul, care

suferise un accident în primăvara anului trecut, încă nu se întorsese. Din acest motiv, lucrările de restaurare şi reparaţiile care începuseră de mult şi se desfăşurau parcă dintotdeauna – adică de pe timpul când locuise domnul Dalmay la castel – începuseră treptat să se deterioreze.

De aceea, în această seară de primăvară, Jock şi Roy Rankin aveau întregul castel doar la dispoziţia lor.

Căutau să fure, ca de obicei. Învăţaseră pe pielea lor că pietrele splendide de pe crestele zidurilor nu supravieţuiau căderii de la mai mult de treizeci de metri. Subsolul castelului însă, fiind umplut cu moloz, oferea o recoltă mai uşor de cules. Cineva încercase deja să fure o bucată din scară. Cel care îi angajase urma să plătească bine pentru blocurile de piatră rămase.

Pe măsură ce scoteau o bucată uriaşă de scară dintr-un morman de mortar sfărâmat şi dărâmături, lumina lămpii străluci pe un obiect rotund care nu semăna cu o bucată de mortar sau cu un fragment de piatră.

Jock îl ridică şi se uită chiorâş la el.

— Uită-te la asta.

De fapt, nu se exprimase întocmai. El şi Roy vorbeau o versiune scoţiană a limbii engleze pe care un vorbitor mediu de engleză ar fi putut-o confunda cu sanscrita sau albaneza.

Dacă ar fi vorbit o engleză inteligibilă, ar fi sunat cam aşa:

— Ce ai acolo?

— Habar n-am. Un nasture din alamă?

— Dă-mi să văd.

După ce îl scutură de praf, Roy spuse:

— Poate o medalie veche?

Se uită atent la obiect.

— O medalie veche? repetă Jock. Unele valorează o sumă frumuşică.

— Ar putea fi. Roy o şterse încă un pic şi o studie mai îndeaproape. Apoi silabisi cu greu: R-E-X. După care urmează un semn, nu o literă. Apoi C-A-R-O-L-V-S.

Jock, ale cărui abilităţi la citit se rezumau la

recunoaşterea firmei vreunei cârciumi, întrebă curios:

— Ce este?

Roy îl privi.

— Bani, răspunse el.

Şi se întoarseră să sape cu puteri reînnoite.

Capitolul 1

Londra, *3 octombrie 1831*

Peregrine Dalmay, conte de Lisle, se uita nedumerit de la un părinte la celălalt.

— Scoţia? În mod sigur n-o voi face!

Marchizul şi marchiza de Atherton făcură un schimb de priviri. Lisle nu încercă să ghicească ce însemna asta. Părinţii lui trăiau în propria lume.

— Dar noi ne *bazam* pe tine, spuse mama lui.

— De ce? întrebă el. Am explicat foarte clar în ultima mea scrisoare că voi rămâne doar puţin timp, înainte să mă întorc în Egipt.

Aşteptaseră până acum – cu câteva clipe înainte să plece spre Hargate House – ca să-i spună despre situaţia de urgenţă de la una dintre proprietăţile scoţiene ale familiei Dalmay.

În seara asta, contele şi contesa de Hargate organizau un bal în cinstea celei de-a nouăzeci şi cincea aniversări a Eugeniei, contesă de Hargate, văduvă bogată şi cap al familiei Carsington. Lisle se întorsese din Egipt pentru a participa la festivităţi, şi nu doar pentru că aceasta ar fi fost ultima lui şansă de-a o mai vedea în viaţă pe bătrâna răutăcioasă.

Deşi era un bărbat în toată firea, de aproape douăzeci şi patru de ani, care nu se mai afla sub îngrijirea lui Rupert şi Daphne Carsington, Lisle încă mai considera neamul acestora ca fiind familia lui. Erau singura familie adevărată pe care o cunoscuse vreodată. Nici prin gând nu i-ar fi

trecut să lipsească de la această sărbătoare.

Aştepta cu nerăbdare să îi vadă pe toţi, în special pe Olivia. Nu o mai văzuse de cinci ani, de la ultima lui vizită acasă. Când sosise în Londra, cu două săptămâni în urmă, ea se afla în Derbyshire şi se întorsese de abia cu o zi în urmă.

La începutul lunii septembrie, la doar câteva zile după încoronare, Olivia plecase la reşedinţa de la ţară a părinţilor ei din cauza unei logodne rupte. Era a treia, a patra sau a zecea logodnă ruptă a ei – îi povestise de toate în scrisorile ei, dar el le pierduse şirul – şi se părea că deţine recordul pentru cea mai scurtă dintre toate. Nu trecuseră nici două ore între momentul în care acceptase inelul lordului Gradfield şi cel în care i-l trimisese înapoi însoţit de o scrisoare caracteristică ei, cu majuscule şi sublinieri. Lordul suportase greu această respingere şi îl provocase la duel pe un sărman nevinovat care se întâmpla să fie prin preajmă, iar amândoi bărbaţii se răniseră, deşi nu mortal, în timpul luptei.

Era genul de agitaţie care se întâmpla în jurul Oliviei, cu alte cuvinte.

Lisle cu siguranţă nu venise acasă pentru părinţii lui. Amândoi erau două exemple ridicole de părinţi. Aveau copii, dar nu erau o familie. Erau complet dedicaţi unul altuia şi propriilor drame nesfârşite.

De obicei se întâmpla la fel ca acum: o ceartă aprinsă în salon, despre un subiect pe care oamenii normali l-ar fi rezervat pentru o discuţie raţională, la un moment potrivit – nu cu câteva minute înainte de a pleca spre un bal.

Castelul Gorewood, din câte se părea, căzuse în paragină în ultimii trei sau patru sute de ani şi din când în când mai suferise câteva reparaţii în toată această perioadă de timp. Din anumite motive, părinţii lui hotărâseră dintr-odată că trebuia restaurat la vechea sa glorie şi că el trebuia să meargă acolo pentru a supraveghea lucrările din cauza unor probleme cu... fantomele?

— Dar *trebuie* să te duci, insistă mama lui. Cineva

trebuie să meargă. Cineva trebuie să facă *ceva.*

— Acel cineva ar trebui să fie administratorul vostru, zise Lisle. Este absurd ca Mains să nu găsească muncitori nicăieri în Midlothian. Credeam că scoţienii sunt disperaţi să muncească.

Se mută lângă foc pentru a-şi încălzi mâinile.

Nu se obişnuise cu frigul în cele câteva săptămâni de când se întorsese din Egipt. Pentru el, toamna englezească părea mai degrabă mijlocul iernii. Scoţia ar fi fost de-a dreptul insuportabilă. Vremea de acolo era groaznică şi pe timpul verii: înnorată, cu vânt şi ploi, asta când nu ningea sau nu cădea lapoviţă.

Nu îl deranjau condiţiile dure. Strict vorbind, Egiptul era un mediu mult mai sălbatic. Dar Egiptul îi oferea lumi întregi pe care să le descopere. Scoţia nu-i oferea nimic de descoperit, niciun mister străvechi de rezolvat.

— Mains a încercat totul, chiar şi mita, îi explică tatăl său. Avem nevoie de prezenţa cuiva din familie, cineva de sex masculin. Ştii cât de importantă e pentru scoţieni ideea de clan. Ei vor ca stăpânul castelului să preia frâiele. Eu nu mă pot duce. N-o pot părăsi pe mama ta acum, când sănătatea ei este atât de fragilă.

Cu alte cuvinte, era însărcinată din nou.

— Se pare că trebuie să mă abandonezi, dragostea mea, rosti mama ridicându-şi la cap o mână fără vlagă. Lui Peregrine nu i-a păsat niciodată de nimic altceva în afară de greacă, latină şi coaptă.

— Coptă, o corectă Lisle. Limba străveche a…

— Întotdeauna este Egiptul, oftă uşor mama cu un aer sumbru, întotdeauna sunt piramidele, mumiile şi pergamentele tale, dar niciodată noi. Fraţii tăi nici nu ştiu cine eşti!

— Mă cunosc destul de bine, se apără Lisle. Eu sunt cel care le trimite toate lucrurile alea haioase de pe tărâmuri străine.

Pentru ei, el era chipeşul şi misteriosul frate mai mare, care trăia aventuri interesante într-un ţinut sălbatic şi periculos. Şi el le trimitea genul de daruri care îi încântau

pe băieţi: mumii de păsări şi pisici, piele de şarpe, dinţi de crocodil şi scorpioni frumos conservaţi. Şi le scria şi scrisori, în mod regulat.

Cu toate acestea, nu putea să reducă la tăcere glasul acela interior care îi şoptea că îşi abandonase fraţii. Şi nu-i putea răspunde că aici nu putea face nimic, decât să împartă nefericirea împreună cu ei.

Doar Lord Rathbourne – cunoscut în societate ca Lordul Perfect – reuşise de fiecare dată să îi stăpânească pe părinţii lui. El îl salvase pe Lisle de ei. Dar acum Rathbourne avea familia lui.

Lisle ştia că trebuia să facă ceva pentru fraţii lui. Dar toată afacerea asta cu castelul era o aberaţie. Ar fi trebuit să-şi amâne întoarcerea în Egipt pentru cât timp? Şi pentru ce?

— Nu văd ce bine le-aş face fraţilor mei dacă m-aş duce să tremur într-un castel vechi, întunecat şi dărăpănat, spuse el. Nu mă pot gândi la o sarcină mai ridicolă decât să călătoresc mai bine de şase sute de kilometri pentru a salva o ceată de muncitori superstiţioşi de nişte spiriduşi. Oricum, nu înţeleg de ce se tem sătenii. Fiecare castel din Scoţia este bântuit. Fiecare *loc* este bântuit. Câmpurile de luptă. Copacii. Pietrele. Îşi iubesc poveştile cu fantome.

— E mai mult decât atât, interveni tatăl lui. Au avut loc accidente şocante, s-au auzit în plină noapte nişte ţipete care îngheaţă sângele în vene.

— Ei spun că un blestem de mult uitat a fost adus la viaţă atunci când vărul tău, Frederick Dalmay, a călcat din greşeală pe mormântul stră-străbunicii lui Malcom MacFetridge, rosti mama lui cu un tremur. Sănătatea lui Frederick a început să se şubrezească imediat după aceea. În trei ani a fost *mort!*

Lisle se uită în jurul lui, dorindu-şi – nu pentru prima dată – să existe cineva spre care să se poată întoarce şi să-i spună: „Îţi vine să crezi aşa ceva?”

Deşi părinţii lui nu puteau să înţeleagă explicaţiile logice, la fel cum nici Lisle nu putea să vadă unicorni, raţiunea îi dicta să aducă în discuţie şi fapte reale.

— Frederick Dalmay avea nouăzeci şi patru de ani, zise el. A murit în somn. Într-o casă din Edinburgh, aflată la cincisprezece kilometri de presupusul castel blestemat.

— Nu despre asta e vorba, i-o tăie tatăl său. Ideea este că Gorewood e proprietatea familiei Dalmay şi cade în ruină!

„Iar vouă nu v-a păsat niciodată de asta până acum”, gândi Lisle. Vărul Frederick părăsise castelul cu mulţi ani în urmă, iar ei îl lăsaseră în paragină.

De ce, dintr-odată, devenise aşa de important castelul acela?

De ce altceva? El era acasă şi nu-şi putea ignora părinţii aşa cum le ignora scrisorile. Era un complot pentru a-l ţine în Anglia. Nu pentru că aveau nevoie de el sau îl doreau alături. Doar pentru că aveau impresia că locul lui era aici.

— Ce-i pasă lui? se tângui mama. Când i-a păsat vreodată lui Peregrine de noi?

Se ridică brusc de pe scaun şi merse spre una dintre ferestre, de parcă ar fi vrut să se arunce afară de disperare.

Lisle nu era îngrijorat. Mama lui nu s-ar fi aruncat niciodată pe fereastră şi nu şi-ar fi zdrobit niciodată capul de poliţa căminului. Doar se comporta de parcă ar face-o.

În loc să gândească raţional, părinţii lui preferau să joace teatru.

— Ce crimă monstruoasă am comis, Jasper, să fim pedepsiţi cu acest copil atât de nemilos? se tângui ea.

— O, Lisle! O, Lisle! Lordul Atherton îşi duse mâna la frunte, imitând postura preferată *à* la regele Lear. La cine poate apela un om, dacă nu la primul lui născut şi moştenitor?

Înainte să înceapă recitarea discursului obişnuit despre nerecunoştinţă şi monştrii fără de inimă şi copii nerecunoscători, mama lui interveni:

— Asta este mulţumirea pentru răsfăţul nostru, se jeli ea şi ochii i se umplură cu lacrimi. Aceasta este răsplata noastră pentru că te-am dat în grija lui Rupert Carsington, cel mai iresponsabil om din Anglia.

— Doar familia Carsington contează pentru tine, spuse tatăl lui. Câte scrisori ne-ai scris nouă în toţi anii pe care i-ai petrecut în Egipt? Le pot număra pe degetele de la o singură mână.

— Dar de ce ne-ar scrie, când nu se gândeşte niciodată la noi? continuă mama.

— Am o singură rugăminte şi el îmi răspunde cu batjocură! Tatăl lui se duse valvârtej spre şemineu şi lovi cu pumnul de poliţă. Doamne, cum să suport aşa ceva? Lisle, jur că voi ajunge mai devreme în mormânt din cauza grijilor şi a supărărilor pe care mi le faci!

— O, iubitul meu, nu spune asta! strigă mama. N-aş putea trăi fără tine. Te-aş urma repede în mormânt, iar sărmanii băieţi vor rămâne orfani.

Se îndepărtă de fereastră ca să se cufunde într-un scaun şi începu să plângă isteric. Tatăl său întinse mâna spre ea.

— Uite ce i-ai făcut mamei tale!

— Întotdeauna reacţionează aşa, comentă Lisle.

Tatăl său lăsă mâna în jos şi se întoarse cu spatele spre el pufnind, îşi scoase batista şi o apăsă în mâna soţiei sale – şi tocmai la timp, pentru că propria ei batistă trebuia stoarsă în curând. Era cea mai plângăcioasă fiinţă.

— De dragul băieţilor, trebuie să ne rugăm ca acea zi îngrozitoare să nu vină niciodată, conchise bărbatul strângând uşor umerii soţiei. Şi el avea ochii în lacrimi. Lisle, fireşte, va pleca în călătoriile lui printre sălbatici şi-şi va lăsa fraţii în grija unor străini necruţători.

Fraţii lui deja trăiau printre străini necruţători, îşi zise Lisle în gând. Dacă ar fi rămas orfani, băieţii ar ajunge la una dintre surorile tatălui său. Deşi Lord Atherton pierduse o soră – prima soţie a lui Lord Rathbourne – cu câţiva ani în urmă, celelalte şase erau bine, sănătoase şi nu le-ar fi deranjat câţiva copiii în plus faţă de cei mulţi pe care îi aveau deja. Nu era ca şi cum vreuna şi-ar fi îngrijit personal copiii. Aceştia erau crescuţi de servitori, tutori şi guvernante.

Părinţii nu prea aveau motiv să se implice, decât ca să

îşi bage nasul atunci când nu era nevoie, să găsească moduri de-a enerva pe toată lumea şi să pună la cale aranjamente ridicole şi incomode prin care să irosească timpul altora.

El nu avea să se lase păcălit. Dacă se lăsa prins în şantajul lor emoţional, nu avea să mai scape niciodată.

Şi îşi putea păstra poziţia numai apelând la faptele reale.

— Băieţii au zeci de rubedenii care i-ar putea creşte şi mai mult decât suficienţi bani ca să trăiască, explică el. Nu vor sfârşi abuzaţi şi înfometaţi într-un orfelinat. Iar eu nu voi merge în Scoţia să vânez potcoave de cai morţi.

— Cum poţi fi atât de nemilos? strigă mama lui. O comoară de familie e ameninţată cu dispariţia! Se cufundă înapoi în scaun, lăsând să-i scape printre degete batista soţului ei şi pregătindu-se să leşine.

Tocmai atunci intră majordomul. Ca întotdeauna, se prefăcea că în salon nu se desfăşoară nicio scenă dramatică.

Trăsura, le spuse el, îi aştepta.

*

Drama nu se încheie odată cu plecarea lor, ci continuă tot drumul spre reşedinţa Hargate. Deoarece plecaseră târziu de acasă şi traficul era aglomerat, erau printre ultimii sosiţi la bal.

Părinţii lui Lisle continuară cu reproşurile înainte şi după ce îşi salutară gazdele şi pe ceilalţi membri importanţi din familia Carsington, precum şi în timp ce îşi croiau drum prin mulţime spre oaspetele de onoare.

Sărbătorita, văduva contesă de Hargate, părea neschimbată. Datorită scrisorilor primite de la Olivia, Lisle ştia că bătrâna doamnă încă se mai ţinea de bârfe, băuturăşi jocul de cărţi împreună cu prietenele ei – cunoscute în familia Carsington drept Harpiile – şi încă mai găsea timp şi energie din belşug ca să-şi terorizeze familia.

Momentan, îmbrăcată după ultima şi cea mai

costisitoare modă, cu o băutură în mână, stătea pe un fel de tron, iar prietenele ei, Harpiile, şedeau în jurul ei ca nişte doamne de companie care însoţesc o regină. Sau poate ca nişte vulturi în jurul vulturului-regină, în funcţie de punctul de vedere al fiecăruia.

— Arăţi extrem de obosită, Penelope, îi spuse ea mamei lui Lisle. Unele femei înfloresc când sunt însărcinate, altele nu. Păcat că nu eşti dintre cele care înfloresc – cu excepţia nasului tău. E suficient de roşu, şi ochii tăi la fel. Dacă aş mai fi de vârsta ta, eu n-aş mai plânge atâta şi nici n-aş mai face copii. Dacă m-ai fi întrebat pe mine, te-aş fi sfătuit să continui să naşti odată ce-ai început, în loc să te opreşti şi să te apuci de făcut alţii acum, când ţi s-a dus frumuseţea şi toţi muşchii ţi s-au lăsat.

Lăsând-o pe mama temporar fără replică şi roşie ca racul, bătrâna aristocrată mişcă din cap spre Lisle.

— Ah, călătorul se întoarce bronzat ca o măslină, ca de obicei, îndrăznesc să spun că ţi se va părea şocant să vezi fete complet îmbrăcate, dar va trebui să înduri asta.

Prietenele ei înţeleseră gluma şi hohotiră de râs.

— Chiar că va trebui să îndure, comentă Lady Cooper, una dintre cele mai tinere. Avea doar şaptezeci de ani. Eugenia, pe ce vrei să pariezi că fetele se întreabă dacă e la fel de bronzat peste tot, nu doar pe faţă?

Aflată la doar câţiva paşi depărtare, mama lui gemu uşor.

Bătrâna văduvă se aplecă spre el.

— Întotdeauna a fost o domnişorică ruşinoasă, îi şopti ea. N-o băga în seamă. Este petrecerea mea şi vreau ca tinerii să se distreze cum se cuvine. Avem o mulţime de fete drăguţe aici şi toate sunt nerăbdătoare să-l cunoască pe marele nostru aventurier. Acum du-te fuguţa, Lisle. Dacă o găseşti pe Olivia logodindu-se cu cineva, spune-i să nu se mai prostească.

Îi făcu un gest cu mâna că poate pleca şi se întoarse să-i chinuiască părinţii. Lisle îi abandonă fără niciun pic de remuşcare şi se făcu pierdut prin mulţime.

După cum promisese sărbătorita, sala de bal era plină

de fete frumoase, iar Lisle nu era în niciun caz imun la farmecele lor, fie că erau îmbrăcate sau nu. Cu siguranţă, nu avea nimic împotriva dansului. Îşi găsi cu uşurinţă partenere şi dansă fericit.

În tot acest timp însă, privirea lui cerceta mulţimea, căutând un cap acoperit cu un păr imposibil de roşu.

Dacă Olivia nu dansa, atunci probabil era în salonul pentru jocul de cărţi – şi păcălind pe orice om suficient de prost să joace cărţi cu ea. Sau poate se afla într-un colţ întunecat, logodindu-se din nou, după cum bănuia bătrâna văduvă. Logodnele repetate ale Oliviei, care ar fi ruinat o fată cu o avere mai mică şi o familie mai puţin puternică, nu descuraja peţitorii. Nu-i deranja nici faptul că nu era o frumuseţe. Olivia Carsington era un trofeu.

Răposatul ei tată, Jack Wingate, fusese unul dintre fiii mezini ai contelui de Fosbury, care murise de curând şi îi lăsase o avere moştenire. Tatăl ei vitreg şi unchiul lui Lisle, vicontele Rathbourne, avea şi el o grămadă de bani şi era moştenitorul contelui de Hargate, care avea o avere şi mai mare.

Între şi în timpul dansurilor, Olivia era cel mai des întâlnit subiect de conversaţie: rochia îndrăzneaţă pe care o purtase luna trecută la încoronare, cursa de trăsuri cu Lady Davenport, duelul la care îl provocase pe Lord Bentwhistle – pentru că biciuise un lacheu – şi aşa mai departe.

Îşi făcuse „intrarea” în societate de patru ani, dar încă nu era căsătorită şi încă era subiectul preferat de conversaţie în Londra.

Acest lucru nu îl surprindea absolut deloc.

Mama ei, Bathsheba, provenea dintr-o ramură cu proastă reputaţie a familiei Delucey: un neam cunoscut de escroci, impostori şi bigami. Încă dinainte ca Bathsheba Wingate să se căsătorească cu Lord rathbourne, Olivia dăduse semne clare că avea să calce pe urmele strămoşilor săi. De atunci încoace, semnele fuseseră ascunse de o educaţie aristocratică, însă era clar că personalitatea Oliviei nu se schimbase deloc.

Lisle îşi aminti câteva rânduri dintr-o scrisoare pe care

i-o expediase în Egipt, la scurt timp după ce se născuse primul ei frate.

Aştept cu nerăbdare ziua în care voi ajunge pe picioarele mele. Mi-ar plăcea ***să am o viaţă aventuroasă*****.**

Judecând după gura lumii, reuşise.

Tocmai era pe punctul să pornească în căutarea ei, când observă că bărbaţii îşi îndreptau spatele şi se întreceau să obţină o poziţie cât mai bună într-unul din colţurile salonului – fără îndoială, concurau pentru atenţia frumoasei balului.

Porni şi el într-acolo.

Mulţimea era atât de înghesuită, că la început nu văzu decât o coafură absurdă, realizată după ultima modă desigur, ridicându-se deasupra capetelor bărbaţilor. Două păsări ale paradisului stăteau cu ciocurile înfipte într-un coc uriaş de… păr roşu. Păr foarte roşu.

O singură fată din întreaga lume avea părul aşa.

Ei bine, nu era nicio surpriză că avea s-o găsească pe Olivia în mijlocul unui grup de bărbaţi. Avea un titlu nobiliar şi o zestre uimitor de uriaşă. Acestea compensau suficient de mult pentru…

În clipa aceea, mulţimea se despărţi, oferindu-i tabloul complet. Ea se întoarse spre el, iar Lisle îngheţă pe loc.

Uitase.

Ochii aceia mari şi albaştri.

Pentru un moment rămase locului, pierdut într-un albastru la fel de intens precum cerul înserării pe tărâmuri egiptene.

Apoi clipi şi o privi din cap până-n picioare, de la păsările ridicole care atârnau peste buclele rigide din părul ei roşu, până la pantofii cu vârf ascuţit care se iveau de sub volanele şi dantelele de la poalele rochiei de un verde pastelat.

Apoi îşi ridică din nou privirea şi creierul parcă încetă să mai gândească normal.

Între coafură şi pantofi apărea un gât arcuit şi graţios,

umeri netezi şi un piept voluptuos, alb ca frişca, frumos etalat… iar mai jos, o talie numai bună de cuprins cu braţul care se termina cu nişte şolduri rotunde şi foarte feminine…

Nu, trebuia să fie o greşeală. Olivia era în multe feluri. Oricum, numai *frumoasă* nu. Deosebită, da: avea ochii extrem de albaştri şi părul roşu. Acelea erau atributele ei şi ale nimănui altcuiva. Şi da, asta era faţa ei iţită de sub coafura aceea absurdă… dar nu, nu era aşa.

Se uită lung la ea, din cap până-n picioare, de mai multe ori. Căldura din salon devenise brusc sufocantă, inima lui bătea neregulat, iar mintea îi era pierdută într-o ceaţă groasă de amintiri printre care încerca să înţeleagă ceea ce vedea.

Era oarecum conştient că trebuia să spună ceva, dar n-avea idee ce să rostească. Manierele lui nu fuseseră niciodată atât de cizelate pe cât ar fi trebuit. Era obişnuit cu o altă lume, cu o altă climă, cu alte feluri de bărbaţi şi femei. Deşi învăţase să se adapteze şi la aceasta, adaptarea nu decurgea tocmai lin pentru el. Nu învăţase niciodată să rostească ceea ce nu voia să spună şi acum nu mai ştia ce voia să spună.

În momentul de faţă, uitase de toate manierele şi de educaţia pe care o primise vreodată. Apariţia din faţa lui alungase toate regulile, toate formulele inutile de adresare şi modurile cuviincioase de a privi şi a se mişca.

— Lord Lisle, începu ea cu o înclinare graţioasă a capului care făcu să tremure penele păsărilor. S-a făcut un pariu dacă te vei prezenta la petrecerea străbunicii mele sau nu.

La sunetul vocii ei, atât de cunoscute, Raţiunea începu să-şi croiască din greu drum prin ceaţa confuziei.

Aceasta era Olivia, spunea Raţiunea. Iată care erau faptele reale: erau vocea ei, ochii ei, părul ei, faţa ei. Da, faţa ei era diferită pentru că trăsăturile i se rotunjiseră, deveniseră mai feminine. Obrajii ei erau mai moi, mai rotunzi. Gura îi era mai plină…

Era conştient că oamenii şuşoteau între ei, că unii întrebau cine este el şi că alţii răspundeau. Dar toate

acestea păreau să fie într-o altă lume, complet lipsite de importanţă. El nu putea să vadă, să audă sau să se gândească la altceva decât la Olivia.

Apoi zări expresia amuzată din ochii ei şi că avea colţurile gurii uşor ridicate în sus.

Reveni pe pământ cu o bufnitură care s-ar fi putut auzi din cealaltă parte a sălii de bal.

— N-aş rata balul ăsta pentru nimic în lume, răspunse el.

— Mă bucur să te văd, spuse ea, şi nu doar pentru că am câştigat pariul. Îl cântări din priviri pe îndelete, cu o expresie languroasă, ocheadă pe care Lisle o resimţi fizic, ca pe o atingere, şi care îi trimise săgeţi fierbinţi în vintre.

Dumnezeule, era mai periculoasă ca niciodată.

Se întrebă ce scop avusese acea privire. Oare îşi exercita pur şi simplu puterea de atracţie sau încerca să-i provoace pe toţi admiratorii ei, comportându-se de parcă el era singurul bărbat din încăpere?

Oricum, făcuse o treabă excelentă.

Totuşi, era destul.

Nu mai era o fetiţă – dacă fusese vreodată o fetiţă –, iar el nu mai era un băieţel. Ştia cum să joace acest joc. Îşi lăsă din nou privirea să-i alunece pe sânii ei.

— Ai crescut, comentă el.

— Ştiam că vei râde de coafura mea, spuse ea.

Ea ştia că el nu se referise la părul ei. Un lucru era sigur, anume că Olivia nu fusese niciodată naivă.

Dar el îi urmă sugestia şi îşi îndreptă atenţia spre coafură. Deşi aceasta se înălţa deasupra altor bărbaţi, el era destul de înalt cât să privească păsările direct în ochi. Văzuse că şi alte femei aveau aranjamente de păr la fel de fanteziste. În timp ce moda bărbaţilor devenise din ce în ce mai sobră în ultimele decenii, a femeilor devenise din ce în ce mai nebunească.

— Ţi-au aterizat nişte păsări pe cap, rosti el. Şi au murit acolo.

— Îşi închipuie probabil că au ajuns în rai, se auzi o voce masculină din apropiere.

— Pare a fi *rigor mortis*, spuse Lisle.

Olivia îi aruncă în treacăt un zâmbet. Ceva straniu se întâmplă în pieptul lui. Altceva se întâmplă mult mai jos, de data asta însă nimic şi straniu şi foarte familiar.

Se sforţă şi-şi alungă sentimentele din minte.

Olivia nu se putea abţine, îşi spuse el. Se născuse aşa, o îngrozitoare Delucey până în măduva oaselor. Nu trebuia să o ia personal, îi era prietenă şi aliată, practic sora lui. Şi-o imagină aşa cum fusese în ziua în care o întâlnise pentru prima dată: o fetiţă slăbănoagă de doisprezece ani care încercase să-l păcălească ca să-i ia carnetul de schiţe. O fată provocatoare şi periculos de fascinantă.

— M-am îmbrăcat pentru *tine,* mărturisi ea. În onoarea Nobilei Călătorii pe care ai întreprins-o în Egipt. Am comandat mătasea pentru rochia mea în aşa fel încât să se potrivească cu verdele Nilului din acuarelele tale. A trebuit să folosim păsările paradisului pentru că nu am putut găsi ibişi.

Îşi coborî vocea la un ton conspirativ şi se aplecă spre el, oferindu-i o privelişte mai de aproape şi mai completă asupra sânilor ei ca de alabastru, rotunjiţi parcă întocmai pentru a se potrivi în mâinile unui bărbat. Fiind atât de aproape, deveni extrem de conştient de felul în care îi strălucea pielea umezită din cauza căldurii. De asemenea, devenise conştient de mirosul de femeie pe care îl emana: o combinaţie periculoasă de carne umedă şi un parfum uşor floral.

Ar fi trebuit să-l avertizeze, afurisita.

„Gândeşte-te la slăbănoaga de doisprezece ani”, îşi repetă Lisle în sinea lui.

— Am vrut să mă îmbrac precum doamnele din copiile picturilor de pe pereţii mormintelor pe care mi le-ai trimis, continuă ea, dar asta e *interzis*.

Mirosul şi faptul să subliniase cuvântul interzis părea să îi lichefieze mintea.

„Fapte”, îşi zise în sinea lui. „Concentrează-te pe fapte cum ar fi…”

Unde erau pistruii ei?

Poate că lumina blândă a lumânărilor din încăpere îi făcea mai puţin evidenţi. Sau poate că îşi pudrase sânii. Sau îi albise folosind suc de lămâie?

„Nu te mai gândi la sânii ei. O să înnebuneşti dacă nu te opreşti. Ce spune acum? Ceva despre picturile din morminte”. Îşi umplu mintea cu imagini reprezentând siluetele plate de pe pereţii de piatră.

— Tehnic vorbind, doamnele din picturile murale nu sunt îmbrăcate, explică el. Când trăiau, se părea că erau înfăşurate într-o bucată foarte subţire de pânză.

Portul acela nu lăsa nimic pe seama imaginaţiei, motiv pentru care nici măcar el – care prefera să se axeze pe fapte şi să lase tărâmul imaginaţiei pe seama părinţilor săi – nu avea nicio problemă în a-şi închipui noul trup voluptuos al Oliviei înfăşurat într-o bucată subţire de pânză.

— Apoi când mor, continuă el, sunt înfăşurate în mult mai multe straturi din cap până-n picioare. Niciuna dintre aceste tipuri de îmbrăcăminte nu pare potrivită pentru un bal englez.

— Tu nu te schimbi niciodată, spuse ea făcând un pas înapoi, întotdeauna eşti atât de *literal*.

— Te poţi baza pe Lisle că va irosi o asemenea ocazie unică, se auzi o altă voce masculină. În loc să-i facă doamnei complimente – aşa cum trebuie să facă orice bărbat cu ochi – şi să încerce să-i câştige atenţia, el simte nevoia să devieze ţinându-ne o prelegere plictisitoare despre obiceiurile păgâne.

„Da, pentru că subiectul acesta este sigur”.

— Atenţia mea nu a rătăcit nicăieri, te asigur, domnişoară Carsington, spuse Lisle. În prezent nu poate fi mai concentrată de atât.

I-ar plăcea să-şi încleştеze mâinile ferm pe gâtul diavolului care o înzestrase cu acest chip şi trup – de parcă ar fi. avut nevoie de alte arme. Trebuie să fi fost diavolul. Un fel de schimb care avusese loc cândva în decursul celor cinci ani care trecuseră de când o văzuse Lisle ultima oară. Fireşte, Satana, ca oricine altcineva, ar fi avut parte de cel mai prost târg, fiind vorba de ea.

Într-un colţ al minţii sale, vocea care îl avertiza în legătură cu şerpii, scorpionii şi asasinii ascunşi în întuneric îl sfătui: „Ai grijă!”

Dar el deja ştia asta, pentru că o cunoştea pe Olivia.

Era periculoasă. Frumoasă ori deosebită, cu sau fără sâni, exercita o atracţie fatală. Îi capta cu uşurinţă pe bărbaţi de altfel inteligenţi, majoritatea dintre ei fiind deja martori că ea distrusese liniştea interioară a altor bărbaţi la fel de inteligenţi.

El ştia asta. Scrisorile ei erau pline de nenumărate „dezamăgiri romantice”, printre alte lucruri. De când intrase în acest salon de bal, auzise alte poveşti. Ştia cum era Olivia.

Îşi pierduse doar temporar echilibrul interior pentru că era bărbat. Era o reacţie pur fizică, complet naturală atunci când un bărbat întâlnea o femeie frumoasă. Avea tot timpul astfel de reacţii.

De data aceasta fusese deranjant pentru că reacţionase în felul acesta în faţa *Oliviei.*

Care îi era prietenă şi aliată, practic sora lui.

Întotdeauna se gândise la ea în felul acesta.

Şi aşa avea să continue să se gândească la ea, îşi zise în sinea lui.

Avusese doar parte de un şoc, atâta tot. El era un bărbat care trăia întâmplări şocante aproape în fiecare zi din viaţa lui şi evolua din pricina aceasta.

— Acum că mi-am fixat atenţia pentru moment, continuă el, poate că doamna ar fi atât de amabilă încât să-mi acorde următorul dans.

— Este dansul meu, spuse unul din bărbaţii care stăteau lângă umărul ei. Domnişoara Carsington mi l-a promis.

Olivia îşi închise evantaiul cu putere.

— Poţi avea altul, Lord Belder, replică ea. Nu l-am văzut pe Lord Lisle secolul ăsta şi în curând va pleca din nou. E cel mai nestatornic bărbat din lume. Dacă nu profit de acest dans, cine ştie când voi mai avea parte de altul? Ar putea muri înecat într-un naufragiu. Ar putea fi mâncat

de crocodili sau muşcat de o viperă sau de un scorpion. Ar putea muri de ciumă. El nu e niciodată fericit decât atunci când îşi riscă viaţa pentru a ne oferi noi cunoştinţe despre o civilizaţie antică. Cu *dumneata* pot să dansez oricând.

Belder îi aruncă o privire ucigaşă lui Lisle, dar el îi zâmbi Oliviei şi o prinse de mână.

În timp ce Lisle o conducea pe ringul de dans, înţelese în cele din urmă motivul pentru care atât de mulţi bărbaţi se împuşcau între ei din cauza Oliviei.

Toţi o voiau şi nu puteau să facă nimic în privinţa asta; iar ea o ştia şi nu îi păsa.

Capitolul 2

Mâna înmănuşată pe care o acceptase Olivia era caldă şi mai puternică şi mai fermă decât îşi amintea. Când Lisle îi strânse uşor degetele, simţi că o cuprinde un val de fierbinţeală care o luă prin surprindere – iar acesta nu era nici pe departe primul şoc pe care îl suferise în seara asta.

Îl mai prinsese vreodată de mână pe Lisle? Nu-şi mai amintea. Dar fusese interesant să o facă, să meargă cu el, deşi nu mai era tânărul pe care îl cunoscuse odinioară.

În primul rând, era mult mai mare şi nu doar din punct de vedere fizic, cu toate că şi această schimbare era destul de impresionantă.

Cu câteva momente în urmă, când se apropiase de ea, îi blocase privelişte spre restul salonului. Întotdeauna fusese mai înalt decât ea. Dar nu mai era tânărul deşirat din trecut. Acum era un bărbat şi emana un aer ameţitor de virilitate.

Şi nu o ameţea doar pe ea. În mulţimea de bărbaţi din jurul ei se aflau şi câteva femei, prietene de-ale ei. Văzuse cum îl priviseră pe Lisle când acesta intrase în cercul ei de cunoştinţe. Acum, când treceau amândoi prin mulţime respectând eticheta, în drum spre ringul de dans, văzu cum lumea îşi întoarce capul – şi, pentru prima dată, nu erau

doar bărbaţi şi nu toţi se uitau lung numai după ea.

Şi ea se holbase atunci când îl zărise prima dată, deşi îl cunoştea atât de bine. El atrăgea atenţia pentru că nu semăna cu nimeni.

Îl studie tainic, cântărindu-l din priviri aşa cum făcea cu toată lumea, aşa cum ar face orice îngrozitoare Delucey.

Soarele egiptean îi întunecase pielea până căpătase o nuanţă de bronz şi îi deschisese culoarea părului până la o tentă de auriu palid, dar acestea nu erau singurele trăsături care îl făceau diferit.

Haina neagră îi îmbrăţişa umerii largi şi mijlocul zvelt, iar pantalonii îi scoteau în evidenţă picioarele lungi şi musculoase. Purta o cămaşă de un alb imaculat, iar pantofii negru luceau. Deşi purta aceeaşi ţinută de seară impecabilă ca toţi ceilalţi bărbaţi, cumva nu părea complet îmbrăcat, poate şi pentru că niciun alt gentleman nu atrăgea atenţia asupra trupului puternic ascuns sub îmbrăcămintea elegantă.

Văzu cum şi celelalte femei îl studiază din priviri, oprindu-se din conversaţie ca să-l cântărească din ochi sau să încerce să-i capteze atenţia.

Ele nu vedeau decât exteriorul. Care, trebui să recunoască, era destul de interesant.

Ea ştia că el era diferit şi din alte puncte de vedere, mai puţin evidente. El nu avusese parte de educaţia obişnuită pe care o primeşte orice gentleman. Daphne Carsington îl învăţase totul şi mult mai multe decât ar fi învăţat la o şcoală publică şi la universitate. Rupert Carsington îl învăţase abilităţi de supravieţuire de care puţini domni ar fi avut nevoie: cum să mânuiască un cuţit, de exemplu, şi cum să arunce un om pe fereastră.

Ştia ştia toate astea. Dar nu fusese pregătită pentru felul în care i se schimbase vocea: inflexiunea incitantă şi străină pe care o căpătase accentul lui de aristocrat englez şi felul în care sunetele pe care le rostea invocau imagini cu corturi, turbane şi femei pe jumătate dezbrăcate, întinse pe covoare turceşti.

I se schimbaseră şi mersul, şi atitudinea. Timp de

aproape zece ani trăise într-o lume complicată şi periculoasă, unde învăţase să se mişte la fel de tăcut şi lin ca o pisică sau o cobră.

Pielea şi părul lui auriu o făcură să se gândească la tigri, dar asta nu reuşea să-i surprindă unicitatea. Se mişca precum... apa. În timp ce-şi croia drum prin mulţime, crea valuri în urma lui. Femeile leşinau mental când îl priveau trecând pe lângă ele, iar bărbaţii se gândeau să-l ucidă.

Ca om care învăţase să fie perfect conştient de mediul înconjurător, el simţea asta, deşi faţa lui nu trăda nimic.

Dar ea, care îl cunoştea de atât timp, era conştientă că nu era atât de stăpân pe sine şi detaşat pe cât părea. Dincolo de faţada raţională şi pedantă se ascundea o personalitate aprigă şi încăpăţânată. Aceasta, bănui ea, nu se schimbase. De asemenea, avea un temperament uşor iritabil – care, judecând după poziţia gurii sale, îi fusese pus la încercare de curând.

Olivia îl trase de mână. El se uită în jos la ea, iar ochii lui cenuşii străluciră argintiu în lumina lumânărilor.

— Pe aici, spuse ea.

Îl conduse pe lângă un grup de slujitori care purtau tăvi, îi eliberă mâna pentru a lua două pahare de şampanie de pe una dintre tăvi, apoi ieşi din sala de bal pe coridor şi de acolo intră într-o anticameră. După o scurtă ezitare, o urmă şi el înăuntru.

— Închide uşa, îi ordonă ea.

— Olivia, o avertiză el.

— O, te rog, insistă ea. De parcă aş mai avea o reputaţie de pierdut.

El închise uşa.

— De fapt ai, deşi sunt sigur că trebuie să fi fost distrusă cu mult timp în urmă.

— Banii şi rangul pot cumpăra aproape orice, inclusiv reputaţia, explică ea. Ia unul din astea şi permite-mi să te întâmpin aşa cum se cuvine acasă.

El luă unul din paharele pe care i le întinse, iar vârfurile degetelor sale înmănuşate îi atinseră pielea.

Olivia simţi un fior electrizant pe sub mănuşă, pe sub piele. Şi inima ei tresări, iar ritmul în care bătea se acceleră. Făcu o jumătate de pas înapoi şi îşi ciocni paharul de al lui.

— Bine ai venit acasă, dragul meu prieten, rosti ea. Niciodată nu m-am bucurat mai mult să văd pe cineva.

Voia să-şi arunce braţele în jurul gâtului său. Şi ar fi făcut-o, indiferent ce dictau regulile bunei-cuviinţe, dar privirea din ochii lui argintii atunci când o văzuse prima dată o făcură să se oprească.

Lisle era prietenul ei, da, şi numai străbunica ei o cunoştea mai bine decât el. Dar acum era un bărbat, nu băiatul pe care îl cunoscuse.

— Eram plictisită de moarte, continuă ea, dar expresia pe care ai afişat-o atunci când mi-ai descoperit sânii a fost nemaipomenită. Am făcut tot ce mi-a sta în putinţă să nu izbucnesc în hohote.

Acum se uita la acea parte a trupului ei, şi Olivia simţi cum un val de căldură i se răspândeşte de acolo în afară şi în sufletul ei. Într-o clipă doar ajunse să transpire din nou, la fel cum păţise mai devreme, când o privise pentru prima oară. Era singurul avertisment de care avea nevoie: acesta era un foc cu care era mai bine să nu se joace.

El îi studie sânii cu o privire critică, de parcă ar fi examinat vreo hieroglifă.

— Nu îi aveai ultima dată când te-am văzut, comentă el. Am fost complet derutat. De unde i-ai luat?

— De unde i-am *luat?* Dumnezeule, ce reacţie tipică pentru el să vorbească de sânii ei de parcă ar fi fost nişte piese de ceramică veche. Pur şi simplu au crescut. Totul a crescut. Foarte încet. Nu este ciudat? Am fost precoce din toate celelalte puncte de vedere, adăugă şi sorbi din şampanie. Dar să lăsăm sânii mei, Lisle.

— Ţie ţi-e uşor de spus. Tu nu eşti bărbat. Eu încă nu m-am obişnuit cu ei.

Nici ea nu se obişnuise cu felul în care o privea. Râse.

— Ei bine, atunci uită-te, dacă trebuie. Străbunica mi-a spus că destul de curând va veni un timp când bărbaţii nu

vor mai fi interesaţi să se uite acolo şi că ar trebui să mă bucur cât mai pot.

— Nu s-a schimbat deloc.

— Este mai slăbită şi oboseşte mai repede decât înainte, deşi încă se descurcă singură. Nu ştiu ce-o să mă fac atunci când n-o să mai fie.

Străbunica era confidenta ei, singura care ştia toate secretele Oliviei. Nu putea să le povestească tot părinţilor ei.

Făcuseră tot ce era mai bine pentru ea. Adevărul nu le-ar fi provocat decât suferinţă.

Iar ea trebuia să-i protejeze.

— Nu ştiu ce-aş fi făcut în seara asta fără ea, spuse Lisle. I-a luat pe prizonieri pe părinţii mei şi mi-a permis să evadez. Îşi trecu mâna prin păr, transformându-l într-o coamă sălbatică care le-ar fi făcut pe femei să leşine. N-ar trebui să-i las să mă tulbure, dar se pare că nu stăpânesc încă arta de a-i ignora.

— Ce nu poţi ignora de data asta? întrebă ea.

El ridică din umeri.

— Nebunia obişnuită. Nu trebuie să te plictisesc cu detaliile.

Din câte ştia ea, părinţii lui erau povara pe care Lisle trebuia să o suporte. Erau foarte concentraţi pe ei înşişi. Toţi ceilalţi, inclusiv copiii lor, erau doar nişte actori secundari în marea scenă pe care se desfăşura viaţa lor.

Străbunica era singura care îi putea pune la locul lor fără efort, pentru că vorbea şi făcea numai ce avea chef. Restul oamenilor fie se pierdeau, fie erau prea politicoşi ori amabili sau nu credeau că merită să-şi bată capul.

Chiar şi tatăl ei vitreg nu putea decât să-i asculte, iar asta era atât de obositor pentru el, că nu o făcea decât în situaţii extreme.

— Trebuie să-mi povesteşti totul, insistă ea. Îmi place viaţa nebună pe care o trăiesc Lord şi Lady Atherton. Mă fac să mă simt cu picioarele pe pământ, raţională şi mai degrabă plictisitoare în comparaţie cu ei.

El zâmbi uşor, ridicând un pic colţul drept al gurii.

Inima ei tresări brusc. Se îndepărtă de el şi se aruncă nepăsătoare ne un fotoliu din fata şemineului.

— Vino să te încălzeşti, îl îndemnă ea. În sala de bal era cald ca în iad, dar ştiu că nu şi pentru tine. Probabil că acum, departe de toate trupurile alea înghesuite, ţi se pare că eşti într-un iglu. Flutură o mână spre la scaunul din faţa ei. Spune-mi, acum ce mai vor de la tine părinţii tăi?

El veni lângă şemineu, dar nu se aşează pe fotoliu. Se uită ceva timp la foc, apoi o privi scurt înainte să-şi întoarcă atenţia spre dansul fascinant al flăcărilor.

— E vorba de un castel dărăpănat pe care îl deţinem, aflat la aproximativ cincisprezece kilometri de Edinburgh, rosti el.

— Cât de straniu, comentă Olivia după ce Lisle îi făcu un rezumat cil scenei pe care o avusese cu părinţii lui.

Ştia că puteai completa singură tabloul istericalelor. În ultimii nouă ani, îşi petrecuse mai mult timp cu părinţii lui decât el.

— Aş vrea eu să fie straniu, continuă el. Dar pentru ei nu este deloc ciudat.

— Mă refeream la fantome, explică ea. Cât de straniu este că muncitorii păstrează distanţa din cauza unor fantome! Gândeşte-te doar cât de multe fantome bântuie Turnul Londrei! Se zice că e un călău care fuge cu un butuc după contesa de Salisbury.

— Anne Boleyn purtându-şi capul în braţe.

— Tinerii prinţi, completă ea. Iar ăştia sunt numai câţiva dintre ei – şi e vorba de o singură clădire. Avem fantome peste tot, şi nimeni nu pare să se sinchisească de ele. Cât de straniu că le este frică tocmai unor muncitori scoţieni! Credeam că lor le plac locurile bântuite!

— Le-am subliniat acelaşi aspect părinţilor mei, dar logica este un limbaj pe care refuză să-l înţeleagă, spuse el. Nu e ca şi cum situaţia ar avea vreo legătură cu fantome sau castele, de fapt. Totul e menit doar să mă ţină acasă.

— Dar ai înnebuni aici, zise ea.

Olivia înţelesese dintotdeauna, încă din ziua în care se întâlniseră pentru prima lată şi el îi mărturisise hotărârea

lui de-a merge în Egipt. Ea o denumise Nobila Călătorie.

— Nu m-ar deranja prea mult, continuă el, dacă ar avea cu adevărat nevoie de mine aici. Fraţii mei au nevoie de mine – au nevoie de cineva –, dar eu habar nu am ce să fac. Mă îndoiesc că părinţii mei le-ar duce dorul dacă i-aş lua cu mine în Egipt. Dar sunt prea mici. Copiii din climatele nordice nu se dezvoltă bine acolo.

Olivia îşi rezemă capul uşor pe spate, ca să-l privească. Când ochii aceia mari şi albaştri se întorceau spre faţa lui, Lisle simţea că se petrec lucruri cu adevărat stranii şi complicate în interiorul lui, senzaţii care nu implicau doar instinctele sale animalice ori organele reproductive. Mici fiori se agitau în pieptul lui şi simţea un fel de durere, ca nişte junghiuri atunci când se întâmpla asta.

Îşi mută iarăşi privirea spre foc.

— Ce vei face? Îi întrebă ea.

— Nu m-am hotărât încă, răspunse el. Aşa-numita criză a început cu câteva minute înainte să pornim spre balul din seara asta. Nu am avut timp să mă gândesc la variante. Nu în sensul că voi face ceva legat de nebunia cu castelul. Eu trebuie să mă gândesc la fraţii mei. Va trebui să petrec mai mult timp cu ei şi apoi să mă hotărăsc.

— Ai dreptate, aprobă ea. Nu merită să te îngrijorezi din pricina castelului. Ar fi o mare pierdere de timp. Dacă tu…

Nu apucă să termine fraza pentru că uşa se deschise şi intră Lady Rathbourne. Cu părul negru şi ochi nu la fel de albaştri că ai fiicei sale, era o femeie cu adevărat frumoasă.

Cu toate astea, Lisle o putea privi cu serenitate şi cu afecţiune, fără alte sentimente tulburătoare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Olivia, Belder te caută peste tot! exclamă ea. Trebuia să dansaţi! Lisle, ar trebui să ştii că nu trebuie să-i permiţi Oliviei să te ademenească la o discuţie tête-à-tête.

— Mamă, nu ne-am mai văzut de cinci ani!

— Lisle te poate vizita mâine, dacă nu-l deranjează să-şi croiască drum prin turma de bărbaţi care au căzut

pradă farmecelor tale, veni răspunsul. În prezent, celelalte tinere domnişoare cer să danseze cu el. Nu îţi aparţine, iar absenţa ta prelungită îl face pe Belder nervos. Haide, Lisle, sunt sigură că nu vrei să închei balul luptându-te cu unul dintre fanţii geloşi ai Oliviei, sărmanii de ei! Ar fi prea ridicol.

Părăsiră anticamera, iar Lisle şi Olivia se despărţiră curând, ea ca să i se alăture lordului Belder şi celorlalţi admiratori ai săi, iar el spre numeroasele tinere domnişoare care nu puteau semăna mai puţin cu Olivia nici dacă ar fi aparţinut altei specii.

Abia mai târziu, în timp ce dansa cu una dintre ele, îşi aminti ceea ce observase în clipa în care Lady Rathbourne le întrerupe conversaţia: strălucirea din ochii mult prea albaştri ai Oliviei, înainte ca expresia lor să devină voalată, aşa cum învăţase cu mulţi ani în urmă.

Se gândise. Olivia se gândise la ceva.

Iar asta, după cum a spus mama ei tuturor, era întotdeauna periculos.

Reşedinţa Somerset, Londra
Miercuri, 5 octombrie

Nu era o întâlnire oficială a Societăţii Anticarilor. În primul rând, deoarece aceştia se întâlneau de obicei joia. Apoi pentru că întâlnirile lor începeau de abia în noiembrie.

Dar contele de Lisle nu se întorcea în Londra în fiecare zi şi probabil că avea să plece din nou până în noiembrie. Orice cărturar interesat de antichităţile egiptene voia să audă ce avea de spus, iar la eveniment, deşi fusese organizat într-un timp atât de scurt, participau mulţi oameni.

Ultima dată când se întorsese, deşi pe vremea aceea nu avea decât optsprezece ani, prezentase o lucrare importantă despre numele faraonilor egipteni. Din punct de vedere tehnic, descifrarea hieroglificelor era specialitatea lui Daphne Carsington. Toată lumea ştia asta. Toată lumea

ştia că era un geniu. Problema era că… era femeie. Trebuia să fie reprezentată de un bărbat, altfel descoperirile şi teoriile ei ar fi fost atacate fără milă şi batjocorite de gloata mare şi zgomotoasă care se temea şi ura femeile care dovedeau un pic de inteligenţă, mai ales dacă demonstrau mai multă decât ei.

Fratele ei, care o reprezenta de obicei, era plecat în străinătate. Soţul ei, Rupert Carsington, deşi nu era câtuşi de puţin atât de prost pe cât îl credea toată lumea, n-ar fi putut citi niciodată o lucrare ştiinţifică pe un ton şi cu o mină serioase – asta dacă nu adormea în timp ce o citea.

Din moment ce Lisle şi Daphne colaboraseră ani de zile şi de vreme ce el avea cel mai mare respect faţă de calităţile ei, fu mai mult decât bucuros să stea în locul ei şi să prezinte ultima sa lucrare, cu seriozitatea pe care o merita.

Dar o persoană din audienţă considera că totul este o mare glumă.

Lord Belder stătea în primul rând, lângă Olivia, şi îşi bătea joc de fiecare cuvânt rostit de Lisle.

Dacă încerca să o impresioneze pe Olivia cu acea tactică, folosea tactica greşită.

Cel mai probabil însă, Belder voia doar să-l provoace pe Lisle. Avusese grijă să le stea în drum ieri, când Lisle o vizitase pe Olivia. Pe de altă parte, jumătate de lume se aflase în casa părinţilor ei, iar Lisle nu avuse nicio şansă să schimbe mai mult decât câteva cuvinte cu ea. Îi povestise de lucrarea pe care urma s-o prezinte, ea îi spusese că avea să participe, iar Belder se oferise să o însoţească: nici prin gând nu i-ar fi trecut să lipsească de la una din „micile prelegeri” susţinute de Lord Lisle, se exprimase el.

Temperamentul lui Lisle se aprindea uşor şi în cele mai liniştite condiţii. În momentul de faţă, clocotea: Belder batjocorea munca asiduă *a lui Daphne.* Cu toate astea, idiotului nu i se va permite să continue prea mult, îşi zise Lisle în sinea lui.

Belder nu se afla la clubul Almack sau la vreun bal, iar publicul prezent nu prea avea răbdare cu acest tip de

comportament.

Nu trecu mult de când Lisle gândi lucrul acesta, că unul dintre cercetători luă cuvântul:

— Domnule, spuse omul de ştiinţă cu răceală în glas, poate vei fi atât de amabil să îţi păstrezi cugetările pline de spirit pentru un mediu mai adecvat: îţi sugerez să mergi la clubul dumitale – la o cafenea sau la o tavernă. Noi am venit să-l ascultăm pe domnul de la pupitru, nu pe dumneata!

Lisle se prefăcu a înlătura un fir de praf de pe notiţe.

— Cugetări pline de spirit? Asta erau? comentă el fără să ridice privirea. Îmi cer scuze, Lord Belder, că nu am răspuns la remarcile dumitale. Te-am confundat cu un sfânt.

— Un sfânt? exclamă Belder râzând – pentru Olivia, fără îndoială, ca să-i arate că nu-i păsa câtuşi de puţin că era mustrat în public, precum un puştan needucat.

— Desigur, spuse Lisle. Vezi dumneata, în Egipt, cei care au dificultăţi în a înţelege sau nu înţeleg deloc sunt numiţi sfinţi, iar aspectul deosebit, felul în care vorbesc şi comportamentul lor sunt privite ca semne ale binecuvântării divine.

Publicul explodă. Cercetătorii se opriră ca să dea frâu liber răzbunării, făcând din Belder subiect de glumă. Iar acesta se roşi la faţă mai ceva decât părul Oliviei.

După ce îl puse la locul lui pe Belder, Lisle continuă să citească în pace lucrarea ştiinţifică a lui Daphne.

Când termină de răspuns la întrebări şi publicul începu să se risipească, Lisle trecu de zidul de bărbaţi care o înconjurau pe Olivia – ca nişte pui nătângi strânşi în jurul unui crocodil, din punctul lui de vedere – şi se oferi să o conducă acasă. Ea îi întoarse spatele lui Belder şi-i aruncă un zâmbet atât de strălucitor, că pentru o clipă fu orbit. Apoi îl prinse de braţ şi porniră spre trăsura ei, cu Bailey, servitoarea ei, pe urme.

Lacheul coborî treptele şi, tocmai când Olivia se îndrepta spre ele, un băiat zbură de-a lungul trotuarului, direct spre ei. Fugea de mânca pământul, evitând grupurile

de cercetători care discutau aprins despre faraoni în timp ce mergeau pe stradă.

Îl evită şi pe Lisle, dar apoi făcu greşeala de-a privi înspre Olivia, iar frumuseţea ei îl orbi şi îl făcu să se împleticească. Se dezechilibră şi îşi pierdu concentrarea, deşi picioarele încă i se mişcau.

Exact în acelaşi moment, Lord Belder se îndrepta în grabă spre trăsura Oliviei. Băiatul intră direct în el şi căzură amândoi. Puştiul ateriză pe trotuar, iar Belder în rigolă.

Băiatul se ridică în picioare, îi aruncă lui Belder o privire îngrozită şi o ţâşni mai departe.

— Opriţi-l, hoţul! urlă Belder.

Câţiva dintre prietenii lui îl prinseră pe băiat când acesta încercă să-i depăşească.

Lordul se ridică din rigolă. Cunoştinţele care se întâmplau să treacă pe acolo îi aruncară genul obişnuit de remarci usturătoare: „Tocmai te-ai trezit, Belder?” sau „Asta e ultima ta baie de frumuseţe, Belder?” şi aşa mai departe.

Lichide maronii şi negre de origine deloc plăcută curgeau de pe haina lui albastră, pantalonii cafenii, vesta, lavaliera legată fantezist la gât şi de pe mănuşi. Belder se uită în jos la haine, apoi la băiat. Expresia din ochii lui îl făcu pe băiat să încerce să scape şi să strige:

— A fost un accident, Excelenţă! N-am luat nimic!

— Este adevărat, strigă Olivia peste tot zgomotul de pe stradă. Am văzut ce s-a întâmplat. Dacă ar fi furat, ar fi…

— Aşteaptă în trăsură şi lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, i-o tăie Lisle înainte ca ea să-i explice cum se desfăşura corespunzător un furt de buzunare. La urma urmei, Olivia era expertă la asta.

— Nu fi prostuţ, comentă ea. Pot rezolva singură situaţia asta.

El încercă să o conducă deoparte, dar ea se scutură de mâna lui şi porni cu pas grăbit spre bărbaţii care îl ţineau pe băiat.

— Lăsaţi-l să plece, rosti ea. A fost *un accident.*

Pentru Lisle, semnele de avertizare erau evidente: roşeaţa care i se răspândea de la gât înspre obraji şi sensul de *tâmpiţilor* care se ascundea după cuvântul „accident”.

Cum nu reuşise să o tragă deoparte fizic, trebuia să o reducă la tăcere în schimb. Dar Belder vorbi primul:

— Nu ştii la ce pot recurge aceste creaturi mizerabile, domnişoară Carsington, spuse el. Se izbesc înadins de oameni ca să le fure din buzunare.

— Aşa o fi, dar… interveni Lisle.

— Nu este aşa, i-o tăie Olivia. Un hoţ adevărat ar fi fost atât de rapid şi de eficient, că de abia l-ai fi observat. Ar avea grijă să nu te dărâme sau să atragă atenţia asupra lui şi nu s-ar opri, dar încerca să scape în primul rând. Mai mult decât atât, ei lucrează de obicei câte doi.

Avea dreptate, şi orice om raţional ar fi recunoscut acest lucru.

Însă Belder era furios şi trebuia să se răzbune pe cineva, iar băiatul era cea mai uşoară ţintă. Îi aruncă Oliviei un zâmbet condescendent şi se întoarse spre trecători.

— Să aducă cineva un poliţist, ceru el.

— Nu! ţipă băiatul zvârcolindu-se şi lovind în încercarea de-a se elibera. N-am luat nimic!

Lord Belder îi trosni o palmă peste cap.

— *Ticălosule!* strigă Olivia.

Umbrela ei se ridică în aer şi coborî brusc pe umărul lui.

— Au!

— Eliberaţi copilul!

Roti apoi umbrela spre bărbaţii care îl ţineau pe băiat.

Belder o apucă de braţ ca să o împiedice să-i lovească şi pe prietenii lui.

Lisle văzu cum mănuşa murdara a lui Belder înşfăca braţul Oliviei. Apoi nu mai văzu decât roşu în faţa ochilor.

Îşi croi drum prin mulţime, îl apucă sălbatic de braţ pe Belder şi îl trase departe.

— Nu o atinge, rosti el pe un ton jos, ameninţător. N-o atinge niciodată.

Capitolul 3

Două minute mai târziu

— O, domnişoară, se tângui Bailey. O să se omoare între ei.

Lisle îl aruncă pe Belder deoparte aproape imediat după ce îl apucase de braţ, dar Belder nu avea de gând să lase lucrurile aşa. Îl împinse pe Lisle, iar Lisle îl împinse şi mai puternic, izbindu-l pe Belder de gard. Acesta se redresă, îşi smulse mănuşile, îşi aruncă pălăria şi ridică pumnii. Lisle făcu la fel.

„Nu o atinge”, rostise el pe un ton jos, ameninţător care o făcuse să se înfioare.

Ce prostie! Nu mai era o fetişcană de pension – şi totuşi, inima ei începu să gonească aşa cum nu se mai întâmplase niciodată până atunci, deşi bărbaţii se luptau tot timpul pentru ea şi era conştientă că persoana ei nu însemna nimic special pentru Lisle. Reacţia lui fusese instinctivă şi protectoare pentru că aşa era firea lui. Şi agresiv.

Dar nu-l mai văzuse luptându-se de ani de zile.

Nu mai *văzuse* nicio luptă de ani de zile, îşi aminti în sinea ei. De obicei, bărbaţii se întâlneau în zori, departe de ochii publicului, pentru că duelul era ilegal.

Pe de altă parte, lupta cu pumnii nu era. Cu toate acestea, era neobişnuit ca doi gentlemani să se lupte astfel în plină zi, pe o stradă importantă din Londra.

Nu era de mirare că se simţea atât de entuziasmată.

— Vor *încerca* să omoare între ei, o linişti ea pe Bailey. Dar nu vor face altceva decât să-şi trosnească nişte pumni, iar asta este de preferat unui conflict rezolvat cu pistoale de la douăzeci de paşi. Belder are chef şi nevoie de o bătaie, iar Lisle îi face pe plac.

Îi aruncă o privire servitoarei şi văzu că nici ea nu era impresionată. Bailey, o brunetă minionă şi drăguţă, nu era

pe cât de delicată părea. Altfel nu ar fi reuşit să-şi păstreze slujba ca servitoare a Oliviei.

— Nu l-ai văzut niciodată pe Lisle luptându-se, continuă Olivia. Pare atât de angelic, ştiu, cu părul blond şi ochii ăia gri ai lui, dar este un boxer de temut. Odată l-am văzut făcându-l harcea-parcea pe un băiat masiv cât un taur, de cel puţin două ori mai mare decât el.

Se întâmplase în ziua în care Olivia îşi începuse propria ei Nobilă Călătorie spre Bristol.

Lisle nu fusese de acord ca Nat Diggerby să-i fie tovarăş de drum.

Adevărul era că nici ea nu îl plăcea prea mult pe Diggerby. Deşi atunci pretinsese că nu-i pasă, fusese foarte uşurată când Lisle îi luase locul.

Îşi îndreptă atenţia asupra luptei, dorind să vadă cât mai mult.

Putea auzi icnetele şi bufniturile pumnilor când se loveau de carne, dar o mulţime de bărbaţi o împiedicau să vadă. Le strigau cuvinte de încurajare celor doi şi stabileau pariuri legate de rezultatul final.

Chiar şi ea ştia că era mai bine să nu încerce să pătrundă în cercul lor. O lady nu se amesteca într-o mulţime de bărbaţi însetaţi de sânge. O doamnă aştepta la o distanţă sigură de toată agitaţia.

Dacă s-ar fi putut urca pe scaunul lacheului, în spatele trăsurii, ar fi avut o privelişte mai bună, dar o lady nu trebuia să facă nici asta.

Putea doar să aştepte, să asculte şi să se mulţumească cu ce putea întrezări şi să spere că Lisle va ieşi într-o singură bucată la final. Era obişnuit să se lupte, îşi zise în sinea ei. Oamenii încercau mereu să-l omoare în Egipt. Cu toate acestea, din anumite motive, Belder era nebun de gelozie pe el, iar Lisle îl umilise în faţa unui public format din oameni importanţi.

După ceea ce păreau să fie ore, dar puteau fi doar câteva minute, se auzi un strigăt, apoi se lăsă liniştea. După asta, zidul de bărbaţi începu să se despartă. Olivia îl văzu pe Belder culcat la pământ şi pe unii dintre prietenii

lui grăbindu-se spre el.

Se împinse înainte folosindu-şi coatele şi umbrela ca să-şi facă loc prin mulţime.

Apucă braţul lui Lisle şi îl trase.

— Vino cu mine, îi spuse.

El se uită la ea cu o privire absentă. Avea părul încurcat şi murdar şi îi sângera buza. Lavaliera de la gât îi era pătată cu sânge şi ruptă. Una din mânecile hainei fusese pe jumătate smulsă din cusăturile de la umăr.

— Vino cu mine, repetă Olivia. El nu mai poate lupta.

Lisle se uită la bărbatul întins la pământ, apoi se întoarse spre ea.

— Nu te duci să-l împaci?

— Nu.

Lisle îşi scoase batista şi începu să-şi şteargă buza, dar se strâmbă de durere.

Ea îi luă batista din mână şi îi tamponă uşurel buza.

— Mâine vei avea un ochi vânăt a întâia şi vei mânca doar alimente moi în următoarele zile, rosti Olivia.

— Ai un talent de-a atrage numai idioţi, comentă el.

Se opri din tamponat.

— O să ţi se umfle buza, i-o întoarse ea. Cu puţin noroc, nu vei mai putea vorbi.

Scutură din cap, se întoarse şi porni spre trăsură.

El o urmă.

— N-ar trebui să-i încurajezi dacă nu-i vrei în preajma ta, o mustră Lisle.

— Nu trebuie să-i încurajez eu, se apără ea. Femeile Delucey îi atrag pe bărbaţi. Şi bărbaţii, în general, sunt nişte idioţi. Inclusiv tu. Şi tu căutai o scuză ca să te baţi, la fel ca el.

— Poate căutam, admise Lisle. Nu-mi amintesc când m-am mai distrat atât de bine lovind pe cineva.

Îi oferi mâna lui vânătă şi murdară ca s-o ajute să-şi menţină echilibrul pe treapta îngustă a trăsurii. Ea se uită la mână şi ridică o sprânceană.

— Te dezgustă? o întrebă el.

— Deloc, răspunse ea. Mă gândeam că o să te doară

mai târziu.

— A meritat, conchise el.

„Bărbaţii”, comentă Olivia în sinea ei. Se sprijini de mâna lui, se urcă în trăsură şi se aşeză pe locul ei.

O urmă Bailey, care se aşeză pe locul de vizavi.

— Nu sunt sigură că distracţia de-a te bate cu Belder va merita preţul pe care îl vei avea de plătit, comentă ea.

— Sunt obişnuit cu ochi vineţi şi maxilare dureroase, replică el.

— Nu asta am vrut să spun, explică ea. Părinţii tăi nu vor fi mulţumiţi când vor auzi despre ce s-a petrecut.

El ridică din umeri.

— Ar fi mai bine să mă laşi să te conduc acasă, propuse ea.

Lisle scutură din cap.

— Nu e în drumul tău. Nichols se va întoarce într-un minut, de îndată ce-mi va recupera pălăria.

Valetul zvelt se grăbea spre ei chiar în acel moment, ştergând pălăria lui Lisle cu batista.

Bailey îi aruncă o privire pe furiş servitorului chipeş al lui Lisle şi pufni pe nas dispreţuitoare.

— Mai bine mergem direct acasă, domnişoară, spuse servitoarea.

— Are dreptate, fu de acord Lisle. Nu va trece mult timp şi întreaga Londră va afla cum l-ai bătut pe Belder cu umbrela. Cred că vrei să ajungi acasă înainte ca vestea să ajungă la părinţii tăi, ca să le poţi spune versiunea care îţi convine ţie.

Nu conta ce versiune a poveştii le spunea Olivia părinţilor ei. Se săturaseră de scandaluri. În plus, bunica şi bunicul Hargate vor avea ceva de comentat pe tema asta, şi nu avea să fie plăcut.

Credeau că trebuia să se căsătorească de mult. Că avea nevoie de un soţ şi de copii ca să se aşeze la casa ei. Îşi ajutaseră toţi copiii să se aşeze la casa lor, în situaţii satisfăcătoare. Dar toţi urmaşii lor erau bărbaţi şi niciunul nu semăna câtuşi de puţin cu ea. Nimeni nu era ca ea, cu excepţia celorlalţi îngrozitori Delucey: nişte creaturi

neliniştite şi în care nu se putea avea încredere.

Dacă se căsătorea, viaţa ei avea să se limiteze la rolul de soţie şi de mamă şi anii vor trece pe lângă ea sufocând-o încet. N-ar mai face niciodată ceva interesant. În mod sigur nu ar avea parte de marile aventuri la care visase dintotdeauna.

Nu că avea prea multe speranţe în prezent, având în vedere că trăia într-o societate condusă de reguli din ce în ce mai stricte.

Dar atât timp cât nu era soţia nimănui – şi atât timp cât străbunica mai era în viaţă ca să îi ţină partea în faţa celorlalţi Olivia dispunea de o oarecare libertate.

Nu avea să renunţe la asta decât în momentul în care nu mai avea altă variantă la îndemână.

— Vino să iei cina cu noi, îi spuse ea lui Lisle. Vom vorbi atunci.

— Cred că ar trebui să mă spăl mai întâi.

Rânji spre ea şi pentru un moment păru exact ca un şcolar murdar, amintindu-i de băiatul care îl bătuse cu pumnii pe Nat Diggerby şi îndeplinise rolul de însoţitor loial pe drumul spre Bristol.

Rânjetul şi amintirea aceea o făcură să simtă fluturi în stomac.

— Şi eu cred că ar fi bine, admise ea.

Lisle închise uşa trăsurii.

Olivia se lăsă pe spate, ca să nu fie tentată să se uite din fereastră şi să-l urmărească cu privirea cum pleacă.

Simţi că trăsura se zdruncină uşor când lacheii se urcară la locurile lor. Unul dintre ei bătu cu degetul pe acoperişul trăsurii şi vehiculul se puse în mişcare.

După un minut sau două, Bailey vorbi:

— Domnişoară, încă mai aveţi batista Excelenţei Sale.

Olivia se uită în jos la bucata de pânză. Va pune să fie spălată, apoi o va adăuga la colecţia ei. În mănuşa de la mâna dreaptă se ascundea scarabeul pe care i-l trimisese cu mult timp în urmă. Ea îl transformase într-un inel pe care îl purta încontinuu. Mai erau şi scrisorile de la el, prea puţine din păcate: câte una pentru fiecare duzină expediată

de ea.

Avea prietenia lui şi toate scrisorile pe care i le trimisese vreodată. Avea podoabele de la el şi amintirile ciudate şi lipsite de importanţă pe care le păstrase în inimă. Asta, ştia ea, era tot ce putea avea cineva de la el. El se dedicase complet – trup, inimă şi suflet – Egiptului, cu mult timp în urmă.

— N-o să-i ducă lipsa, spuse ea.

Reşedinţa Atherton, în aceeaşi seară

— O, Peregrine, cum ai putut? se plânse Lady Atherton. Un scandal! Ca o haimana de rând! Şi în Strand, dintre toate locurile, ca să te vadă toată lumea! Se întoarse către soţul ei. Vezi, Jasper? Asta se întâmplă dacă l-am lăsat pe Rupert Carsington să se ocupe de el în toţi aceşti ani.

Era o afirmaţie complet ilogică. Lisle fusese implicat în astfel de scandaluri de când îşi amintea. Din punctul acesta de vedere, nu avea nevoie de îndrumare din partea unchiului Rupert. Nu avea să fugă de o luptă niciodată în viaţa lui, indiferent cine era adversarul, cât de mare sau cât de mulţi erau. Nu fugise niciodată şi nu avea s-o facă în veci.

— Te-ai transformat într-un sălbatic! urlă tatăl lui. Nu poţi să prezinţi o lucrare la Societatea Anticarilor fără să işti tărăboi.

— N-a fost un tărăboi, explică Lisle. Mai degrabă o încăierare. Ar trebui să se vorbească despre lucrarea ştiinţifică, deoarece este mult mai interesantă.

— Ziarele de-abia aşteaptă să publice poveşti înfiorătoare despre bărbaţi care se luptă pentru Olivia Carsington, interveni mama. Nu-mi vine să cred că ai lăsat-o să te facă şi pe tine de râs! Sunt *îngrozită.* Cum să mai dau ochii cu prietenele mele după întâmplarea asta? Cum să mai ţin capul sus?

Se cufundă într-un şezlong şi izbucni în lacrimi.

— Asta se întâmplă pentru că am tolerat bazaconiile tale cu Egiptul, declară tatăl lui. Ei bine, le pun punct acum, o dată pentru totdeauna. Până nu văd o sclipire de interes faţă de datoria filială, o fărâmă de comportament demn de un gentleman, nu vei mai primi niciun ban de la mine!

Lisle se holbă la el o clipă. Fireşte, se aşteptase la o scenă. Ar fi fost şocat dacă părinţii nu l-ar fi criticat sau n-ar fi discutat aiurea pe marginea întâmplării.

Dar asta era ceva nou. Nu era sigur că auzise bine. Ca şi alţi fii de nobili, Lisle era complet dependent de tatăl său din punct de vedere financiar.

Nu primea altceva în afară de bani de la părinţii lui. Nu-i oferiseră niciodată afecţiune, nu se arătaseră niciodată înţelegători. Afecţiunea şi înţelegerea le primise din plin din partea familiei Carsington. Dar nu se putea duce la ei să le ceară şi bani.

— Îmi tai fondurile? întrebă el.

— Ne-ai batjocorit, ne-ai ignorat, ne-ai folosit şi ai abuzat de generozitatea noastră, declară tatăl lui. Iar noi am suportat totul cu răbdare, dar de data asta ai mers prea departe. Ai făcut-o de *ruşine* pe mama ta.

Ca la un semn, mama lui leşină.

— Asta e o nebunie! exclamă Lisle. Cum voi trăi?

Tatăl său fugi în grabă lângă soţia sa şi-i administră săruri mirositoare.

— Dacă vrei bani, te vei comporta ca ceilalţi domni, explică el ridicând cu blândeţe capul mamei sale de pe perna pe care căzuse în mod convenabil. Vei respecta dorinţele părinţilor tăi. Vei merge în Scoţia după cum îţi cerem şi îţi vei asuma o responsabilitate pentru prima dată în viaţa ta. O să mai pleci în Egipt doar peste cadavrul meu!

*

În cele din urmă, Lisle nu venise la cină. După-amiază târziu, Olivia primi un bilet de la el:

Dacă vin la cină, va trebui să omor pe cineva. E mai

bine să stau departe.

Probabil ai şi tu destule probleme.

L.

Ea îi răspunse:

*Nu este **sigur** să ne Scriem. Ne întâlnim în Hyde Park Corner.*

Mâine. Ora 10 Dimineaţa. SĂ FII ACOLO.

O.

Hyde Park, în dimineaţa următoare

Cu numai câţiva ani în urmă, cei mai eleganţi domni din Londra puteau fi văzuţi la o plimbare prin Hyde Park, în fiecare dimineaţă, pentru ca apoi să revină la ora cuvenită, între orele 5 şi 7 după-amiaza.

Zilele astea, o plimbare înainte de ora prânzului nu era doar desuetă, ci de *prost gust.*

Dimineaţa era, prin urmare, timpul perfect pentru întâlnirile Clandestine, după cum ar fi scris Olivia într-una din scrisorile ei.

Ea întârzia, desigur, iar Lisle nu fusese niciodată priceput să aştepte. Dar dădu uitării toată nerăbdarea când o văzu venind, cu o pană mare şi albastră fluturându-i în vârful pălăriei ca un stindard de luptă. Purta o rochie de călărie cu croială militară, de un albastru intens care se potrivea cu ochii ei.

Soarele nu era încă sus pe cer, aşa că îi lumina toate şuviţele ondulate care scăpaseră din coafură şi pălărie şi le făcea să strălucească în culoarea granatului.

Când ajunse lângă el, Lisle tot nu-şi recăpătase respiraţia.

— N-ai idee ce greu mi-a fost să scap de Bailey! exclamă ea. Ai crede că s-ar bucura să-i dau liber, deoarece

urăşte să iasă cu trăsura în oraş, dar nu, ea era hotărâtă să vină cu mine. Am trecut prin furcile caudine încercând s-o conving să rămână acasă şi *să alunge suspiciunile.* Chiar şi aşa, am fost obligată să iau un valet. Îşi îndreptă capul împodobit cu pană în direcţia unui tânăr în livrea, care venea la o oarecare distanţă în spatele ei. Nu e ca şi cum noi doi am avea ceva de ascuns, dar toată familia e supărată pe mine că te-am împins să te baţi cu Belder.

— Eu singur am vrut! ripostă el.

— Ochiul tău arată foarte rău, observă ea şi se aplecă puţin înainte ca să se uite mai îndeaproape.

— Arată mai rău decât e, o linişti el. Nichols ştie cum să trateze astfel de lovituri.

Dacă nu ar fi ştiut, n-ar mai fi putut deschide ochiul din cauza umflăturii.

— În următoarele zile va căpăta nişte culori urâte, apoi va reveni la normal. Gura însă, după cum fără îndoială ai observat cu regret, nu este atât de afectată pe cât te-ai fi aşteptat.

— Nu eşti la fel de chipeş pe cât erai la bal, spuse ea. Mama a primit o descriere vie a luptei şi a rănilor tale de la cineva şi e furioasă. Spune că ar trebui să mă ţin departe de tine. Spune că ai destule greutăţi şi fără să te bag eu în necazuri.

— Prostii! i-o tăie el. Cu cine voi vorbi, dacă te vei ţine departe de mine? Hai să ne plimbăm. E prea mult zgomot aici.

Deşi parcul în sine era pustiu – oricum, nu era frecventat de lumea bună –, Hyde Park Corner roia de oameni. Negustori ambulanţi, lăptărese, soldaţi şi pierde-vară de tot felul se înghesuiau pe trotuar. Pe Knightsbridge Road, diligenţele şi poştalioanele concurau pentru spaţiu cu căruţele ţăranilor, trăsurile elegante ale nobililor, călăreţi şi trecători. Copii vagabonzi, pisici şi câinii ţâşneau ici-colo printre vehicule şi cai.

Tocmai aici, în Hyde Park Corner, începuse prima lor aventură, îşi aminti limpede: Olivia, lângă un flăcău voinic… Lisle, hotărât să-l dea pe băiat la o parte din drum… apoi

urcându-se în căruţă după ea…

De fiecare dată când o aştepta, se gândea că va veni fata slăbănoagă pe care o ştia din trecut, cu părul şi ochii ei uimitori. De fiecare dată când o vedea aşa cum arăta acum, echilibrul lui interior se destrăma. Încă nu era obişnuit cu faptul că devenise o femeie frumoasă. Aproape îl durea să o privească direct, iar curbele moi ale corpului ui – accentuate de croiala strâmtă a rochiei pe care o purta – îl făceau să trăiască un amalgam de sentimente.

Sentimente greşite. De genul celor pe care orice femeie atractivă le inspira unui bărbat. Şi pe care orice femeie uşoară le-ar fi putut domoli.

Dar acum avea nevoie de un prieten şi un aliat.

Cu toate astea, când intrară în parc descoperi că nu era pregătit să vorbească. Trebuia mai întâi să alunge sentimentele confuze din cap sau inimă – nu era sigur de unde izvorau.

— Ne întrecem? o ispiti el.

Ochii ei sclipiră.

Caii lor odihniţi fură fericiţi să pornească în galop spre vest, de-a lungul Rotten Row, pustie la ora aceea. Iapa ei era la fel de puternică ca a lui, iar ea călărea cu aceeaşi îndemânare şi îndrăzneală cu care făcea absolut tot în viaţă. El câştigă, dar nu cu mult, iar la sfârşit izbucniră în hohote de râs – râdeau de ei înşişi şi de plăcerea pură de a galopa într-o dimineaţă frumoasă de toamnă.

Se adânciră şi mai mult în parc, la pas de trap.

Când ajunseră la un pâlc de copaci, unde nu puteau fi văzuţi de pe aleile mai circulate, încetiniră şi mai mult.

Apoi el îi povesti ce se întâmplase.

— Ţi-au tăiat fondurile? repetă ea nevenindu-i să creadă. Dar nu pot face asta! O să înnebuneşti aici. Trebuie să te întorci în Egipt.

— Ţi-am spus că sunt hotărâţi să mă ţină acasă, continuă el. Nu-mi închipuisem cât de hotărâţi. Credeam că o să se liniştească după o vreme sau că o să uite, aşa cum se întâmplă de obicei. Dar astăzi au fost şi mai insistenţi decât ieri în legătură cu acel castel blestemat! Tata nu-mi

va mai acorda fonduri decât dacă îi duc la bun sfârşit visul de a-l restaura.

— Îmi pot închipui ce gândeşte, explică Olivia. Crede că te vei implica în proiect şi că îţi vei revărsa pasiunea într-acolo.

Inima lui începu să bată mai repede, chinuită de sentimente de vinovăţie.

— Pasiunea mea? repetă el.

— Părinţii tăi sunt geloşi pe Egipt, continuă ea. Ei nu înţeleg diferenţa dintre un castel vechi şi monumentele antice. Pentru ei, toate sunt la fel de vechi.

El n-ar fi descris Egiptul ca fiind o pasiune, dar Olivia o făcuse, şi poate că, la urma urmelor, ceea ce simţea pentru locul acela şi munca lui era un fel de pasiune.

Ea înţelegea atât de bine, câteodată mai bine decât el. Însă Olivia era o Delucey, iar aceştia supravieţuiseră atâtea generaţii tocmai pentru că se pricepeau să citească oamenii şi să-i manipuleze.

— Poate ar trebui să fiu recunoscător că nu s-au gândit să strângă punga mai înainte, comentă el.

— Dacă ar fi făcut-o, ţi-ar fi plătit Lord Rathbourne drumul, îl linişti ea.

— Tatăl tău vitreg a făcut mai mult decât era necesar pentru mine, spuse Lisle. Acum trebuie să se gândească la tine, la surorile şi la fraţii tăi.

— Ţi-aş da banii mei, spuse ea. Ştii asta.

— Ar fi îngrozitor de nepotrivit, replică el. Mă bucur că nu este posibil.

Din câte ştia el, banii ei fuseseră puşi la păstrare cu grijă, ca să o protejeze nu numai de vânătorii de avere, ci şi de ea însăşi. Olivia era un amestec ciudat de contradicţii: avea o minte prevăzătoare şi o inimă generoasă. Era tipic pentru ea să sară în ajutorul copiilor defavorizaţi, aşa cum se întâmplase ieri.

Se apropie de el şi îi atinse mâna.

— Nu voi permite să fii prins aici, îl asigură ea. Ne vom gândi la ceva.

Şi în ochii ei minunaţi se văzu iarăşi acea sclipire.

— Nu, nu ne vom gândi la nimic, o contrazise el cu fermitate.

Olivia era prietena, aliata şi confidenta lui, dar impulsivitatea ei, spiritul moral care o făcea oarbă la pericole şi firea ei pasională îl făceau uneori să îngheţe de spaimă – tocmai pe el, care avea zilnic de-a face cu şerpi, scorpioni, crocodili, hoţi, tâlhari şi – cei mai răi dintre toţi – funcţionari.

Într-adevăr, era puţin spus că judecata ei era îndoielnică de cele mai multe ori.

Cu nouă ani în urmă îl ademenise într-o călătorie spre Bristol, în căutarea comorii unui pirat, dintre toate lucrurile posibile. Aceasta fusese una dintre Ideile ei, cu I mare. S-ar fi putut termina foarte rău pentru el – într-o şcoală sadică de pe tărâmuri scoţiene, de exemplu – dacă lordul Rathbourne n-ar fi intervenit.

Lisle ştia foarte bine că plecarea lui în Egipt se datorase în întregime lui Rathbourne. Lisle mai ştia, de asemenea, că nimeni nu se putea baza pe miracole. În plus, acum era bărbat, nu un băiat. Nu se putea aştepta şi nici nu voia ca prietenii şi rudele să-l scoată din toate încurcăturile.

— Nu, Lisle, trebuie să asculţi, insistă ea cu nerăbdare. Am cea mai minunată idee!

Olivia cu o Idee.

O perspectivă demnă de-a aduce teroarea în inima oricărui bărbat cu un minimum de inteligenţă şi sentiment de autoconservare.

— Nicio Idee, i-o tăie el. Nu în ceea ce mă priveşte pe mine.

— Să mergem în Scoţia! rosti ea. Împreună!

*

Inima îi bătea atât de puternic, încât probabil că se auzea până la palatul Kensington. Încă de sâmbătă se gândise la castelul din Scoţia.

— Ţi-ai pierdut minţile? se răsti el.

— Ştiam că o să spui asta, se bosumflă ea.

— Eu nu mă duc în Scoţia.

— Dar vom merge *împreună*, insistă ea. Va fi distractiv. O aventură.

— Nu fi ridicolă, o dojeni el. Nu mai suntem copii. Nici măcar tu nu poţi scăpa basma curată să pleci în Scoţia cu un bărbat. Părinţii tăi nu vor permite asta niciodată.

— Ei nu trebuie să ştie.

Ochii lui gri se măriră.

— Olivia!

— Mâine-dimineaţă pleacă spre Derbyshire, explică ea. Eu rămân în Londra cu străbunica.

Lisle privi în depărtare.

— Situaţia se înrăutăţeşte pe minut ce trece.

— Am chibzuit bine, stărui ea.

— De când? o întrebă îndreptându-şi privirea mult prea atentă spre chipul ei. De-abia acum câteva clipe ţi-am povestit ce s-a întâmplat.

— M-am gândit la castel, se corectă ea.

Era complet adevărat. Era mai bine să rămână cât mai aproape de adevăr când vorbea cu Lisle. El nu era doar extrem de logic şi sincer până în pânzele albe, dar uneori părea să citească şi gândurile.

— Încercam să concep un plan ca să te salvez de castel, adăugă ea.

— Nu mă salvezi, spuse el. Nu eşti cavalerul meu în armura strălucitoare sau orice altceva crezi că eşti. Am aproape douăzeci şi patru de ani şi sunt perfect capabil să am grijă de mine.

— Te rog nu afişa mândria asta masculină faţă de mine, îl ironiză ea. Dacă ai asculta doar, ai înţelege cât de practică este Ideea mea.

— Acum nouă ani ai avut practica Idee să-ţi salvezi mama de sărăcie fugind la Bristol şi să sapi după comoara unui pirat în grădina contelui de Mandeville!

— Da, şi a fost distractiv, nu-i aşa? rosti ea cu entuziasm. A fost o aventură. Tu ai tot timpul parte de aventuri. Eu… îşi flutură mâna înmănuşată în aer. Eu rup logodne şi lovesc bărbaţii cu umbrela.

El îi aruncă o privire indescifrabilă. Apoi îşi struni calul şi se puse în mişcare.

*

Avea nevoie să stea la distanţă de ea.

Nu dorea să se gândească la asta, la fata care obişnuia să fie odinioară, cea care voia să fie cavaler şi să întreprindă Nobile Călătorii.

Olivia veni pe urmele lui.

— Nu fi încuiat la minte, insistă ea. Eşti un om de ştiinţă şi un om de ştiinţă îşi păstrează mintea deschisă.

— Nu pentru o nebunie, replică el. Nu poţi pleca pur şi simplu într-o scurtă excursie în Scoţia pentru că te-ai plictisit să rupi logodne şi să loveşti bărbaţii cu umbrela. Îmi pare rău că trebuie să respecţi regulile prosteşti care li se aplică femeilor, dar nu stă în puterea mea să le schimb. Până şi eu ştiu că nu poţi sări într-o trăsură şi să călătoreşti mai bine de şase sute de kilometri singură, fără să stârneşti un scandal teribil în urma ta!

— Eu întotdeauna stârnesc câte un scandal, se răsti ea. Sunt renumită pentru asta. Orice fac sau spun la o cină sau la o petrecere devine a doua zi subiect de bârfă în lumea bună. Olivia Carsington, Protagonista Fiecărui Scandal, asta sunt eu. Ar trebui să fie scris pe cărţile mele de vizită.

Lisle se uită împrejur. Parcul era liniştit în această dimineaţă, agitaţia de pe străzile din jurul parcului ajungând atât de slab până la ei, încât se auzeau limpede frunzele foşnind în copaci, tropotul copitelor şi strigătele pe care şi le adresau o pereche de păsări.

Îşi auzea şi inima bubuindu-i în piept. Era ispitit de ideea ei, îngrozitor de ispitit.

Dar ea îl ispitise dintotdeauna. O făcuse încă de când avea doisprezece ani. Dacă nu şi-ar fi petrecut mare parte din ultimii zece ani în Egipt, i-ar fi făcut talmeş-balmeş din toată viaţa.

— N-ar trebui să-ţi spun asta, începu el, dar din

moment ce ţi-ai pierdut minţile, cred că trebuie s-o fac: poate că te gândeşti la mine ca la un frate, dar nu sunt. Nu poţi călători împreună cu mine neînsoţită.

— Bine-nţeles că trebuie să fiu însoţită, spuse ea repede. Dar poţi lăsa toate aranjamentele pe seama mea. Tot ce trebuie să faci tu…

— N-o să fac nimic, i-o reteză el. Dintre toate planurile nechibzuite… Se opri, scuturând din cap. Nu pot să cred ce se întâmplă! Tata mi-a tăiat fondurile, nu am unde să mă duc şi nici din ce să trăiesc – şi tu vrei să te iau cu mine peste şase sute de kilometri depărtare, la un castel dărăpănat! Şi tocmai în octombrie! Ai idee cum este Scoţia în octombrie?

— Întunecată, umedă şi rece şi sumbră şi îngrozitor de romantică, răspunse ea.

— Nu plec! rosti el. Nu-mi vine să cred că mă cert cu tine din acest motiv.

— Va fi distractiv, insistă ea. O aventură.

O aventură. El avea mereu parte de aventuri. Dar nu cu Olivia. Nu de mulţi ani de zile.

Doar că nu mai era aceeaşi Olivia. Cu cea din trecut reuşise să se descurce. Până la un punct. Dar atunci fusese un băiat de treisprezece ani, inocent atunci când nu era ostil cu reprezentantele sexului frumos.

— Este singura şi ultima mea şansă de-a mai trăi o aventură, se rugă ea. Familia s-a săturat până peste cap de comportamentul meu, iar bunica şi bunicul Hargate insistă să mă căsătoresc. Iar când încep *ei* să insiste, pot la fel de bine să mă pregătesc ca de război. Ştii cum le place să căsătorească şi să aşeze pe toată lumea la casele lor. Va trebui să mă mulţumesc cu cineva şi să mă aşez şi eu la casa mea şi să fiu soţie şi mamă. Să mă mulţumesc să mă aşez la casa mea şi să fiu liniştită. Nu voi mai avea niciodată în viaţa mea şansa să fac ceva interesant!

Lisle îşi aminti cât de neînfricată fusese atunci, să plece singură la drum… să se urce în căruţă… să ademenească doi valeţi cu un joc de cărţi. Se gândi la viaţa ei de acum, petrecere după petrecere, când până şi cea

mai scurtă ieşire de pe proprietate le făcea pe bârfitoare să şuşotească în spatele evantaielor deschise.

— Fir-ar să fie, nu-mi face asta, Olivia! spuse el.

— Ştii că e adevărat, continuă ea. Femeile duc o viaţă limitată. Suntem fiicele cuiva, apoi nevestele cuiva şi mamele cuiva. Noi nu *facem* niciodată nimic, nu ca bărbaţii.

El clătină din cap.

— Nu, rosti el. Nu-i voi lăsa pe părinţii mei să mă constrângă.

— Nu ai de ales, spuse ea. Ai reuşit întotdeauna să-i ignori sau să scapi de ei, dar în cele din urmă şi-au dat seama că au putere asupra ta.

— Şi le faci jocul, o mustră el. Ai idee ce presupune reconstrucţia unui castel vechi?

— Am o idee foarte bună, răspunse ea.

— Ar putea dura ani. *Ani de zile!* În Scoţia. Cu *cimpoaie!*

Ea zâmbi.

— Nu va dura ani dacă te ajut eu, îl linişti. Şi n-ar strica să-i laşi pe părinţii tăi să creadă că au câştigat o bătălie. Dacă jucăm cum trebuie, vei ajunge înapoi în Egipt în… o, până la primăvară, cel mai probabil.

Zâmbetul ei ar fi fost suficient ca să-l facă să accepte. Dar vocea îngerului păzitor care îl ţinuse în viaţă în toţi aceşti ani îi şoptea: „Stai! Gândeşte-te!”

Îi venea foarte greu să gândească când toată puterea acelor ochi albaştri era îndreptată asupra lui şi fiori neastâmpăraţi îi înjunghiau inima.

Cu toate astea, nu era complet fermecat. Mai era acel băiat încăpăţânat care o cunoscuse cu mult timp în urmă, dar şi omul de ştiinţă şi observatorul detaşat care o văzuse recent în acţiune. Ştia că era capabilă să-i facă pe oameni, în special pe bărbaţi, să creadă orice.

— Nu, repetă el cât de blând putu. Dacă le permit să mă controleze în acest fel, o vor face din nou şi din nou. Dacă cedez în faţa acestei cereri, vor face altele.

Olivia îşi păstră zâmbetul pe buze.

— Ah, bine, dacă nu eşti de acord, asta e, comentă ea

veselă.

— Ştiam că o să mă înţelegi.

— O, te *înţeleg*. Absolut.

— Bine, pentru că…

— Nu trebuie să-mi explici, îl opri ea. Am înţeles *perfect.* Dar nu mai pot rămâne. Am multe de făcut astăzi.

Îşi atinse cravaşa de borul pălăriei şi se îndepărtă galop.

Capitolul 4

Vineri, 7 *octombrie*
Reşedinţa Atherton

Lisle ar fi trebuit să-şi închipuie.

Ar fi trebuit să fie pregătit.

Dar, desigur, asta ieşea din discuţie când venea vorba de Olivia.

Olivia. *Brusc. Pe neaşteptate.*

Cele patru cuvinte întipărite în mintea lui.

Coborî la micul dejun şi… acolo era!

Şi nu doar Olivia. Le adusese cu ea pe văduva Lady Hargate şi pe două dintre prietenele ei harpii, pe Lady Cooper şi Lady Withcote.

Lisle nu dormise bine. În liniştea de la club născocise câteva idei despre cum să se ocupe de părinţii lui, dar fiecare se dovedi complet eronată. Apoi apăruse Lord Winterton. Drumurile lor se intersectaseră de mai multe ori în Egipt şi aveau multe să-şi povestească. Winterton îl invitase pe Lisle în casa lui, să examineze câteva suluri de papirus pe care le adusese cu el din ultima călătorie. Papirusurile îi distrăseseră atenţia de la părinţii lui şi Olivia, iar imperturbabilul Winterton era un antidot plăcut pentru toate frământările de natură emoţională. Lisle acceptase apoi o invitaţie la cină şi timpul trecuse pe nesimţite.

Drept urmare, în dimineaţa aceasta nu avea nicio idee

în plus faţă de ieri, când Olivia plecase în galop, legată de cum să se descurce cu părinţii lui.

Toată lumea îl privi radioasă când intră în salonul pentru micul dejun.

Lisle se mândrea că nu are niciun pic de imaginaţie. Şi nu credea nici în sentimentul de pericol iminent.

Până acum.

Se îndreptă spre bufet şi îşi umplu farfuria. Apoi se duse la masă şi se aşeză lângă Lady Withcote, vizavi de Olivia.

— Olivia ne povestea planul tău, spuse mama lui.

Stomacul lui Lisle se făcu ghem.

— Planul meu, repetă el şi se uită la Olivia.

— Să mă iei în Scoţia să te ajut cu castelul, completă ea.

— *Poftim?*

— Credeam că le-ai povestit deja, continuă ea. Îmi pare rău că am stricat surpriza.

— Sunt sigură că toată lumea te înţelege, copilă, o linişti văduva. Ai fost prea entuziasmată şi nu mai puteai aştepta.

— *Poftim?*

— A fost o surpriză, într-adevăr, rosti mama. Şi trebuie să mărturisesc că nu am fost deloc încântată la început.

— Dar…

— Credea că aşa ceva nu se cuvine, îi explică văduva lui Lisle. O pereche de tineri să plece împreună în Scoţia. A spus că nu este deloc potrivit pentru o tânără lady. De parcă noi n-am şti asta şi n-am fi găsit o soluţie deja.

— O soluţie…

— Lady Cooper şi Lady Withcote au acceptat cu bunăvoinţă să ne însoţească, spuse Olivia. Ne vom lua şi servitoarele personale. Străbunica a fost de acord să ne împrumute câteva servitoare şi un valet până când vom putea angaja unii permanenţi. Şi îi voi împrumuta pe bucătarul şi majordomul mamei, deoarece nu va avea nimeni nevoie de ei cât timp familia se va afla în

Derbyshire.

Lisle se uită la feţele vesele din jurul lui. O făcuse! I-o luase înainte şi o făcuse, deşi el îi spusese că în nicio circumstanţă nu va…

Nu, era un coşmar. Nu era treaz.

Părinţii lui erau orbi? El era singurul care observa cât de suspect de politicoasă era bătrâna văduvă? Nu mai observase nimeni sclipirea malefică din ochii ei? Nu, ei nu vedeau nimic pentru că Olivia păcălise pe toată lumea.

Era o nebunie, o nebunie totală.

Cooper şi Withcote ca însoţitoare! Ca toate prietenele văduvei, ele trăiau pentru a bârfi, a bea, a paria şi a privi languros după tineri. Nu puteau exista însoţitoare mai nepotrivite în afara unui bordel.

Era absurd. Trebuia să le bage tuturor minţile în cap.

— Olivia, am crezut că ţi-am spus clar…

— Dar *mi-ai spus,* îi luă ea vorba din gură cu o expresie inocentă şi făcând ochii mari. Am înţeles *perfect.* Dacă aş avea şi eu o pasiune, aşa ca tine, numai o chestiune de viaţă şi de moarte m-ar putea ţine departe de ea. Pasiunea ta este Egiptul Antic. Un castel scoţian nu îţi captează imaginaţia.

— Eu nu am imaginaţie, o corectă el. Văd lucrurile aşa cum sunt, nu-mi imaginez nimic.

— Da, ştiu, şi din acest motiv va fi un chin pentru tine să încerci să descoperi frumuseţea unui castel ruinat, continuă ea. Ai nevoie de un ochi priceput şi de imaginaţie. Ţi le voi oferi eu, în timp ce tu te ocupi de partea practică a lucrurilor.

— Îmi pare atât de rău că nu am înţeles dificultăţile prin care vei trece, dragul meu, comentă mama lui. După cum a spus şi Olivia, dacă te-am trimite singur, ar fi ca şi cum am trimite pe câmpul de luptă un soldat cu puşcă, dar fără muniţie.

Lisle se uită la tatăl său, care îi zâmbi cu indulgenţă. Cu multă indulgenţă!

Tatăl lui!

Şi de ce nu? Olivia făcuse cu părinţii săi ceea ce făcea

cu toată lumea: îi făcuse *să creadă.*

— Este o soluţie genială, admise Lord Atherton. Vei fi acolo ca să le protejezi pe doamne de toate lucrurile îngrozitoare care s-ar putea ascunde prin locul ăla şi ca să descoperi adevăratul motiv care a declanşat acea serie nefericită de evenimente.

— Iar Olivia va fi acolo ca să te ajute la redecorare, adăugă mama lui.

Apoi râse. Râdeau toţi.

— Haha, rosti sec Lisle. Sunt prea entuziasmat ca să mănânc micul dejun. Cred că o să dau o tură prin grădină. Olivia, vrei să mă însoţeşti?

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, răspunse ea cu un aer ingenuu.

În grădină
Zece minute mai târziu

Lisle se aplecă spre Olivia, iar ochii lui cenuşii o priveau dur precum cremenea.

— Ţi-ai pierdut minţile?! exclamă el disperat. Nu m-ai ascultat ieri? Devii ca părinţii mei şi nu asculţi decât de vocile din capul tău?

Era enervant să fie comparată cu părinţii lui nebuni. Cu toate astea, Olivia îşi păstră expresia veselă şi nevinovată şi se abţinu să-l lovească în fluierul piciorului.

— Sigur că te ascultam, se apără ea. Aşa mi-am dat seama că eşti complet iraţional în legătură cu subiectul ăsta şi că va trebui să iau măsuri disperate pentru a te salva de tine însuţi.

— Eu?! exclamă el uimit. Nu eu sunt cel care trebuie salvat. Eu ştiu exact ce fac şi din ce motiv. Ţi-am spus că nu pot ceda în faţa lor.

— Nu ai altă variantă, spuse ea.

— Întotdeauna există alte variante, o contrazise el. Am doar nevoie de timp pentru a afla care sunt acestea. Nici măcar nu mi-ai dat timp să mă gândesc la asta!

— Nu ai timp, insistă ea. Dacă nu preiei controlul asupra situaţiei acum, ei vor ridica miza. Nu-i înţelegi. Nu ştii cum gândesc ei. Eu înţeleg. La asta erau pricepuţi cei din familia Delucey şi aşa reuşiseră să supravieţuiască. Priveau în inimile şi minţile celorlalţi şi se foloseau de tot ce găseau acolo. De data asta trebuie să ai încredere în judecata mea.

— Tu nu judeci! rosti el. Nu ştii ce vrei. Simţi că te sufoci aici, iar părinţii mei ţi-au oferit o şansă de-a te distra. Numai la asta te gândeşti. Am văzut sclipirea din ochii tăi când ţi-am povestit pentru prima dată de castelul bântuit. Practic puteam auzi ce gândeai. Fantome. Un mister. Pericol. Pentru tine este o aventură. Aşa mi-ai spus. Dar pentru mine nu este o aventură.

— Pentru că nu este Egiptul, spuse ea. Pentru că nimic în afară de Egipt nu poate fi interesant sau important.

— Nu asta voiam să…

— Şi pentru că eşti încăpăţânat, continuă ea. Pentru că nu vrei să-ţi deschizi mintea în faţa posibilităţilor. Pentru că vrei să lupţi, ca de obicei, în loc să găseşti o modalitate de a profita din plin de această oportunitate. Nu eşti un oportunist, ştiu. Aceasta este specialitatea mea. De ce nu vezi că cea mai inteligentă mutare pe care trebuie s-o facem este să ne unim puterile?

— Nu vreau să fiu inteligent! izbucni el. Ăsta nu este un joc.

— Asta crezi? Că pentru mine este un joc?

— Totul este un joc pentru tine, îi aruncă el. Ieri ţi-am făcut o confesiune. Credeam că ai înţeles. Dar pentru tine nu este decât un joc, te joci cu oamenii de parcă ar fi un joc de cărţi.

— Am făcut-o de dragul tău, prostule!

Dar el era prea ocupat să sufere şi prea furios ca să asculte orice spunea ea. Continuă de parcă Olivia n-ar fi spus nimic:

— Trebuie să recunosc că ai jucat bine. Mi-ai arătat că-i poţi păcăli pe părinţii mei şi-i poţi face să creadă într-unul din planurile tale ridicole. Dar eu nu sunt ei. Te cunosc.

Îţi cunosc trucurile. Şi nu voi accepta să-mi răstorni viaţa cu susul în jos doar pentru că te-ai plictisit de a ta!

— Asta e unul dintre cele mai demne de dispreţ, dureroase şi încuiate lucruri pe care mi le-ai spus vreodată, zise ea. Te comporţi ca un idiot, şi idioţii mă plictisesc. Du-te la naiba!

Şi îl împinse cu putere.

Lisle nu se aştepta la asta. Se poticni, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate, în tufişuri.

— Imbecilule! îi mai aruncă şi dispăru ca o furtună.

Clubul White, la scurt timp după miezul nopţii

Lisle îşi petrecu ziua încercând să scape de furie prin box, scrimă, călărie şi, în disperare, trăgând la ţintă într-o galerie special amenajată.

Tot mai voia să omoare pe cineva.

Stătea în salonul de jocuri de cărţi, privind ceilalţi gentlemani prezenţi peste marginea paharului şi încercând să decidă cu care merita să se lupte, când o voce respectuoasă i se adresă de peste umărul drept:

— Îmi cer scuze că vă deranjez, Excelenţă, dar aţi primit un bilet.

Lisle se uită în jur. Servitorul aşeză o tavă de argint pe masă, lângă cotul lui.

Bucata de hârtie împăturită şi pecetluită avea scrisă numele lui. Deşi, mulţumită unei sticle sau două, nu mai avea mintea la fel de limpede ca atunci când sosise la club, nu-i fu deloc greu să identifice caligrafia.

În plus, nu avea nevoie de puteri mentale speciale ca să ştie că un mesaj venit după miezul nopţii, din partea Oliviei, nu putea conţine veşti plăcute.

Deschise biletul.

Reşedinţa Ormont

Vineri, 7 octombrie

Milord,

După ce am aşteptat ***în Zadar*** *toată ziua să primesc SCUZE, nu mai pot aştepta.*

Te voi lăsa pe tine să le explici părinţilor tăi ***Refuzul Absurd*** *de a lua hotărârea care-i va face pe* ***TOŢI fericiţi****. Aranjamentele Mele sunt* ***gata****. Bagajele Mele sunt* ***făcute****. Servitorii mei sunt pregătiţi pentru Marea Expediţie. Scumpele Doamne care au acceptat cu atâta* ***amabilitate*** *să părăsească confortul propriilor case pentru a ne însoţi în această Nobilă Călătorie sunt Pregătite şi* ***nerăbdătoare*** *să pornim la drum.*

Dacă te consideri Abandonat, n-ai decât să mulţumeşti pentru asta ***ţie însuţi*** *şi* ***nerecunoştinţei*** *de care ai dat dovadă. Conştiinţa Mea este* ***Curată****. Nu mi-ai lăsat altă variantă.*

Când vei citi acest bilet, eu voi fi deja plecată.

A ta,

Olivia Carsington

— Nu, spuse el. Nu din nou.

Pe vechiul drum din nord
O oră mai târziu

— Jur că a trecut un secol de când am călătorit cu trăsura, comentă Lady Withcote în timp ce vehiculul se opri să plătească taxa de la bariera Kingsland. Uitasem cu desăvârşire ce călătorie dificilă este, mai ales peste pietrele de pavaj.

— O călătorie dificilă, într-adevăr, fu de acord Lady Cooper. Îmi aminteşte de noaptea nunţii mele. Ce exerciţiu neplăcut s-a dovedit a fi. Aproape m-a scos din afacere pentru totdeauna.

— Aşa se întâmplă întotdeauna cu primul soţ, adăugă

Lady Withcote. E din cauză că fata e tânără şi nu ştie prea multe despre ce se întâmplă acolo.

— Şi poate că nu ştie nici măcar asta, spuse Lady Cooper.

— Prin urmare, nu ştie cum să-l antreneze, conchise Lady Withcote.

— Şi până învaţă cum, e deja prea târziu pentru soţ.

Lady Cooper oftă.

Lady Withcote se aplecă spre Olivia, care împărţea bancheta de vizavi cu Bailey.

— Totuşi, nu a fost aşa de rău pe cât ai crede. Părinţii noştri ni i-au ales pe primii, iar ei aveau cel puţin de două ori vârsta noastră. Aveam şanse bune să devenim văduve tinere. Fiind mai în vârstă şi mai înţelepte, a doua oară am ştiut cum să obţinem ceea ce ne doream.

— Unele dintre noi mai întâi şi-au testat al doilea soţ, înainte de a consimţi la căsătorie, comentă Lady Cooper.

— Şi unele nici măcar nu s-au sinchisit să se căsătorească a doua oară, zise Lady Withcote.

Olivia ştia că se referă la străbunica ei, care îi fusese credincioasă până la moarte soţului ei. Iar după ce acesta murise, nu fusese credincioasă nimănui.

— Ei bine, pentru moment am terminat cu pietrele de pavaj, observă ea cu bucurie când trăsura se puse din nou în mişcare.

Chiar şi o trăsură luxoasă de călătorie ca aceasta fusese construită ca să reziste pe drumuri desfundate şi lungi. Nu era construită strict pentru confort, ca trăsurile de oraş. Huruitul roţilor pe pietre transformase călătoria într-una zgomotoasă şi care le zgâlţâise bine.

În ultima oră, doamnele îşi ridicară glasul ca să acopere zgomotul roţilor şi fură zdruncinate pe locurile lor. Şi Olivia odată cu ele. O dureau posteriorul şi spatele, deşi biserica Shoreditch, de la care se măsura distanţa faţă de Londra, se afla la numai doi kilometri în spatele lor.

Dar acum casele se răriseră, iar drumul devenise mai neted. Trăsura înainta ceva mai repede şi următorii doi kilometri fură parcurşi mai rapid decât ceilalţi.

Trecută de bariera de taxare de la Stamford şi urcară pe dealul din zonă.

Se spunea că din vârful dealului Stamford se vedea catedrala Sf. Paul.

Olivia se ridică să coboare unul din geamuri. Se aplecă şi se uită în urmă, dar noaptea era profundă. Nu văzu decât niscaiva sclipiri slabe ale felinarelor stradale şi ceva mai multă strălucire în casele mari, unde balurile aveau să continue câteva ore de acum înainte. Luna nu urma să se ridice pe cer decât după răsărit, când nu avea să le fie de niciun ajutor pentru că de-abia trecuse de lună nouă şi nu era decât o seceră subţire.

Ridică geamul la loc, îl fixă în poziţie şi se cufundă în locul ei.

— Vreo urmă de Lisle? întrebă Lady Cooper.

— O, nu, e mult prea devreme, răspunse Olivia. Vom fi deja departe când ne va prinde din urmă. Prea departe ca să se mai întoarcem.

— Ar fi groaznic să trebuiască să ne întoarcem, comentă Lady Withcote.

— Călătoria asta este cel mai incitant lucru pe care l-am făcut de ani buni.

— Sunt atât de plictisitoare vremurile astea moderne.

— Nu ca în trecut.

— O, ce vremuri erau atunci, draga mea, rosti melancolică Lady Cooper. Îmi doresc să le fi cunoscut şi tu.

— Bărbaţii se îmbrăcau atât de frumos, spuse Lady Withcote.

— Erau adevăraţi dandy.

— Dar dincolo de toate mătăsurile şi dantelele, aveau un spirit mai sălbatic şi mai viteaz decât bărbaţii din generaţia actuală.

„Cu excepţia lui Lisle”, gândi Olivia. Însă el crescuse printre bărbaţii din familia Carsington, iar ei nu erau îmblânziţi, nici măcar cei civilizaţi.

— Îţi aminteşti când Eugenia s-a certat cu Lord Drayhew? întrebă Lady Cooper.

Lady Withcote încuviinţă din cap.

— Cum aş putea uita? Pe vremea aia eram proaspăt căsătorită, iar ea era cea mai superbă văduvă. Din câte spusese ea, el devenise un adevărat dictator şi Eugenia nu-l mai suporta. Aşa că a fugit mâncând pământul.

— Iar el *a urmărit-o,* continuă Lady Cooper. Ea se dusese în Dorset, la Lord Morden. Ce mai scandal a ieşit când i-a găsit Drayhew!

— Bărbaţii s-au duelat. Totul a durat o veşnicie.

— Pe vremea aceea se duelau cu săbiile.

— Luptă *adevărată.* Nu prostia asta cu trasul cu pistoalele de la douăzeci de paşi. Nu-i nevoie decât să ţinteşti bine.

— Pe când cu o sabie… era vorba de îndemânare.

— Problema era că cei doi domni erau la fel de periculoşi cu săbiile. S-au zgâriat bine între ei, dar niciunul nu l-a putut omorî pe celălalt şi niciunul nu s-a retras.

— În cele din urmă s-au prăbuşit amândoi. Nu s-au putut lupta până la moarte, dar au fost răpuşi de epuizare.

— Au fost zile pline de glorie!

Lady Withcote scoase un oftat nostalgic.

— O, ai dreptate, draga mea. Bărbaţii erau bărbaţi.

Şi Lady Cooper oftă.

„Bărbaţii o să fie întotdeauna bărbaţi”, se gândi Olivia. Li se schimba aspectul exterior, dar nu şi creierul.

— Nu vă temeţi, spuse ea. Nu avem nevoie de bărbaţi ca să ne distrăm. Cu sau fără ei, ştiu că vom avea parte de o mare aventură.

Între timp, în Londra

Lisle ajunse la reşedinţa Ormont tocmai când o trăsură cu bagaje şi servitori se îndrepta pe stradă.

Cu puţin noroc, aceasta era trăsura care pornea înainte, nu ultima.

Dar el nu se baza pe noroc.

Plăti birjarul, alergă în sus pe trepte şi bătu uşă.

Îi deschise uşa Dudley, majordomul văduvei. Privirea

lui impasibilă se înăspri când îl văzu pe Lisle. Fără îndoială era pe cale să cheme un lacheu ca să-l arunce pe intrus pe stradă.

Deşi celelalte zgârieturi şi vânătăi dispăruseră repede, ochiul său vânăt devenise şi mai colorat: în nuanţe de verde, roşu, violet şi galben. Şi în graba lui sălbatică, îşi uitase pălăria şi mănuşile la club.

Nichols nu l-ar fi lăsat niciodată să iasă afară din casă în această stare, dar Nichols nu fusese prin preajmă ca să aibă grijă de el.

Cu toate astea, majordomii înţelepţi şi cu experienţă nu trag imediat concluzii. Dudley întârzie o clipă ca să-l studieze mai bine pe tânărul neîngrijit care stătea pe prag la o oră la care beţivii, vagabonzii şi hoţii îşi începeau turele.

Faţa majordomului reveni la expresia impasibilă şi spuse:

— Bună seara, Lord Lisle.

— Deja a ajuns, nu-i aşa? se auzi o voce limpede din spatele servitorului. Trimite-l înăuntru, trimite-l înăuntru.

Majordomul făcu o plecăciune şi păşi într-o parte, şi Lisle intră valvârtej în hol. Auzi uşa închizându-se în spatele lui şi îşi continuă drumul spre holul mare de la intrare.

Acolo se afla contesa de Hargate, sprijinindu-se în baston.

Purta un halat de mătase cu volane şi dantelă, croit după o modă deja desuetă pe vremea când parizienii luaseră cu asalt Bastilia. Îl măsură din cap până-n picioare.

— Se pare că te-a călcat cineva pe nervi.

Poate că avea o mie de ani şi poate că toţi cei din familie, inclusiv el, se temeau de ea, dar el nu stăpânea arta de-a vorbi pe ocolite. În momentul de faţă nu avea răbdare pentru politeţuri.

— Aţi lăsat-o să plece, îi reproşă Lisle. Nu-mi vine să cred că fata aia îngrozitoare v-a prostit într-atât încât să-i permiteţi să facă asta.

Bătrâna râse în hohote, vrăjitoarea afurisită!

— Când a plecat? întrebă el.

— Când ceasul a bătut de miezul nopţii, spuse ea. O ştii pe Olivia. Adoră să facă intrări sau ieşiri teatrale.

Trecuse mai bine de o oră de la miezul nopţii.

— Este o nebunie, rosti el. Nu-mi vine să cred că aţi lăsat-o să plece de una singură în Scoţia. Şi în toiul nopţii, nu oricum.

— Nu era chiar toiul nopţii, protestă contesa. La ora aia de-abia încep petrecerile. Şi nu e deloc singură. Le are pe Agatha şi Millicent cu ea, ca să nu mai vorbim de o armată de servitori. Recunosc, majordomul este un tip firav, dar bucătarul ei cântăreşte cât un munte. A luat cu ea o jumătate de duzină de servitoare zdravene şi încă o jumătate de duzină de valeţi, iar tu ştii că-mi place să am în jur bărbaţii voinici şi arătoşi. Deşi acum nu mai pot face nimic, decât să admir priveliştea.

Mintea lui Lisle alunecă pe căi întortocheate, întrebându-se ce făcuse ori ce ar fi făcut ea cu valeţii înainte să îmbătrânească. Reveni la Olivia.

— O adunătură pestriţă de servitori, comentă el. Două doamne în vârstă, excentrice. Ştiu că o iubiţi şi că o răsfăţaţi, dar asta este mai mult decât scandalos.

— Olivia poate avea singură grijă de ea, spuse contesa. Toată lumea o subestimează, mai ales bărbaţii.

— Eu nu.

— Tu nu?

El refuză să se lase tulburat de ochii ei migdalaţi şi de privirea directă.

— Este cea mai şireată femeie care a trăit vreodată, comentă el. A făcut asta înadins.

Ştia că se va simţi vinovat şi responsabil pentru ea, deşi se înşelase. Ştia că nu putea rămâne acasă dacă le spunea părinţilor lui că ea se dusese la Gorewood fără el.

Să rămână acasă.

Probabil pentru totdeauna.

Acasă. Fără Olivia, care i-ar fi făcut şederea suportabilă, deşi şi ea putea fi uneori insuportabilă.

Blesteme!

— Nu-mi vine să cred că nu există o singură persoană

în această familie care să o poată controla, continuă el. Acum trebuie să-mi întorc viaţa cu susul jos, să renunţ la tot şi să fug după ea – în toiul nopţii, nu mai puţin…

— Nu-i nicio grabă, interveni bătrâna văduvă. Adu-ţi aminte că le are pe nebunele alea două cu ea. Va fi norocoasă să ajungă la Hertfordshire înainte de zori.

Între timp, pe drumul vechi din nord

Olivia ştia că nimeni nu putea călători cu viteza Poştei Regale atunci când avea însoţitori. Cu toate acestea, când bătrâna contesă îi spusese că va dura două săptămâni să ajungă la Edinburgh, Olivia îşi închipuise că glumeşte sau că se referă la secolul trecut.

Acum îşi reconsidera părerea.

Ştia că aveau să se oprească la fiecare cincisprezece kilometri pentru a schimba caii şi la intervale şi mai scurte când aveau de urcat la deal. Deşi până şi cei mai buni grăjdari puteau schimba o pereche de cai în numai două minute, pentru a se potrivi cu programul strict al poştei şi al diligenţelor, ea şi anturajul ei nu aveau de ce să beneficieze de aceeaşi rapiditate.

Acum realiză că doamnele vârstnice care o însoţeau aveau nevoie de pauze mai lungi la hanurile la care opreau. Că vor face popasuri mai dese decât le era permis celor care transportau poşta sau călătorilor din diligenţe, că vor merge mai des la toaletă, că se vor plimba pentru a-şi dezmorţi picioarele sau că vor dori să se revigoreze cu alimente şi băuturi. Mai ales băuturi.

Doamnele terminaseră deja coşul uriaş cu mâncare pe care îl pregătise bucătarul.

Gol acum, acesta se odihnea pe podea, lângă picioarele lui Bailey.

Încercând să vadă partea bună a lucrurilor, îşi dădea seama însă că nu putea găsi nicăieri o companie mai interesantă pentru o călătorie atât de lungă.

Călătoriră mai departe, iar cele două femei în vârstă îi

povestiră întâmplări din tinereţea lor până când, în cele din urmă, după Waltham Cross ajunseră la Hertfordshire.

Având în vedere ritmul lent al călătoriei, probabil că aceeaşi pereche de cai i-ar fi dus încă cincisprezece kilometri, până în Ware. Dar vizitiul voia să se oprească aici, la Falcon Inn, ca să schimbe caii. Familia Carsington făcea de fiecare dată aceleaşi opriri, la aceleaşi hanuri alese în funcţie de experienţa atâtor şi atâtor ani de călătorii, în *Patersons Roads,* ghidul de călătorie pe care îl avea Olivia, bătrâna văduvă marcase opririle şi scrisese denumirile hanurilor preferate.

— În sfârşit! exclamă Lady Withcote când trăsura intră în curtea hanului.

— Mor după o ceaşcă de ceai, spuse Lady Cooper şi bătu cu umbrela în acoperiş. Ştiu că nu trebuie să pierdem vremea, dragă. Nu vom sta decât un minut.

Olivia se îndoia. Avea să fie nevoită să le grăbească.

— Voi merge şi eu, le spuse ea. E o noapte neagră ca smoala, curtea este slab luminată şi plouă.

Olivia auzea picăturile de ploaie căzând pe acoperişul trăsurii.

— Nu fi ridicolă, fetiţo! Nu avem nevoie de însoţitor ca să mergem câţiva paşi, spuse indignată Lady Cooper. Sper că nu sunt atât de ramolită!

— Desigur că nu, o linişti Olivia. Dar…

— Dacă am fost aici o dată, am fost de o mie de ori, declară Lady Withcote.

— Aş găsi drumul legată la ochi şi beată, o completă Lady Cooper.

— Chiar ai făcut asta, chicoti Lady Withcote. Când ne întorceam acasă de la unul din dejunurile de la Lady Jersey, din câte îmi amintesc.

În timpul acestui schimb de replici, un servitor deschise portiera trăsurii şi coborî scăriţa. Doamnele coborâră clătinându-se uşor.

— Aia a fost *o petrecere,* comentă Lady Cooper. Nu se compară cu astea de acum, care sunt doar o înşiruire de serate plictisitoare.

— Nimeni nu mai sfârşeşte ucis.

Portiera se închise, şi Olivia nu le mai auzi glasurile. Deşi le urmărea de la fereastră, în curând le pierdu din vedere. Ploaia le transformă într-o pereche de siluete întunecate, Lady Cooper puţin mai scundă şi mai rotofeie decât prietena ei, înainte să se piardă complet în întuneric.

Olivia se prăbuşi înapoi pe locul ei.

Deşi, potrivit domnului Paterson, parcurseseră numai optsprezece kilometri, drumul le luase aproape trei ore. Uitase de mult de agitaţia şi avântul plecării lor grăbite. Şi pentru că acel entuziasm dispăruse, se întoarse furtuna de furie şi suferinţă.

Ce om prost, încăpăţânat şi nerecunoscător!

Îşi dorea să-l fi provocat şi mai mult. Îşi dorea să fi avut umbrela cu ea. I-ar fi plăcut să i-o trântească în capul lui tare.

Ei bine, o să-l înveţe ea minte să nu mai încerce tacticile acelea autoritare cu ea. Avusese impresia că o înţelegea – dar nu, el se transformase într-un bărbat şi se comporta ca atare.

Trecură minute în şir. Ploaia răpăia pe acoperişul trăsurii şi pe caldarâm, mascând huruitul roţilor şi tropotul copitelor. Călătorii veneau şi plecau chiar şi într-o noapte întunecoasă şi umedă. Hanurile la care se opreau diligenţele şi poştalioanele nu erau niciodată închise.

În ciuda temperamentului ei – sau poate tocmai din cauza asta – probabil că aţipise, pentru că tresări şi ridică privirea când auzi voci în afara trăsurii.

Portiera se deschise. În faţa ei se aflau vizitiul şi câţiva bărbaţi, inclusiv doi dintre valeţii străbunicii ei, toţi apăraţi de umbrele.

— Dacă vreţi să poftiţi, domnişoară, începu vizitiul. O furtună foarte rea s-a abătut asupra noastră.

— E foarte rău, domnişoară, spuse celălalt om – hangiul, din câte se părea.

— Şi se înrăutăţeşte cu fiecare clipă. Le-am îndemnat pe celelalte doamne să aştepte până când va trece. Nu cred că va dura mai mult de o oră sau două.

O rafală de vânt mătură curtea, încercând să ia umbrelele pe sus.

Şuierul vântului se termină într-un bubuit de tunete.

Olivia era nerăbdătoare să pornească din nou la drum. Era mai bine să fie departe de Londra când o prindea din urmă Lisle. Oricum, indiferent ce ar fi crezut despre judecata ei, nu era o nebună nesocotită care şi-ar pune în pericol servitorii şi caii.

Ea şi Bailey coborâră din trăsură şi intrară în han.

*

Deşi bătrâna contesă era sigură că avea s-o prindă repede din urmă pe Olivia şi deşi avusese o zi istovitoare, Lisle nu se duse la culcare şi nici nu îşi luă câteva ore de odihnă, ca un gentleman cu scaun la cap ce era.

În schimb, de îndată ce se întoarse acasă, se îmbăie în grabă, îşi schimbă hainele şi îi ordonă valetului să-i împacheteze hainele. Pentru că Nichols era obişnuit cu plecările lui precipitate, reuşi să plece din Londra la ora două şi jumătate dimineaţa.

Era urmat de o trăsură în care erau valizele şi cuferele şi orice alte bunuri mai considerase Nichols că vor fi utile şi pe care le putuse aduna într-o perioadă atât de scurtă de timp.

Şi astfel, Lisle şi servitorul lui credincios se aflau călare pe drumul vechi din nord, la cincisprezece kilometri de Londra, când vântul se înteţi, vuind ca nebunul peste peisajul de ţară, iar norii groşi şi negri adunaţi deasupra lor se rupseră şi ploaia se transformă din burniţă în torenţială, şi apoi în potop în numai trei minute şi jumătate.

Capitolul 5

Olivia îşi găsi tovarăşele de drum deja instalate confortabil la o masă mare, într-un colţ al salonului de

mese, cu mâncare şi băutură în faţa lor. Se adunaseră şi alţi călători naufragiaţi. Unii se uscau în faţa focului, alţii stăteau la masă, iar alţii se foloseau de acest răgaz pentru a se bărbieri sau a-şi curăţa cizmele.

Oliviei îi plăcea întotdeauna să se oprească şi să ia masa la hanurile unde opreau diligenţele şi poştalioanele. Acolo puteai întâlni foarte multe feluri de oameni, din toate păturile sociale, spre deosebire de lumea bună, unde erau toţi la fel şi majoritatea erau înrudiţi.

Cum de obicei popasurile ei nu erau niciodată suficient de lungi, ar fi fost fericită să se alăture companiei de aici, asta dacă puiul de somn pe care îl trăsese în trăsură nu i-ar fi arătat cât de obosită era.

De obicei dura o săptămână sau mai mult să se pregătească pentru o călătorie lungă ca aceasta. Ea organizase totul – pentru ea însăşi şi pentru cele două doamne – în mai puţin de patruzeci şi opt de ore. Iar activitatea asta nu-i lăsase niciun pic de timp pentru somn.

De aceea, în loc să se alăture celorlalţi, închirie ceea ce hangiul susţinea că este cea mai bună odaie din han şi, odată ajunsă acolo, se afundă în fotoliul mare şi confortabil, aşezat în faţa focului.

În ciuda căldurii şi a liniştii, mintea ei nu se putea odihni. Trecu destul de mult timp până vârtejul gândurilor şi sentimentelor se estompă şi reuşi să adoarmă. Un moment mai târziu, i se păru, simţi atingerea uşoară a unei mâini pe braţul ei şi se trezi.

— Îmi pare rău că v-am speriat, domnişoară, spuse Bailey.

Cu mintea încă înceţoşată, Olivia îşi ridică privirea. Sprâncenele subţiri ale lui Bailey se încruntară. Nu era un semn bun. Bailey nu-şi făcea griji cu uşurinţă.

— Doamnele, rosti Olivia şi se ridică atât de brusc, încât o luă cu ameţeală.

— Da, domnişoară. E vorba de o ceartă privind un joc de cărţi. Îmi pare rău că vă deranjez, dar l-au supărat pe fiul moşierului de prin părţile locului. Face o scenă urâtă şi cere să vină poliţiştii şi magistraţii şi nimeni nu-l pune la

locul lui. Se pare că hangiul se teme de el. M-am gândit că veţi dori să le luaţi pe doamne în siguranţă.

În timp ce vorbea, Bailey îi aranja părul şi îi netezea faldurile rochiei, cu alte cuvinte ascundea faptul că stăpâna ei dormise îmbrăcată.

Ştiind că vor fi probabil nevoiţi să-şi facă o ieşire rapidă din han, reuşi să o îmbrace pe Olivia în majoritatea hainelor de drum în timp ce se grăbeau pe coridor. Vocile ridicate se auzeau clar chiar şi din vârful scărilor. Olivia goni în jos pe scări şi intră în sala de mese.

Atunci îşi dădu seama că îşi petrecuse mai mult timp decât îşi închipuise în singurătatea odăii. Nu numai că ploaia se oprise, dar lumina cenuşie a zorilor descoperea privirii peisajul de dincolo de ferestre. Sala de mese se afla sub imperiul agitaţiei.

Ploaia trebuie că întârziase mai mulţi călători din drum, şi toţi erau înfometaţi. Cei nerăbdători s-o ia din loc îşi înghiţeau în grabă mâncarea şi plecau. Chiar şi aşa, încăperea era mai aglomerată decât fusese cu câteva ore în urmă. Servitorii se grăbeau între bucătărie şi salon, purtând tăvile cu mâncare şi băutură.

Între timp, o voce masculină continuă să urle, şi starea de spirit a celor din sala de mese începu să clocotească. Cum hangiul nu reuşise să stăpânească situaţia, în curând avea să se iste o încăierare.

În mod normal, pe Olivia nu ar fi deranjat-o. O încăierare era un eveniment incitant. Problema era că, de obicei, aceasta ducea la chemarea autorităţilor. Ceea ce însemna o întârziere mare pe care ar fi preferat să o evite. Se gândea la toate aspectele astea în timp ce îl măsura din priviri pe cel care iscase toată discordia.

Un tânăr voinic şi cu păr nisipiu, care probabil băuse toată noaptea, lovea cu pumnul în masa unde le lăsase Olivia pe cele două doamne. După aspectul mesei, goliseră pivniţa de vinuri şi cămara hangiului, precum şi buzunarele oaspeţilor.

— Ai trişat! strigă beţivul. Te-am văzut!

Lady Cooper se ridică de pe scaun.

— Dacă e ceva ce nu pot suporta, comentă ea, atunci e un om care nu ştie să piardă. Trişat, pe naiba!

— Ei, haideţi, domnule Flood, încercă hangiul să-l ia cu binişorul. E doar un joc mic...

— Un joc mic! Astea două m-ai jefuit de cincizeci de lire!

— Te-am jefuit pe naiba, comentă Lady Withcote. Nu e vina noastră că nu rezişti la băutură.

— Şi că nu ai vederea bună, spuse Lady Cooper. Şi nu poţi deosebi un valet de rege.

— Nu e vina noastră, conchise Lady Withcote, dacă ai mintea prea încâlcită ca să-ţi aminteşti ce cărţi ai în mână.

— Am vederea destul de bună cât să vă văd trişând, vrăjitoare hoaţe ce sunteţi!

— Vrăjitoare? strigă Lady Withcote.

— Îţi fac o vrajă acum de te saturi, beţiv imbecil, îl ameninţă Lady Cooper. Vai, dacă aş fi fost bărbat...

— Dacă ai fi fost bărbat, te-aş fi rupt din bătaie! strigă tânărul.

Olivia îşi croi drum prin mulţime.

— Doamnelor, haideţi să mergem, rosti ea. E clar că omul acesta nu e în toate minţile, altfel nu s-ar comporta în acest mod necivilizat, ameninţând femei fără apărare.

Tânărul beţiv se întoarse spre ea cu faţa roşie. Deschise gura ca să vorbească, dar nu reuşi să rostească nimic.

Olivia avea deseori acest efect asupra bărbaţilor care o vedeau pentru prima dată. Tânărul era foarte beat, nu şi orb.

Profitând de faptul că-i distrăsese atenţia pe moment, încercă să le împingă pe doamne afară din încăpere.

Spre uimirea ei, tânărul îşi reveni repede.

— O, nu, nu! strigă el în urma lor. M-au îmbătat, au profitat de asta ca să mă jefuiască şi nu vor scăpa nepedepsite! Le duc la magistrat, iar el va avea grijă să fie zvântate din bătaie şi biciuite! Ridică un scaun şi îl aruncă de perete. Îmi vreau banii!

Ameninţarea nu o sperie. Orice îngrozitor Delucey

putea să topească inima unui magistrat. Dar Olivia nu avea dispoziţia necesară să vrăjească niciun magistrat sau să-şi piardă vremea liniştind un om încăpăţânat şi nesuferit.

Îşi petrecuse ultimele două zile într-o frenezie a pregătirilor – totul de dragul unui bărbat încăpăţânat, nepoliticos şi idiot. De abia adormise înainte să fie trezită din cauza unui alt bărbat încăpăţânat, nepoliticos şi idiot.

Era obosită şi înfometată, iar bărbatul pe care îl considerase cel mai bun prieten al ei se dovedise a fi exact ca orice alt bărbat greu de cap.

— Dumneata, domnule, începu ea pe acelaşi ton glacial şi sacadat cu care tatăl ei vitreg obişnuia să taie şi spânzure, dumneata le-ai insultat pe aceste doamne. Îţi vei cere scuze.

Bărbatul era pe cale să ridice alt scaun, dar se opri la jumătate. Îl puse jos şi se holbă la ea.

— *Poftim?*

Mormăielile şi huiduielile privitorilor încetară.

— Cere-ţi scuze, repetă ea.

El râse.

— Faţă de vrăjitoarele astea bătrâne? întrebă şi arătă cu degetul la însoţitoarele ei. Te-ai scrântit?

— Atunci alege-ţi arma, rosti Olivia.

— *Poftim?*

— Alege! insistă ea. Pistoale sau săbii?

Bărbatul se uită împrejurul lui.

— Asta este o glumă? Pentru că nu vreau să cad de prost.

Olivia îşi scoase mănuşile, se apropie de el şi-l pălmui cu una dintre ele.

— Laşule! îl insultă ea.

Privitorii icniră surprinşi.

Ea făcu un pas înapoi şi studie încăperea: căile de scăpare, obstacolele şi posibilele arme.

— Comportamentul tău este mizerabil, zise ea. Eşti demn de dispreţ.

— Vai, tu…

Şi se aruncă spre Olivia. Ea puse mâna pe o oală de

cafea aflată pe o masă din dreapta ei şi o trânti în capul lui.

După asta, situaţia se însufleţi de-a binelea.

*

Cum furtuna făcea ravagii, Lisle fusese nevoit să se adăpostească la un han din Enfield, la doi kilometri distantă de drum.

Până când ajunse călare în curtea Falcon Inn, soarele era deja de mult timp pe cer. Se aştepta ca interiorul hanului să geamă de călători izolaţi, dornici să pornească la drum. În schimb, descoperi o grămadă de oameni îmbulzindu-se lângă uşa sălii de mese, toţi chinuindu-se, după câte se părea, să vadă ce se petrecea în interior.

Descălecă, lăsându-l pe Nichols să se ocupe de cai, şi porni spre uşă.

— Ce este? auzit pe cineva întrebând.

— Fiul moşierului e beat din nou şi furios dintr-un anumit motiv, răspunse altcineva.

— Nimic nou atunci.

— De data asta, o femeie roşcată îl muştruluieşte de-i sar fulgii.

Lisle dădu buzna în sala de mese la timp pentru a o auzi pe Olivia insultând pe cineva. Împinse mulţimea la o parte, dar nu fu suficient de rapid. Văzu – şi auzi – cum Olivia îl plesneşte cu mănuşa pe un tânăr evident beat.

Mulţumită curioşilor care căscau ochii la ce se întâmpla şi îi stăteau în cale, Lisle nu avu timp să se ocupe de beţiv înainte ca acesta să se arunce asupra ei. Olivia îl lovi cu o oală de cafea şi bărbatul căzu la podea. Un slujitor care ducea o tavă se împiedică de el şi căzu peste alt oaspete. Unii oameni fugiră spre uşă, câţiva se urcară pe scaune şi mese, dar majoritatea rămaseră adunaţi în jurul celor doi.

În timp ce îşi croia drum spre Olivia, Lisle o zări pe Bailey.

Spre deosebire de restul oamenilor, servitoarea îşi păstrase calmul, luându-le de braţ pe cele două bătrâne

doamne şi împingându-le spre curte.

Vocea Oliviei îi atrase atenţia:

— Eşti o ruşine pentru întreaga tagmă de bărbaţi ignoranţi din care faci parte, o auzi rostind pe un ton glacial pe care probabil îl moştenise de la Rathbourne.

Beţivul rămase pe jos, clipind uluit spre ea.

Acum era timpul să se facă nevăzută.

Dar nu.

— Un gentleman îşi acceptă înfrângerea şi învaţă din ea, continuă ea furioasă. Dar tu… te iei de femei. *Ar* trebui să-ţi fie ruşine, bătăuş mare şi beat. Păcat că nu există nimeni suficient de bărbat prin preajmă, ca să-ţi tragă o bătaie zdravănă.

— Spune-i, domnişoară! strigă cineva aflat în siguranţă, în spatele încăperii.

— Întotdeauna se foloseşte de influenţa pe care o are.

— Şi nimeni nu se atinge de el, pentru că este fiul moşierului.

Voiau neapărat o încăierare. În mod normal, lui Lisle i-ar fi plăcut să ia parte.

I-ar fi făcut foarte multă plăcere să-i aplice bădăranului o bătaie pe care să n-o uite niciodată. Încă bătăile erau imprevizibile, la fel şi Olivia, când era nervoasă. Nu avea de unde şti că nu va sfârşi omorâtă.

O bătu uşor pe umăr. Ea îi aruncă o privire nerăbdătoare – o privire fulgerător de albastră – înainte să se întoarcă la tirada de cuvinte.

Lisle nu putea fi sigur – dată fiind starea în care se afla – că îl recunoscuse. Şi ţinând cont de starea în care se afla, era doar un singur lucru de făcut.

Se apropie de ea prin spate, îşi trecu braţul peste umărul ei drept şi apoi în jos spre braţul ei stâng, îşi împinse şoldul în talia ei ca să o dezechilibreze şi începu să o târască după el. Olivia începu să se zbată, dar unghiul ciudat în care o prinsese nu-i lăsa prea multe variante de acţiune. Nu putea decât să se poticnească înapoi, în direcţia în care o trăgea el, blestemându-l în acelaşi timp.

— Nu am terminat cu el, afurisitule! Nu plec! Dă-mi

drumul!

— Astâmpără-te! i-o tăie el. Trebuie să ieşim de aici înainte să vină poliţistul din sat şi să afle oamenii cine eşti, ca să nu apari din nou în ziare.

— Lisle?

— Cine altcineva?

Urmă o clipă de tăcere, apoi:

— Nu! strigă ea. Ia-ţi mâinile de pe mine! Nu am terminat cu el, cu matahala aia proastă şi beată!

Încercă să lovească în spate, dar el îşi ferea picioarele de pericol în timp ce o trăgea pe caldarâm, înspre trăsură.

— Dacă nu te potoleşti, jur că-ţi trag una de te ameţesc, te leg la mâini şi la gură şi te duc înapoi în Derbyshire, o ameninţă el.

— O, eşti atât de mare şi de puternic! Ce frică mi-e!

— Sau poate că te voi lăsa legată la marginea drumului.

Hangiul, care îi urmase afară, se grăbi să deschidă portiera trăsurii înainte ca lacheul să ajungă acolo. Lisle o împinse pe prima treaptă. Olivia intră împiedicându-se în trăsură, dar o prinse Bailey. Lisle trânti uşa în urma ei.

— Porneşte! îi ordonă el vizitiului. Voi fi chiar în spatele vostru.

Privi cum trăsura se puse în mişcare şi iese hurducăindu-se din curtea hanului.

— Mulţumim, domnule, spuse hangiul. În situaţii ca aceasta, e cel mai bine să nu fie prezente doamnele. Nu le vezi, nu te mai gândeşti, aşa zic eu întotdeauna.

Lisle îi puse o pungă cu monede în mână.

— Îmi pare rău pentru dezastru, spuse el.

Îşi găsi rapid calul şi pe Nichols. Câteva minute mai târziu, se afla din nou pe drumul vechi din nord.

Olivia avea să-l omoare.

Asta, dacă nu o omora el mai întâi.

Ware, Hertfordshire, la treizeci şi cinci de kilometri de Londra

Lady Cooper şi Lady Withcote se declarară moarte de foame, coborâră din trăsură şi intrară în taverna Saracen's Head ca să ia micul dejun.

Olivia o trimise pe Bailey cu ele şi ea rămase în trăsură ca să se liniştească. Avea nevoie de o minte limpede ca să se gândească, să se descurce cu Lisle.

Cum era istovită şi supărată că greşise socoteala, îi era cam greu să gândească limpede. Nu o ajutase nici să le audă pe cele două doamne, indiferent cât de dragi îi erau, sporovăind încontinuu. Îl văzuseră pe Lisle împingând pe cineva din calea lui, iar acesta era cel mai palpitant lucru la care fuseseră martore de câţiva ani buni.

Vorbiseră neîncetat despre gestul lui şi făcuseră speculaţii obscene, după cum le stătea în fire, legate de muşchii lui, de rezistenţa la pat şi aşa mai departe.

Comentariile lor o făcuseră să-şi amintească de puterea cu care o ţinuse în braţe. Practic, încă îi mai putea *simţi* braţul cu care o încercuise, de parcă ar fi lăsat o amprentă asupra ei, blestematul.

Nu conta! Era un bărbat extrem de masculin şi asta era incitant, dar avea să-şi revină.

Şi, fiind vorba de Lisle, fireşte că o enervă şi mai mult prin faptul că apăru în urma lor mai repede decât se aşteptase ea.

Ştiuse că le va urma. Se considera fratele ei mai mare, plus că avea o fire protectoare din naştere. Mai mult, ca orice alt bărbat, se credea infinit mai raţional şi mai capabil decât orice femeie. Niciun bărbat nu credea că o femeie se poate ocupa de altceva în afară de gospodărie şi copii – şi în înalta societate, femeilor nu li se încredinţa nici măcar această îndatorire.

Chiar şi mama ei, care îi cunoştea foarte bine defectele, ar fi ştiut că Olivia era mai mult decât capabilă să facă o călătorie lungă şi să restaureze o proprietate. Nu că ar fi intenţionat să facă toate astea singură – dar *putea.*

Ei bine, totul mergea conform planului, mai puţin întâmplarea de la Falcon Inn. Care o distrase foarte mult.

Expresia de pe faţa beţivanului când îl plesnise cu mănuşa fusese memorabilă.

Dar apoi venise Lisle şi o trase deoparte şi…

Uşa trăsurii se deschise.

Şi iată-l acolo, în picioare, privind-o, cu un curcubeu de culori încercuindu-i unul din ochii gri-argintii.

— Ar fi bine să intri şi să iei micul dejun acum, spuse el. Până la prânz, nu ne vom mai opri să mâncăm.

— Noi? întrebă ea. Parcă tu nu veneai. Parcă preferai să trăieşti ca un sărăntoc în Egipt sau să mori de foame, decât să cedezi în faţa părinţilor tăi. Erai convins că această călătorie este o soartă mai cruntă decât moartea.

— Îndrăznesc să spun că a călători cu tine va fi şi mai dezastruos, comentă el. Vrei să mănânci sau nu? Vor trece ore bune până când vei avea altă ocazie.

— Nu eşti tu responsabil de această călătorie, i-o tăie ea.

— Acum sunt, spuse el. Erai hotărâtă să mă convingi să vin. Acum va trebui oricum s-o fac. Mănâncă sau mori de foame, este alegerea ta. Eu mă duc să mă uit la pat.

Lăsând portiera deschisă, Lisle se întoarse şi porni cu pasul mare spre han.

*

Zece minute mai târziu, Olivia dădu buzna în cameră.

— Tu! începu ea. Dar chiar şi prin furia care o orbea nu putu să nu observe patul şi se opri brusc. Sfinte Dumnezeule! exclamă ea. Este enorm.

Lisle, care studia unul dintre stâlpii baldachinului, îşi ridică liniştit privirea spre ea.

Boneta îi căzuse într-o parte şi părul începuse să i se desprindă din coafură, căzând în bucle roşcate pe pielea sidefată. Hainele îi erau mototolite din cauza drumului.

Deşi făcuse ochii mari când văzuse patul uriaş, în privirea ei încă mai mocnea furia.

Părea o creatură sălbatică şi, deşi până acum Lisle ar fi trebuit să fie obişnuit cu faţa ei uimitor de frumoasă,

naturaleţea ei îl făcu iarăşi să-şi piardă echilibrul interior şi inima să-i bată puternic şi dureros.

— De aceea i se zice Marele Pat din Ware, spuse el calm. Nu l-ai mai văzut niciodată?

Ea clătină din cap, iar buclele îi dansară nebuneşte în jurul feţei.

— Destul de ciudat – după standardele englezeşti, oricum, spuse Lisle. Shakespeare vorbeşte despre el.

— Am mai văzut unele asemănătoare, rosti ea. Tone de stejar, sculptat aproape complet. Dar nimic la dimensiunile astea.

Era, într-adevăr, sculptat cu o euforie ameţitoare. Flori, fructe, animale, oameni şi fiinţe mitologice acopereau fiecare centimetru de stejar negru.

— Peste trei metri pătraţi şi înalt de aproape trei metri, explică el. Datele exacte îi aduceau linişte şi siguranţă. De fapt, este mai degrabă o încăpere închisă cu perdele. Uită-te la panouri.

Olivia păşi mai aproape.

El îi simţi mirosul şi îşi aminti de forma şi greutatea trupului ei, atunci când o scosese din han.

Date exacte. Se concentră asupra caracteristicilor fizice ale patului. În interiorul arcadelor sculptate se aflau două panouri care reprezentau scene din oraş, inclusiv lebedele sale celebre. Îşi trecu uşor degetul arătător peste lemnul sculptat.

Nu avea eleganţa artei egiptene. Spre surprinderea lui totuşi, o găsea încântătoare.

— Vezi tu, sunt ca nişte ferestre, explică el. A fost menit să amuze. Probabil că a fost şi mai atrăgător când era nou. Se mai văd bucăţi de vopsea pe ici-colo. Pe vremea lui trebuie să fi fost viu colorat – la fel ca templele şi mormintele din Egipt. Şi, la fel ca în Egipt, vizitatorii şi-au lăsat amprenta. Urmări cu degetul un set de iniţiale. Şi semnătura.

Privirea îi căzu pe chipul ei, acum plin de uimire. Nu mai exista niciun pic de furie, toată furtuna trecuse, pentru că acum era fermecată. Era o femeie sofisticată şi

inteligentă şi nu fusese niciodată naivă. Cu toate acestea, imaginaţia ei nu cunoştea limite şi putea fi captivată la fel ca un copil.

— Ce ciudat că nu l-ai mai văzut niciodată, comentă el.

Ea studia un cap de leu cu vopsea roşie pe nas.

— Nu e deloc ciudat, răspunse ea. Din moment ce noi călătorim de obicei spre Derbyshire sau Cheshire, nu o luăm pe acest drum. Şi dacă plec din Londra înseamnă că am căzut în dizgraţie, adică trebuie să mă scoată din oraş şi să mă ducă departe cât mai repede posibil. Nu avem timp de vizitat obiective turistice.

Îşi întoarse privirea de la chipul ei. Încă puţin şi ar fi fost derutat. Studie unul din satirii care decorau tăblia patului.

— Să-l plesneşti pe beţivanul ăla cu mănuşa şi să-l numeşti laş nu a fost unul din cele mai inteligente reacţii pe care le-ai avut vreodată.

— Dar mi-a adus foarte multă satisfacţie.

— Ţi-ai pierdut firea, spuse el.

Iar când Olivia îşi pierdea firea, el nu mai putea avea încredere în raţiunea sau instinctele ei. Nu avea încredere că îşi putea purta singură de grijă.

Se îndepărtă de tăblia patului şi îşi prinse mâinile la spate.

— Ce ţi-a spus mama ta despre momentele când te pierzi cu firea? o întrebă el cu acelaşi ton pe care îl abordase mama lui, în ziua în care o întâlnise pe Olivia.

Ea miji ochii spre el.

— Că trebuie să număr până la douăzeci.

— Nu cred că ai numărat până la douăzeci, spuse el.

— Nu aveam chef, i-o întoarse ea.

— Sunt uimit că nu i-ai servit una dintre scuzele tale. Apoi continuă pe un ton de falset şi îşi duse mâna la inimă: „O, domnule, îmi cer iertare cu umilinţă şi resemnare”. Apoi ai putea să-ţi fluturi genele şi să cazi în genunchi.

Făcuse asta prima dată când se cunoscuseră, iar reprezentaţia ei îl lăsase cu gura căscată.

— Până când ai termina, continuă el, toată lumea ar plânge – sau ar ameţi. Inclusiv el. Şi ai putea să te strecori afară liniştită.

— Îmi pare rău că n-am făcut-o, zise ea. Atunci n-aş mai fi fost scoasă afară din han cu atâta grosolănie.

Iar el nu i-ar mai fi simţit trupul mlădios lipit de al lui.

— Nu înţeleg de ce nu l-ai târât pe el afară – în curte –, să-l bagi cu capul sub pompa de apă, continuă ea. Asta ar fi trebuit să facă cineva în momentul în care a început scandalul. Dar toată lumea se temea de el. Nu şi tu, cred – dar a trebuit să te comporţi bărbăteşte şi arogant cu mine.

— A fost mai distractiv să te scot afară, explică el.

Ea se apropie şi îi studie ochiul. Parfumul ei dansă în jurul lui şi inima începu să-i bată neregulat.

— Belder ăla, începu ea scuturând din cap. De ce nu te-a lovit *mai tare?*

Şi ieşi afară din încăpere.

*

Ziua era gri şi foarte rece, iar ploaia înnoroise drumul. Doamnele spuseră că vor să ia o gură de aer proaspăt. Petrecerea timpului în atmosfera sumbră şi înghesuită din trăsură nu era ideea lor de călătorie plăcută.

Olivia bănuia că motivul pentru care doreau să fie deschise ferestrele lăcuite era ca să admire prezenţele masculine din apropiere.

Erau nişte prezenţe frumoase şi nu putea să nu se bucure şi ea de privelişte, deşi Lisle se dovedise a fi o Dezamăgire Tragică.

Călărise pe lângă trăsură, practic în dreptul umărului ei, ţinând pasul cu trăsura, în loc să călărească în faţă, aşa cum se aşteptase ea să facă. Din considerente legate de vârsta bătrânelor doamne, viteza cu care se deplasa trăsura era mai mică decât îi plăcea lui Lisle. Oricum, se deplasau mai încet decât îi plăcea Oliviei. Ar fi vrut să călărească şi ea, dar nu se gândise la asta dinainte, aşa că nu făcuse aranjamentele necesare.

Şaua ei era împachetată într-una din trăsuri, alături de celelalte lucruri ale ei, şi nu era la vedere. Nu crezuse că va avea nevoie de ea până când nu vor ajunge la destinaţie. Deşi putea închiria cai la unul din hanurile de pe drum, iar ea putea călări fără probleme pe orice fel de cal, lucrurile stăteau complet diferit când venea vorba de şa. Şaua unei lady era un articol la fel de intim ca un corset, lucrată în aşa fel încât să i se potrivească numai ei.

Deşi nu avea neapărată nevoie de o şa. Era fiica lui Jack Wingate, la urma urmei, şi se simţea la fel de bine ca orice ţigan pe spinarea unui cal.

Dar nimeni nu trebuia să ştie că încă mai făcea aşa ceva. Nimeni nu trebuia să ştie de hainele bărbăteşti pe care Bailey le ajustase ca să i se potrivească şi pe care le împăturise cu grijă într-o cutie, printre celelalte lucruri ale sale.

Îşi aminti cât de şocat fusese Lisle când o văzuse prima dată în hainele ei de băiat. Îşi aminti de acel moment – cum de uitase expresia haioasă de pe chipul lui? — când trăsura se opri.

Vehiculul se clătină uşor în timp ce valeţii coborâră de pe bancheta lor din spatele trăsurii. Îl văzu pe unul dintre ei grăbindu-se înainte să ţină caii.

— Ce este? întrebă Lady Cooper.

— Îndrăznesc să spun că Lisle a observat ceva în neregulă cu una dintre roţi, le anunţă Lady Withcote.

Portiera se deschise şi valetul coborî scăriţa. Lisle aştepta în spatele lui.

— Nu trebuie să vă deranjaţi, doamnelor, le spuse Lisle. O vreau doar pe Olivia.

Doamnele îi zâmbiră.

— Te vrea doar pe tine, repetă Lady Cooper.

— A spus el că mă va lăsa pe marginea drumului, comentă Olivia.

— Nu fi prostuţă, o mustră Lady Withcote. Nu va face nimic de genul acesta.

Ar face mai rău, îşi zise Olivia în sinea ei. Avusese timp să mediteze asupra mândriei pe care i-o rănise grav.

Până acum probabil că deja compusese o prelegere foarte plictisitoare şi enervantă.

— Nu aveam în plan o oprire, îi spuse ea. Nu până... Se uită în jos la ghidul de călătorii *Paterson.* Nu până la Buntingford.

— Vreau să-ţi arăt ceva, zise el.

Olivia se aplecă înainte şi se uită afară pe uşă, mai întâi în dreapta şi apoi în stânga.

— Nu-i nimic de văzut, i-o întoarse ea.

Cu excepţia unui bărbat extrem de chipeş care stătea în şa la fel de comod de parcă animalul ar fi făcut parte din el.

— Nu fi obositoare, o avertiză el.

— Doamne, nu fi obositoare, copilă, repetă Lady Cooper. Lasă băiatul să-ţi arate ce vrea.

— Mi-ar prinde bine o pauză, conchise Lady Withcote. Cred că aş vrea să-mi închid ochii o clipă, fără să fiu zdruncinată şi zgâlţâită. Am aşa o durere de cap... Trebuie să fi fost ceva ce am mâncat.

Olivia se întoarse de la uşă ca să se uite la ele.

— Nu vrei să vezi ce vrea să-ţi arate? o întrebă Lady Cooper.

Olivia coborî.

Doamnele se aplecară înainte ca să vadă prin portiera deschisă ce avea să se întâmple.

Olivia se apropie de el. Mângâie botul calului, în acelaşi timp foarte conştientă de piciorul musculos din apropiere, pe care îl vedea cu coada ochiului.

— Ai spus că nu apuci niciodată să admiri priveliştea, spuse el. E ceva frumos mai încolo, la stânga.

Puţin surprinsă, Olivia se uită la indicatorul pe care i-l arătase Lisle. Apoi ridică privirea la el.

— Nu te voi duce într-un loc pustiu ca să te omor, zise el. Oricum, nu aici şi nu acum. Doamnele ar observa dacă te-aş lua undeva şi m-aş întoarce fără tine. Cu siguranţă, Bailey ar observa. Mergem doar puţin mai încolo. Am putea la fel de bine să renunţăm la cai, dar pe potecile astea de ţară te poţi afunda până la genunchi în noroi. Poţi lua calul

lui Nichols.

Ea ridica mâna înainte ca Nichols să poată coborî.

— Nu, rămâi pe loc. Pot să călăresc în spatele domniei sale.

— Nu, nu poţi, i-o tăie Lisle.

— Mergem doar puţin mai încolo, aşa ai spus, îi aminti ea. Nu are sens să pierdem timp făcând o mie de ajustări doar ca să călăresc pe calul lui Nichols – ajustări pe care va trebui să le îndrepte mai târziu. Pot să mă urc în spatele tău într-o clipită.

Lisle uită la ea. Se uită la Nichols.

În ciuda faptului că fusese prins de o ploaie torenţială, valetul rămăsese la fel de elegant şi afişa un aer la fel de imperturbabil. Deşi nu ar arăta niciodată asta, ar fi murit de o mie de ori în sinea lui dacă ar fi trebuit să-şi ajusteze şaua pentru ea. Iar Olivia nu găsea niciun motiv să-l tortureze. *El* nu o insultase şi nu o făcuse să sufere.

— Ce te îngrijorează? îl întrebă ea pe Lisle. Ţi-e teamă că o să te dărâm de pe cal?

— Mi-e teamă că îmi vei înfige un cuţit în spate, răspunse el. Jură că nu eşti înarmată.

— Nu fi absurd! exclamă ea. Nu te-aş înjunghia niciodată pe la spate. Ar fi un gest lipsit de onoare. Te-aş înjunghia în gât sau în inimă.

— Foarte bine, atunci.

Lisle îşi scoase piciorul stâng din scara şeii. Olivia îşi puse piciorul stâng în scară, îl apucă de braţ, îşi luă avânt şi se aruncă în spatele lui.

— La naiba cu fata asta! strigă Lady Withcote. Eu n-am putut niciodată să fac asta!

— Ai fost sprintenă în alte situaţii, Millicent, comentă prietena ei.

Între timp, Olivia îşi dădu seama că făcuse o greşeală gravă de judecată.

Capitolul 6

Acţionase impulsiv, şi de ce nu?

Olivia se simţea în largul ei pe cal, ca orice ţigan.

Călărise în spatele tatălui ei de nenumărate ori. Dar acela fusese tatăl ei, şi se întâmplase pe vremea când era doar o fetiţă.

Lisle nu era tatăl ei. Mai călărise în spatele lui o dată sau de două ori, dar cu mulţi ani în urmă, înainte ca el să devină atât de extrem de masculin.

Nu-i trecuse prin cap să se agaţe de haina lui. Pur şi simplu îşi înfăşurase braţele în jurul taliei sale, pentru că era cel mai normal gest.

Acum era foarte conştientă de talia fermă de sub braţele ei şi de spatele drept de care îşi lipise sânii. Ea era conştientă de felul în care se atingeau coapsele şi picioarele lor şi de mişcarea ritmică pe care o făceau corpurile lor în timp ce calul înainta pe drumul noroit şi cu hârtoape.

Simţea, practic, cum simţul ei moral – pe cât îl avea – se dizolva.

Ei, dar era doar o plimbare scurtă la finalul căreia urma să i se ţină o prelegere lungă şi plictisitoare. Asta avea să-i înăbuşe impulsurile inutile şi neplăcute.

Îşi odihni obrazul pe gâtul lui Lisle şi inhală mirosul lumesc de bărbat, cal, aer de ţară şi ploaie recentă şi, undeva în tot acest amestec, un iz ispititor de subtil de săpun de ras.

După o clipă, Lisle începu:

— Mă întreb în ce situaţii a fost sprintenă Millicent.

— Nici pe departe pe cât de neobişnuite îţi închipui, răspunse ea. Nu ca dansatoarele tale din harem, îndrăznesc să spun. Nici pe departe atât de acrobatic.

— În primul rând, eu nu-mi *închipui,* spuse el. În al doilea rând, dacă te referi la dansatoare, ele nu sunt, din punct de vedere tehnic, dansatoare în harem.

O, bine, o prelegere legată de subtilităţile lingvistice. Asta avea să-i ia mintea de la masculinitatea nestăvilită cu care o învăluia şi de la mirosul lui, care ar trebui îmbuteliat

şi marcat cu un craniu şi o cruce.

— Vezi tu, cuvântul *harem* se referă de obicei la femeile dintr-o casă, începu el să explice, deşi acesta nu este sensul exact al cuvântului, care se referă la un loc sacru sau interzis. Dansatoarele, pe de altă parte…

— Credeam că o vom lua la stânga, îl întrerupse ea.

— O, da.

Şi se întoarse înapoi pe drum.

Nici că o putea face mai devreme. Poate din cauza felului în care mirosea ori de la căldura trupului său ori de la toată virilitatea pe care o emana ori, cel mai probabil, din pricina tuturor acestor aspecte combinate, Olivia îşi dădu seama că devenise din ce în ce mai interesată de sensul corect al cuvântului *harem.*

Câteva momente mai târziu intrară pe o pajişte şi înaintară până la o mică zonă mărginită de o balustradă, în care se afla un bloc de piatră.

— Aici este, spuse el.

Pe măsură ce se apropiau, Olivia văzu placa metalică bătută în piatră.

— Un bolovan, observă ea. Ai oprit trăsura şi m-ai adus să văd un bolovan.

— Este Piatra Balonului, o informă el. Primul balon care s-a ridicat în aer în Anglia a aterizat aici.

— Chiar aşa?

— Există cineva care susţine că a fost primul, dar…

— O, înţeleg.

Nerăbdătoare să coboare, să se îndepărteze de el şi să-şi limpezească minte, Olivia nu ezită nicio clipă. Puse o mână pe partea din spate a şeii şi cealaltă pe coapsa lui, pregătindu-se să descalece. Simţi instantaneu şocul acestei atingeri intime, dar era un pic prea târziu ca să se oprească – şi ar fi fost absurd să o facă. Aceasta era cea mai rapidă şi uşoară cale de-a coborî.

Îşi roti piciorul peste coapsa calului, conştientă de apăsarea mâinii lui Lisle peste a ei… pe coapsa lui… ţinând-o locului. Cu inima alergându-i în piept, alunecă la pământ.

Nu îl aşteptă să coboare, ci se duse repede la

balustradă, îşi ridică fustele şi sări peste aceasta în micuţa incintă.

Ştia că îi oferise o privelişte grozavă spre jupele şi ciorapii ei.

Ştia ce afect avea o astfel de privelişte asupra unui bărbat. Dar din cauza lui era atât de nervoasă. Era corect să-i întoarcă favoarea.

*

— „Să afle generaţiile viitoare”, începu ea să citească pe tonul bombastic folosit de obicei la evenimente importante. „Şi aflând, să fie uimite că în ziua de 15 septembrie 1784, Vincent Lunardi de Lucea din Toscana, primul Călător pe Calea Aerului din Anglia, s-a ridicat în aer de pe câmpul de artilerie din Londra, a zburat timp de două ore şi cincisprezece minute şi a revenit pe Pământ în locul acesta”.

Lisle rămase la balustradă. Încă nu-şi revenise după plimbarea de adineauri: braţele Oliviei înfăşurate în jurul taliei sale, sânii ei păcătoşi presaţi de spatele lui şi picioarele ei lipite de ale lui. Conştientizarea fizică a faptului că fusese lângă el încă mai pulsa în tot corpul lui, mai ales în partea din faţă.

Îl ameţise atât de tare, că uitase să cotească la stânga.

Nu avusese timp să-şi adune complet gândurile înainte ca ea să sară gardul şi să-i ofere o privelişte excelentă asupra jupelor şi ciorapilor pe care le purta.

Îi stătea în fire să fie repezită şi băieţoasă, la fel se comportase şi în trecut, când fuseseră împreună. Îl vedea ca pe un frate. Din acest motiv nu se gândea la fuste şi nu ezitase să se caţăre pe cal, în spatele lui.

Dar el nu era fratele ei şi nu mai era băiatul din trecut, surd, neştiutor şi orb la vederea unui nor vaporos de lenjerie feminină. Ca să nu mai vorbim că pe vremea când fusese o fetiţă nu obişnuia să poarte ciorapi ca aceia, cu broderie albastră şi ispititoare, şi nici jupe cu bordură din

dantelă, extrem de feminine. Şi pe vremea aia nu avea picioare frumoase şi glezne delicate – sau dacă avusese, el nu observase.

După ce se gândi raţional la aceste probleme şi mădularul lui se linişti, iar mintea începu să intre pe făgaşul normal, păşi peste gard şi ajunse lângă ea tocmai când Olivia termină de citit tributul adus primei ascensiuni cu balonul din Anglia.

La final, ea îşi ridică privirea spre el şi zise:

— Nu este uimitor? Această pajişte liniştită a fost martoră la un eveniment atât de important. Ce minunat că au marcat locul!

— Ai spus că nu apuci niciodată să vezi împrejurimile, comentă el… Şi oricât de supărat ar fi fost – şi încă mai era –, simţi că-i pare rău pentru ea. Când fusese mic, tatăl lui vitreg îl luase deseori în călătorii, alături de el. Lord Rathbourne îşi făcuse întotdeauna timp să îi trate locurile reprezentative şi să îi povestească despre ele, mai ales să-i spună poveşti sângeroase, aşa cum le plac băieţilor, despre crime înspăimântătoare şi fantome şi altele în genul acesta.

Părea ciudat şi nedrept ca o fată cu o asemenea imaginaţie vie, care tânjea după schimbare şi agitaţie, să fi avut atât de puţine ocazii de a vizita obiectivele de importanţă istorică.

— Nu ştiam nimic despre asta, continuă ea. Imaginează-ţi! Cu aproape cincizeci de ani în urmă. Ce trebuie să fi gândit oamenii care trăiau atunci în momentul în care au văzut balonul?

— S-au speriat, comentă el. Să presupunem că ai fost un sătean din vremurile alea. Lisle îşi ridică privirea spre cerul plumburiu.

Te uiţi în sus şi dintr-odată apare un obiect gigantic, acolo unde se presupune că ajung numai păsările şi norii.

— Nu ştiu dacă m-aş fi speriat.

— Nu tu neapărat, spuse el. Doar dacă ai fi fost un sătean, o persoană obişnuită.

Ceea ce era de neconceput. Olivia era orice, dar nu obişnuită.

— Întotdeauna am vrut să zbor cu un balon cu aer cald, oftă ea.

Deloc surprinzător.

— Cât de incitant trebuie să fie să priveşti spre lume de sus, de la o înălţime mare! exclamă ea.

— Urcarea la înălţime este relativ simplă, zise el. Coborârea este o cu totul altă poveste. Lunardi nu avea nicio idee cum să manevreze balonul. Îşi luase cu el vâsle, crezând că ar putea să vâslească prin aer.

— Măcar a încercat, spuse ea. A avut un vis şi l-a dus la îndeplinire. O Nobilă Călătorie. Şi iată piatra care marchează întâmplarea, stând martoră pentru posteritate, aşa cum spune.

— Nu găseşti că textul e cam umflat? întrebă el. Era o glumă demnă slabă, dar nu rezistase.

— *Umflat?* O, Lisle. Asta este… Pufni de râs, dar apoi se potoli. E îngrozitor.

— A luat cu el o pisică, un câine, un porumbel şi un coş cu provizii, continuă Lisle. Înţeleg partea cu proviziile. Dar nu şi animalele. În orice caz, porumbelul a scăpat imediat ce a avut şansa, iar călătoria pe calea aerului nu i-a priit pisicii, care a fost lăsată să coboare la mică distantă de Londra.

Şi atunci Olivia izbucni în hohote de râs, o cascadă catifelată de sunete guturale care îl luă prin surprindere. Nu semăna deloc cu râsul fals pe care îl forţau atâtea femei. Era un râs profund şi sincer, un sunet care îl învălui şi îi coborî în jos pe coloana vertebrală.

Îi născu în minte imagini periculoase – cu draperii de pat unduindu-se în bătaia vântului şi aşternuturi răvăşite – şi îl dezarmă în acelaşi timp. Lisle afişă un zâmbet tâmp.

— Şi bine a făcut, spuse ea. Nu-ţi dai seama? Coşul unui balon cu aer cald – spaţiul mic în care au fost înghesuite proviziile, vâslele, instrumentele şi alte alea, apoi pisica, câinele şi porumbelul. Şi pisica stă pe podea, bolnavă. Parcă văd expresia de pe faţa lui Lunardi. Cât ar fi vrut să arunce pisica aia blestemată peste bord! Mă întreb dacă a atins pământul când a lăsat-o să coboare.

— Sincer, Olivia, ştii că nu am niciun pic de imaginaţie…

Apoi pufni şi el şi într-o clipită izbucni în hohote de râs, fără speranţă în faţa imaginilor pe care i le descrisese.

Pentru o clipă, toate nemulţumirile şi frustrările lui dispărură şi redeveni iarăşi băiatul lipsit de griji din trecut. Se rezemă de balustradă şi râse aşa cum n-o mai făcuse de ani de zile.

Apoi îi povesti despre cea de-a paisprezecea piatră comemorativă, care îi aparţinea doamnei Letitia Sage, prima femeie din Marea Britanie care a călătorit pe calea aerului, în alt balon, cu Biggins, prietenul lui Lunardi.

Bineînţeles, Olivia îşi imagină imediat scena: coşul balonului rostogolindu-se în vânt, femeia voinică alunecând implacabil spre îngrozitul Biggins. În ultimul moment însă, direcţia vântului se schimbase iarăşi şi Biggins scăpase nevătămat.

Nu i-o povesti pur şi simplu; interpretă scena folosind voci diferite* pentru fiecare personaj, inclusiv pentru animale.

Prinşi în schimbul de poveşti şi hohotele de râs, se apropiară unul de altul fără băgare de seamă. Nu era ceva premeditat, ci o reacţie naturală. La fel ar fi făcut şi în trecut.

Lisle ar fi putut să rămână acolo multă vreme, dând uitării furia şi resentimentele, bucurându-se de compania ei. Îi fusese dor de ea, iar sentimentul acesta era de necontestat. Îşi aminti de felul în care lumea lui păruse să îşi recapete echilibrul obişnuit în noaptea în care ea îl trăsese în hol şi îi ceruse să-i povestească ce are pe suflet.

Bineînţeles, nu dură mult şi reuşi să-i destabilizeze iarăşi echilibrul interior, şi într-o manieră spectaculoasă, iar el tot voia să o omoare. Dar era uluit, ba chiar şi fericit în clipa aceea, aşa cum nu mai fusese de mult timp.

Lisle nu se grăbi să plece nici măcar atunci când o pală rece de vânt îl lovi ca o palmă peste faţă.

Dar Olivia se cutremură.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem, spuse el.

Ea încuviinţă din cap, cu privirea aţintită asupra monumentului.

— În mod sigur le-am lăsat pe doamne suficient de mult timp ca speculeze pe marginea a ce am făcut aici mai exact.

— Ele două… comentă el. Cum naiba de ai reuşit să-ţi convingi părinţii că cele două doamne vor fi nişte însoţitoare potrivite? Şi că tot veni vorba de asta, nu-mi dau seama cum i-ai convins pe toţi…

— Lisle, ştii foarte bine că este împotriva codului Delucey să-ţi explic păcăleala.

El îi studie profilul zâmbitor.

— Prin urmare, i-ai păcălit, spuse el.

Olivia se întoarse ca să-l privească direct, iar ochii ei albaştri, aparent nevinovaţi, păreau să nu ascundă nimic.

— În toate felurile posibile pe care ţi le poţi închipui. Încă mai eşti supărat pe mine?

— Furios, o corectă el.

— Şi eu sunt furioasă pe tine, i-o întoarse ea. Dar o să o las asta deoparte pentru moment, pentru că mi-ai arătat piatra ta în loc să mă supui unei prelegeri obositoare despre morală şi etică şi chestii de genul ăsta.

— Eu nu ţin prelegeri! protestă el.

— Tot timpul, replică ea. De obicei mi se pare destul de drăguţ, dar astăzi nu aveam starea de spirit necesară. Şi cum te-ai abţinut, sunt pregătită să ne sărutăm de împăcare. Metaforic vorbind. Pentru moment.

Lisle îşi dădu seama că privirea îi coborî pe buzele ei. Îşi îndreptă cu grijă atenţia spre urechea ei dreaptă, care părea un loc sigur. Dar nu. Era mică şi avea o formă frumoasă. De lobul urechii atârna un cercel de aur cu o piatră de jad decorată cu filigran. Îşi dădu seama că se apleacă spre ea.

Se forţă să privească în altă parte – la Piatra Balonului, la poieniţă, oriunde numai nu la ea. Olivia emana prea multă feminitate – şi unde naiba era vântul acela? Se potolise la fel de brusc precum se iscase, iar acum îi putea simţi şi parfumul.

Lisle se întoarse să-i spună că e timpul să plece.

Olivia îşi întoarse capul şi se aplecă spre el în acelaşi moment.

Gura ei îi atinse buzele.

Trupul lui fu străbătut de un fior.

Pentru o secundă plină de freamăt rămaseră locului, uitându-se unul la celălalt.

Apoi se îndepărtară unul de celălalt cu un salt, de parcă balustrada ar fi fost lovită de fulger.

Ea îşi frecă gura cu putere, de parcă i-ar fi aterizat o insectă pe buze.

El făcu la fel, cu inima bubuindu-i în piept.

*

Nu avea niciun rost să-şi frece gura. Olivia ştia că nu avea să alunge niciodată senzaţia aceea: buzele lui ferme şi calde, ideea ademenitoare a gustului pe care îl avea gura lui.

— Nu trebuia să-ţi pui gura în drum, îl mustră ea.

— M-am întors să vorbesc cu tine, explică el. Gura ta nu ar fi trebuit să fie atât de aproape.

Ea se ridică peste balustradă.

— Am spus că vreau să te sărut şi să ne împăcăm în sens metaforic, continuă ea.

— Tu m-ai sărutat!

— Trebuia să fie un sărut frăţesc pe obraz.

Olivia spera că la asta se referise. Spera că asta însemna ceva. Spera că nu-şi pierduse minţile.

— Tu nu eşti sora mea, spuse el pe tonul lui obişnuit, pedant, în timp ce o urma afară din îngrăditura monumentului. Nu suntem deloc rude. Tatăl tău vitreg a fost la un moment dat însurat cu sora tatălui meu.

— Mulţumesc pentru lecţia de genealogie, glumi ea.

— Ideea este că…

— N-o voi mai face, i-o tăie ea. Poţi fi sigur de asta.

— Ideea este, continuă el cu încăpăţânare, că bărbaţii nu fac niciun fel de distincţie când vine vorba de astfel de

chestiuni. Când o femeie atractivă se află în apropierea lor şi ea se pare că pregăteşte terenul pentru o…

— Nu am pregătit niciun teren!

— Se pare, sublinie el. *Se pare*. Nu asculţi niciodată?

— În momentul de faţă aş prefera să fiu surdă.

— Femeile sunt subtile, comentă Lisle. Ele fac distincţii fine. Nu şi bărbaţii. Bărbaţii sunt ca nişte câini şi… Dumnezeule, de ce îţi explic lucrul acesta? Ştii foarte bine cum sunt bărbaţii.

Olivia avusese impresia că ştie.

Ajunseră la calul lui. Olivia se uită la animal, apoi la el.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem înainte ca doamnele să moară de curiozitate, spuse ea. Îţi poţi continua prelegerea în drum spre trăsură.

— Nu mă mai urc pe animalul ăsta cu tine, i-o tăie el.

Nici ea nu voia să mai călărească împreună cu el. Muşchii lui, căldura şi mirosul lui bărbătesc erau ca o otravă pentru creierul unei femei. Şi nu suporta ideea că s-ar putea comporta prosteşte cu un bărbat, în special dacă era vorba de el.

Lisle făcu o scăriţă cu mâinile.

— Sus cu tine.

Era cu adevărat singurul lucru inteligent pe care îl putea face. Dar chiar şi aşa…

— Drumul e desfundat, îi aminti ea. Îţi vei distruge cizmele.

— Am alte cizme, spuse el. Sus.

Olivia îşi ascunse suspinul de uşurare în spatele unui pufnet de iritare şi îşi puse piciorul în palmele lui împletite. Îşi luă puţin avânt şi urcă în şa.

Cu agerime şi spirit practic, Lisle îi ajustă scările, apoi îi trase fustele în jos.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea.

— Oamenii pot vedea totul, spuse el.

— Cât de puritan ai devenit!

— Tu eşti îngrozitor de neglijentă, o mustră el, şi-ţi etalezi toată… toată feminitatea la vederea oricui se nimereşte.

A, bine atunci, se părea că îl deranjează, nu?

Bine. Pentru că şi el o deranja pe ea.

Olivia zâmbi şi scoase un sunet care făcu iapa să pornească.

*

Doamnele dormeau când Olivia se întoarse şi nu se treziră nici măcar atunci când trăsura porni iarăşi la drum.

În timp ce ele sforăiau, Olivia deschise ghidul *Patersons Roads* şi, ca să treacă mai uşor timpul, îi citi lui Bailey informaţii despre oraşele şi satele prin care trecuseră, numele personalităţilor importante care locuiau în apropiere şi descrierile caselor acestora.

Un urcuş lent îi duse la halta de la Buntingford. Drumul continuă în sus pe deal până la următoarea haltă de la Royston. După aceea, ritmul cailor se înteţi pentru că traversau o întindere de pământ uscat. Traversară râul Cam şi îşi continuară drumul până la Arrington. Aici se opriră la Hardwicke Arms, unde fură întâmpinaţi, deloc surprinzător, de hangiţa în persoană.

Femeia recunoscuse trăsura de călătorii a bătrânei contese şi, ca orice alt cârciumar de pe drumul principal al regelui, ştia că blazonul de pe trăsură însemna un singur lucru: Bani, Găleţi de Bani Cheltuiţi după Bunul Plac.

La această oprire, doamnele se treziră de-a binelea. Se declarară înfometate şi însetate şi ţâşniră jos din trăsură în clipa în care lacheul coborî treptele.

Olivia era pe punctul de-a coborî şi ea când Lisle, de data asta fără cal, veni să deschidă portiera trăsurii.

— Ştiu, ai spus că vei prelua conducerea acestei expediţii, dar trebuie să ne oprim să mâncăm, începu ea. Suntem toţi înfometaţi.

Din pricina nebuniei de la Falcon Inn, nu apucase să ia acolo micul dejun. La Ware fusese prea nervoasă ca să se gândească la mâncare.

— Nu aveam de gând să te las să mori de foame, o linişti el.

Îi oferi mâna, şi ea o luă cu un aer obişnuit, ignorând complet fluturii care i se zbăteau degeaba în stomac, şi coborî vioaie pe treptele înguste. Imediat ce ajunse cu picioarele pe pământ, îi dădu drumul şi porni spre han.

Cu toate acestea, nu ajunse acolo înaintea lui. Cu paşii lui mari, o prinse imediat din urmă.

— Ar fi trebuit să ne oprim mai devreme, asta dacă mi-ai fi amintit că nu ai avut timp să iei micul dejun, îi reproşă el. Ai face bine să nu te bazezi pe mine să acord atenţie acestor lucruri. Dacă nu mi s-ar fi făcut foame, nici nu m-aş fi gândit la mâncare. În Egipt, când călătorim, nu mă gândesc la mese pentru că o fac servitorii în locul meu. Mai mult decât atât, de obicei călătorim într-o *dahabeeya*[4], cu un bucătar, provizii şi ustensile de gătit. Nu ne oprim la hanuri ca să luăm masa – nu că ar exista hanuri în afara oraşului Cairo. Să navighezi într-o *dahabeeya* este ca şi cum ai călători într-o casă.

Olivia vedea cu ochii minţii imagini suficient de vii cât să uite de sentimentele incomode care nu-i dăduseră pace.

— Cât de minunat trebuie să fie! rosti ea fermecată. Barca graţioasă plutind în sus pe apele Nilului, echipajul purtând haine albe şi turbane. Complet diferit de asta, adăugă şi flutură cu mâna spre curtea hanului. Aluneci de-a lungul râului. Lângă tine, de fiecare parte, se întind privelişti uimitoare. Oaze verzi, bogate în vegetaţie. Şi unde se termină verdele, încep munţii şi deşertul, iar acolo, printre ei, apar templele şi mormintele, fantomele unei lumi străvechi.

Se aflau deja înăuntrul hanului când ea termină de descris imaginea. Îl descoperi studiind-o de parcă ar fi fost o mâzgăliturăă necunoscută sau o bucată de piatră.

— Ce?! întrebă ea. Ce s-a mai întâmplat acum? Mi-am expus prea mult gâtul?

— Cât de uşor e pentru tine să-şi imaginezi, comentă

---

4 Ambarcaţiune asemănătoare cu o felucă (barcă utilizată în apele din nordul coastei Africii şi pe Nil), dar mai mare ca dimensiune, cu pânze triunghiulare (n.tr.)

el.

Îi venea la fel de uşor ca respiratul.

— În cazul ăsta, e ca şi cum mi-aş aminti, răspunse ea. Mi-ai trimis desene şi acuarele şi avem şi noi o grămadă de cărţi. Pe cele mai multe dintre ele şi le cumpărase chiar ea, pentru a urmări călătoriile despre care îi povestea el, pe scurt, în scrisorile sale. Nu-l pot vedea ca tine, dar pot înţelege cât de dor ţi-e de tărâmul ăla.

— Atunci de ce… Glasul îi pieri şi scuturǎ din cap. Dar mai bine nu. Am declarat armistiţiu.

Olivia ştia ce voia să o întrebe. Dacă înţelegea cât de mult tânjea după Egipt, de ce îl forţase să vină în călătoria asta groaznică spre unul din locurile pe care le aprecia cel mai puţin pe pământ, ca să le facă pe plac părinţilor săi care nu ţineau la fericirea lui şi nu-l înţelegeau deloc?

Olivia înţelegea mai bine decât oricine ce însemna să tânjească după un alt fel de viaţă, după îndeplinirea unui vis. Voia ca el să aibă parte de viaţa aceea. Dar voia să aibă şi ea o viaţă asemănătoare, iar asta, după cum îşi dăduse seama cu mult timp în urmă, era aproape imposibil pentru o femeie.

Nu renunţase complet la speranţă şi nu încetase să găsească o cale de-a face posibil acest lucru. *Aproape imposibil* nu însemna *imposibil.*

Dar până găsea răspunsul – dacă avea să îl găsească vreodată –, trebuia să trăiască aventura prin altcineva. Dacă Lisle rămânea blocat în Anglia… dar nu, nu suporta să se gândească la asta. Probabil că s-ar spânzura şi ea odată cu el, din empatie – dacă nu murea de plictiseală mai întâi.

Lisle ar fi trebuit să ştie asta, dar era bărbat şi destul de greu de cap.

Şi, ca bărbat greu de cap, mai mult ca sigur nu putea să înţeleagă cât de strălucit era planul ei.

Probabil că ar fi fugit urlând îngrozit dacă ar fi ştiut ce făcuse.

Nu, ar fi bătut-o.

Dar asta numai pentru că nu avea niciun pic de *imaginaţie.*

Hanul George, Stamford, Lincolnshire, la puţin peste o sută patruzeci de kilometri de Londra, puţin înainte de miezul nopţii

Strigătul îl făcu pe Lisle să se trezească brusc din somnul adânc de care avea atâta nevoie.

— Chefliii, mormăi el. Nu vor decât să chefuiască.

A avea grijă de trei doamne buclucaşe, pe un drum de peste şase sute de kilometri, nu era o sarcină pentru cei slabi de inimă. Precum caii, trebuiau hrănite şi adăpate. Spre deosebire de cai, nu puteau fi schimbate pentru o pereche nouă.

Spre deosebire de cai, nu li se puteau pune hăţuri. Asta însemna că trebuia să fie atent atunci când făceau opriri. Femeile nu trebuiau lăsate să tragă mâţa de coadă, altfel ar fi rătăcit aiurea pentru totdeauna, şi cu cât rămâneau mai mult într-un loc, cu atât creştea probabilitatea de a intra în necazuri.

Din fericire, în seara aceea ajunseseră la hanul George până la nouă şi jumătate, fără alte întâmplări neplăcute. Aici li se alăturaseră şi celelalte două trăsuri. Cum aveau toţi servitori şi bagaje, ocupaseră majoritatea camerelor de pe un etaj. Spre marea lui uşurare, toate cele trei doamne se duseseră imediat în camerele lor – după ce Olivia îi spusese că are nevoie de baie.

— Doamnele mi-au spus că miros ca o fermă, îi mărturisise ea.

Fără îndoială, cele două femei slobode la gură folosiseră alte cuvinte: sugestii îndrăzneţe despre cai şi femei care călăresc crăcănate şi, în general, tot ceea ce îşi imaginase şi el şi dorea să-şi alunge din minte.

Iar el nu avea nevoie în mintea lui, în afară de restul, de imagini cu Olivia în cada de baie.

Se întoarse pe cealaltă parte şi îşi puse o pernă peste cap. Încă mai auzea strigătele, deşi nu putea înţelege cuvintele.

Somnul îi făcu frumuşel cu mâna şi fugi departe.

Vocile, acompaniate de paşi furioşi, se apropiau.

— Te-am văzut cu ochii mei!

— E numai imaginaţia ta!

— Îi făceai ochi dulci!

— Dar tu? Te-am văzut flirtând cu el.

— Eşti beată.

— Nu sunt beată şi nu sunt oarbă.

Lisle renunţă, aruncă perna şi ciuli urechile – aşa cum probabil făcea toată lumea de pe coridor, indiferent de voinţa lor.

— Eşti dezgustător! strigă femeia. Ce făceaţi în spatele trăsurii?

— Mă uşuram, femeie neroadă!

— Nu sunt neroadă şi nu sunt nici oarbă. V-am văzut pe amândoi în curtea grajdului.

— Atunci suferi de închipuiri. La naiba, Elspeth, nu mă face să te i-au la goană.

— Aşa e, Elspeth, murmură Lisle. Fă-l să te ia la goană *iarăşi.*

— Mie îmi zici *la naiba?* ţipă femeia. Brută dezgustătoare, grosolană, vicleană şi mincinoasă!

Alt ţipăt.

— Ia-ţi mâinile de pe mine!

— Eşti soţia mea, blestemato!

— O, da, mă blestemi! Tu mă trădezi – şi tot tu *mă blestemi?* Te urăsc! De ce nu l-oi fi ascultat pe tata?

Apoi cineva lovi într-o uşă. La uşa lui Lisle?

— Domnule?

Lisle se ridică în şezut. O umbră subţire, silueta lui Nichols, ieşi din dormitorul alăturat.

— Să deschid uşa? întrebă valetul încet.

— Dumnezeule, nu, răspunse Lisle. Ne ţinem departe de certurile îndrăgostiţilor. Nu avem de unde ştii că…

— Du-te de lângă mine sau ţip!

Mai multe lovituri, de data asta la uşa alăturată.

— Domnule? întrebă Nichols.

— Nu, pe tot ce ai mai scump în viaţă! i-o tăie Lisle.

— Te urăsc! strigă femeia.

— Elspeth, m-am săturat!

— Eu m-am săturat de tine!

— Nu mă face să te trag înapoi.

— Ca o brută ce eşti? urmă un râset batjocoritor.

Mai multe lovituri în uşă, mai departe pe coridor.

— Femeie proastă! Nimeni nu va deschide uşa unui străin la ora asta…

O tăcere bruscă.

Apoi altă voce. Deşi era prea departe ca să înţeleagă cuvintele, Lisle nu avu nicio problemă să identifice persoana care vorbise: Olivia.

— Fir-ar să fie! exclamă el.

Aruncă deoparte aşternuturile şi fugi la uşă.

Capitolul 7

Cu un suspin de plâns, femeia se aruncă spre Olivia, iar aceasta o strânse instinctiv în braţe şi o trase în cameră.

Olivia o duse pe femeia care plângea în hohote la Bailey.

— Hei! spuse omul. Este soţia mea!

Înghiţindu-şi un oftat, Olivia reveni în pragul uşii. Nu o deranjau certurile, dar neînţelegerile dintre soţi nu erau certuri obişnuite. Din câte ştia ea, existau şanse mari ca femeia să fie nedreptăţită.

Aşa erau aranjate căsătoriile, ca puterea să îi aparţină cu totul bărbatului.

Totuşi, asta nu însemna că o soţie nu se putea comporta ca o toantă. Iar ea bănuia că era cazul în situaţia de faţă. Cu toate acestea, nu-i putea întoarce spatele unei doamne aflate în necaz.

Olivia *ura* certurile conjugale.

Îi aruncă bărbatului un zâmbet sclipitor. Acesta făcu un pas înapoi.

— Soţia dumitale pare să fie supărată, spuse ea.

— Mai degrabă ameţită, replică el. A spus…

— Am auzit, zise ea. Cred că a auzit tot oraşul. Sincer vorbind, cred că ai fi putut rezolva mai inteligent problema. Dacă aş fi în locul dumitale, aş pleca şi aş pune la cale o strategie mai bună. Un început bun ar fi să aştepţi să treacă efectul băuturii.

— Nu sunt beat, se apără el. Şi n-o să-mi dea mie ordine nişte femei.

— Nu-mi faci o impresie prea bună, spuse ea veselă.

— Nu-mi pasă! Dă-mi-o înapoi!

Se aplecă ameninţător spre Olivia.

Deşi nu era înalt, era voinic, avea umeri pătrăţoşi şi braţe ca de berar. Dacă dorea, ar fi putut cu uşurinţă s-o ia pe Olivia pe sus şi să o arunce din calea lui. Şi cum se afla într-o stare avansată de ebrietate, chiar era posibil s-o facă.

Olivia se îndreptă de umeri, îşi încrucişa braţele şi încercă să uite că era îmbrăcată de culcare, adică purta doar cămaşa de noapte. Bailey nu reuşise să-i găsească halatul în întuneric, în scurtul timp cât durase ca Olivia să răspundă la uşă.

Olivia nu se prefăcea doar că este complet îmbrăcată, ci şi înarmată.

— Fii rezonabil, începu ea. Nu pot să ţi-o dau înapoi, dacă ea nu doreşte. De ce nu încerci s-o convingi?

— Elspeth! strigă el. Ieşi de acolo!

Aşa încerca el să o convingă. *Bărbaţii!*

— Brută! îi strigă Elspeth. Trădător! Afemeiat! Libertin!

— Libertin? La naiba, Elspeth, n-am făcut altceva decât să mă duc în curtea grajdului. Te porţi prosteşte. Ieşiţi de acolo sau voi veni după tine! Se uită la Olivia. Domnişoară, dacă aş fi în locul dumitale, aş da-o înapoi. Asta nu e problema dumitale.

Făcu un pas înainte. Apoi, brusc, un pas înapoi, în timp ce un braţ îmbrăcat în alb îl prinse şi îl întoarse.

— Nici măcar să nu te gândeşti! îl avertiză Lisle.

— Mi-a luat soţia!

— Aşa e. Dar nu poţi intra după ea.

Bărbatul se uită în jos la mâna de pe braţul lui, apoi îşi ridică ochii spre chipul lui Lisle.

Lisle avea expresia calmă care o afişa de obicei înainte să facă un gest violent. Majoritatea oamenilor nu aveau nicio problemă în a-i citi intenţiile.

Probabil că şi soţul indignat înţelese, pentru că în loc să încerce să-i rupă falca lui Lisle, se întoarse să se încrunte la Olivia.

— Femeile!

— Te înţeleg, crede-mă, spuse Lisle. Dar nu poţi face nimic aici. Se spune că absenţa intensifică sentimentele de iubire. Ce-ar fi să te duci jos şi să aştepţi ca soţia ta să revină la sentimente mai blânde?

— Femeie toantă şi nebună, comentă bărbatul cu jumătate de gură.

Comportamentul periculos de calm al lui Lisle îi vlăguise dorinţa de-a se lua la hartă.

Lisle îi eliberă braţul şi omul plecă mormăind ceva despre *femei.*

Lisle îl urmări cu privirea până când nu-l mai văzu. Apoi se întoarse spre Olivia.

Ochii lui argintii o cercetă din cap până-n picioare, de la coafura ciufulită ca un cuib de şobolani din părul ei, la cămaşa de noapte din muselină şi până jos la tălpile goale. Trupul ei reacţionă la privirea lui scrutătoare.

Şi-i întoarse privirea, lăsându-şi ochii să îl studieze pe îndelete, de la părul încurcat şi ochiul vânăt până la cămaşa de noapte care nu-l acoperea decât până la genunchi şi apoi în jos, pe picioarele lui goale şi musculoase.

Apoi îşi dori să se fi uitat mai degrabă la peretele din spatele lui. Îşi aminti de mirosul trupului şi de căldura atingerii sale.

Undeva în pântecul ei se trezi o senzaţie interzisă.

— Cunoscându-te, ar fi trebuit să bănuiesc, o mustră Lisle. Chiar şi aşa, tot mă îngrozesc. E miezul nopţii. Ai venit la uşă – purtând aproape nimic – şi ai deschis în faţa unor străini.

— Nu port nimic! izbucni ea. Sau dacă aşa e, atunci la

fel şi tu.

De parcă ar fi vrut să o contrazică, Nichols alunecă lângă stăpânul său şi îl ajută să se îmbrace cu un halat superb din mătase verde cu bordură vişinie.

Fără să-şi ia privirea de la Olivia, Lisle acceptă absent ajutorul servitorului, după care îi făcu semn să se îndepărteze. Nichols dispăru la fel de discret pe care apăruse. Cum de putea un bărbat ca Lisle să îl ţină pe acest majordom sofisticat şi elegant era un mister pentru Olivia, la fel ca micuţele imagini şi mâzgăleli pe care Lisle le desena în scrisorile sale, pentru a sublinia o idee sau alta.

Mai mult ca sigur se îmbrăcase cu halatul acela elegant la insistenţele majordomului. Lisle nu era genul de bărbat căruia să-i pese de îmbrăcăminte. Olivia presupusese întotdeauna că îmbrăcatul lui Lisle trebuie că era o sarcină ingrată. Cu toate acestea, valetul rămăsese alături de el şi înfruntaseră împreună greutăţile din Egipt.

Simţi un val de invidie pe care şi-l potoli repede. Ce era aşa de invidiat la un om care ducea o viaţă invizibilă?

Între timp, cum Bailey se ocupa de soţia isterică, Olivia rămase singura îmbrăcată sumar.

— A fost o urgenţă, spuse ea. Nu poţi aştepta să te îmbraci cum se cuvine atunci când un om aflat în pericol caută ajutor. Făcu semn către femeia care îşi sufla nasul în ceea ce părea a fi una din batistele Oliviei. O domniţă la ananghie, continuă ea. Ce ai fi vrut să fac?

Lisle clătină din cap. Lumina sfeşnicului din spatele lui îi făcea părul să strălucească auriu, precum un halo, de parcă aspectul lui angelic ar mai fi avut nevoie de îmbunătăţiri.

Olivia îşi coborî privirea ca să poată rezista tentaţiei de a-şi trece degetele prin părul lui ciufulit de somn. În schimb, privi lung la cordonul halatului lui, dar asta îi aminti de talia lui fermă, de care se agăţase cu câteva ore mai devreme. Nu mai ştia în ce direcţie să privească.

— Aş fi vrut *să gândeşti*, spuse el.

— Nu, n-ai fi vrut, i-o întoarse ea. Ai fi vrut să stau liniştită, aşteptând să vină un bărbat care să gândească în

locul meu, continuă Olivia.

Până şi eu ştiu că nu am de ce să m-aştept să stai liniştită, comentă Lisle. Credeam că ştii mai bine decât să te amesteci într-o dispută conjugală. Nu-ţi asculţi niciodată tatăl vitreg? Nu e asta una din regulile lui Rathbourne?

Ajunsese la disperare, ştiind că picioarele lui goale se aflau la numai câţiva centimetri distantă de ale ei.

— Cred că te-a învăţat şi o regulă legată de discuţiile în contradictoriu cu femeile.

— Mulţumesc că mi-ai amintit, rosti el. Eşti şi ai fost întotdeauna prea impulsivă pentru binele tău. Este o risipă de aer să mă cert cu tine oricând, mai ales pe un coridor răcoros, la miezul nopţii.

— Tu eşti cel îmbrăcat confortabil, în halat, replică ea. Eu nu simt frigul.

Ochii lui alunecă în jos, spre sânii ei. Olivia nu-i urmări privirea. Nu avea nevoie. Era perfect conştientă de faptul că i se vedeau sfârcurile.

— O *parte* din tine simte frigul, comentă el. Dar o să mă contrazici şi în privinţa asta, iar mie mi-a ajuns pe ziua de azi.

Se întoarse şi porni cu paşi mari în jos pe coridor.

Olivia rămase locului o clipă, privindu-l cum pleca de lângă ea.

Întotdeauna pleca de lângă ea… ori se îndepărta călare… ori pe calea apei – în aventurile lui, la iubita lui, ţara Egiptului. Se întorcea doar cât să strice echilibrul lucrurilor. Pentru o vreme îşi recăpăta prietenul şi aliatul, dar după ce pleca iarăşi, devenea şi mai neliniştită şi nemulţumită. Îi aştepta scrisorile ca să-i împărtăşească viaţa, iar el – of, el ar fi uitat complet de existenţa ei dacă ea nu i-ar mai fi scris.

Îşi încleştă pumnii şi porni după el.

Lisle intră în camera lui, închise uşa în spatele lui şi se rezemă de ea cu ochii închişi.

Doamne, Dumnezeule! Olivia, pe jumătate goală.

Şi stând în pragul unei camere aflate într-o pensiune publică, în văzul tuturor. Cu siguranţă soţul lui Elspeth

văzuse tot ce era de văzut: sfârcurile întărite ale Oliviei, vizibile pe sub cămaşa subţire de noapte.

Şi mădularul lui Lisle era acum întărit, de parcă nu şi-ar fi risipit deja destulă energie în felul acela.

— Du-te jos şi adu-mi un pahar de coniac, îi spuse lui Nichols. Nu, mai bine adu-mi o sticlă. Ba trei sticle!

— Vă pot prepara eu o băutură cu lapte şi vin, domnule, se oferi Nichols. E foarte liniştitoare după atât de multă agitaţie.

— Nu vreau să mă liniştesc, se răsti Lisle. Vreau să uit. Femeile astea blestemate!

— Da, domnule.

Valetul plecă.

Uşa de-abia se închise în spatele lui, când cineva începu să bată.

— Pleacă, spuse Lisle. Oricine ai fi.

— Nu plec. Cum îndrăzneşti să-mi întorci spatele? Cum îndrăzneşti să mă certi şi să-mi dai ordine şi…

Lisle deschise brusc uşa.

Ea stătea acolo, la fel de neadecvat îmbrăcată ca înainte, cu braţul ridicat ca să bată din nou la uşă.

— Du-te înapoi în camera ta, o sfătui el. Ce naiba e în neregulă în tine?

— Tu! exclamă ea. Nu ai mai fost în Anglia de ani de zile. Ne faci o scurtă vizită, apoi pleci iarăşi. Făcea cu braţele gesturi ample, care îi întindeau foarte mult materialul peste sâni. Nu ai niciun drept să-mi dai ordine sau să te amesteci. După cum te-ai chinuit atâta să-mi explici, nu eşti fratele meu. Nu-mi eşti rudă în niciun fel. N-ai nici un drept asupra mea.

Şi mai multe gesturi teatrale. Părul îi cădea în jurul umerilor într-o claie dezordonată. Una dintre panglicile corsajului începea să se desfacă.

— Dacă doresc să las zece femei în camera mea, n-ai dreptul să mă opreşti, continuă ea. Dacă vreau să las zece *bărbaţi* în camera mea, nu mă poţi opri. Nu sunt proprietatea ta şi nu voi permite să mi se dea ordine. Nu voi fi dojenită pentru că am făcut ceea ce am considerat

corect. Nu voi fi…

Se opri cu un strigăt în clipa în care el o prinse de unul din braţele pe care le flutura prin aer, o trase în camera lui şi închise uşa.

Olivia se eliberă din strânsoarea lui. El îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

— Asta este foarte enervant, începu el.

— În privinţa asta suntem de acord, admise ea. Uitasem complet cât de enervant poţi fi.

— Iar eu uitasem complet că îţi pierzi simţul măsurii – precum şi orice simţ legat de locul în care te afli – atunci când pune stăpânire pe tine una dintre toanele tale.

— Nu e o toană, prostule!

— Nu-mi pasă cum îi spui, spuse el. Nu poţi să te plimbi pe aici îmbrăcată sumar şi să faci scene în public. Dacă omul ăla sărman n-ar fi fost îndrăgostit de soţia lui temperamentală – sau dacă ar fi fost altfel de bărbat – sau nu un singur bărbat –, atunci când ai deschis uşa, consecinţele… Nu, refuz să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla. Fir-ai tu să fii, tu gând*eşti* vreodată înainte de a acţiona? Nu stai niciodată o clipă – o secundă măcar – să te gândeşti la ce s-ar putea întâmpla?

— Ştiu cum să mă păzesc, spuse ea, ridicându-şi bărbia. Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii asta.

— O, zici că ştii? Atunci păzeşte-te, Olivia.

O cuprinse cu braţul şi o trase aproape.

— O, nu, tu…

O apucă de bărbie şi o sărută.

Olivia chiar ştia cum să se păzească. Îşi ridică mâinile, gata să-şi înfigă unghiile în încheieturile mâinilor care o ţineau captivă. Genunchiul ei era gata să-l lovească în părţi moi.

Dar ceva merse prost.

Nu putea să-şi mişte faţa, pentru că el îi ţinea bărbia uşor, dar cu fermitate. Şi asta nu-i permitea să scape de senzaţia electrizantă a buzelor lui şi de apăsarea hotărâtă, intensă şi insistentă a gurii sale. Era încăpăţânat până în măduva oaselor şi, indiferent ce făcea, oferea acelui lucru

toată atenţia şi concentrarea lui, lăsând-o acum incapabilă să scape sau să îl ignore. Olivia nu putea să *nu* răspundă. Nu putea să nu îi savureze textura buzelor şi gustul.

Apoi parfumul lui incitant de masculin îi umplu nările şi i se urcă la cap, invadându-i gândurile cu visuri şi dorinţe şi un val de pasiune. Simţi că îi fuge pământul de sub picioare, de parcă s-ar fi ridicat într-un balon cu aer cald.

Îşi ridică mâinile pe umerii lui. Apoi braţele ei îi înconjurară gâtul şi se prinse de el de parcă altfel ar fi căzut de la o înălţime de cincisprezece kilometri, direct pe pământul rece.

Ar fi trebuit să-l lovească în fluierul piciorului. În schimb, piciorul ei gol alunecă pe lângă piciorul lui. Mâna care nu-i ţinea bărbia alunecă în jos pe spatele ei şi îi cuprinse posteriorul, apoi o lipi de el, de vintrele lui.

Îi despărţeau doar câţiva centimetri de muselină şi mătase. Material care nu ascundea nimic nu proteja nimic. Mădularul lui excitat, fierbinte şi dur era lipit de pântecul ei.

Olivia nu era vreo mironosiţă inocentă. Simţise şi altă dată organul excitat al unui bărbat, dar atunci trupul nu îi fusese străbătut şi adus la viaţă de o asemenea fierbinţeală.

Simţise şi altă dată o senzaţie de excitaţie, dar nu tânjise după o împlinire trupească, aşa cum se întâmpla acum. Nu mai simţise niciodată această nelinişte sălbatică.

El se rezemă înapoi de uşă, şi Olivia uită tot ce ştia. Toate cunoştinţele şi capacitatea ei de a se descurca în orice situaţie cu viclenie se topiseră în neant. Nu simţea decât că îl doreşte, şi nu era un sentiment plin de romantism, ci o curată nebunie. Se frecă de el şi aprofundă sărutul. Deşi fusese iniţial menit ca o pedeapsă, sărutul devenise acum pasional şi de-a dreptul indecent, o bătălie aproape instinctivă a simţurilor şi trupurilor.

Olivia auzi un sunet, dar acesta nu însemna nimic pentru ea. Era un sunet vag, care putea fi orice.

Undeva, ceva bătea. Nu ştia unde. Putea fi inima ei, pulsând aproape exploziv din pricina trupului masculin lipit de al ei. Putea fi dorinţa care îi pulsa în corp şi care părea

să nu se mai oprească niciodată.

Se auzi o lovitură în uşă, dar şi inima ei se lovi de coastele care o încercuiau ca o colivie, fierbinte şi plină de dorinţă… şi cu teamă pentru că ceea ce se întâmpla era în afara controlului ei.

Altă lovitură. O voce.

— Domnule?

O voce masculină. Cunoscută. De cealaltă parte a uşii.

Instinctele de supravieţuire ale familiei deLucey, rafinate de-a lungul generaţiilor, o scoaseră din universul nebun în care o aruncaseră sentimentele. Se întoarse înapoi în realitate: brusc, devenit un sloi rece.

Îl simţi pe Lisle încordându-se şi începând să se îndepărteze de ea.

Se dezlipi de el.

Îndrăzni să arunce o privire spre chipul lui. Era perfect în control. Nu exista pericolul ca picioarele *lui* să părăsească terenul solid.

Îi aranjă liniştit cămaşa de noapte la locul ei.

Ca să nu se simtă învinsă, îi îndreptă şi ea halatul.

Şi ca să încheie în forţă, îi bătu pieptul într-un mod prietenos.

— Ei bine, sper că asta a fost o lecţie pentru tine, comentă ea.

Deschise uşa larg, îl salută pe Nichols cu o înclinare a capului şi se îndepărtă cu capul învârtindu-i-se şi picioarele tremurându-i şi sperând că nu se va lovi de vreun perete sau că nu va cădea în nas.

Duminică, *9 octombrie*
Ora şase şi jumătate dimineaţa

În vis, Olivia purta o piesă foarte subţire de lenjerie. Stătea la capătul unor trepte şi îi făcea semn. În spatele ei era întuneric beznă.

— Vino să-mi vezi comoara ascunsă, spuse ea.

Lisle porni în jos pe scări.

Ea se uită în sus la el şi-i zâmbi. Apoi alunecă printr-o uşă care se închise cu zgomot în spatele ei.

— Olivia!

El bătu în uşă. Drept răspuns se auzi un tunet. Dar nu, nu era un tunet. Cunoştea acel sunet. Era zgomotul făcut de nişte pietre care se rostogolesc. O capcană. Se uită înapoi. Întuneric. Doar zgomotul pietrelor mari care se rostogoleau la intrare.

Bum. Bum. Lovindu-se de lemn.

Ce făcea zgomotul ăla?

Nu erau pietre. O uşă.

Cineva lovea cu putere în uşă.

Lisle se trezi complet, aşa cum se obişnuise să facă în Egipt cu ani în urmă, când capacitatea de a te trezi complet în câteva secunde putea face diferenţa între viaţă şi moarte.

Se ridică în şezut. Lumina slabă care pătrundea prin perdelele de fereastră îi spunea că soarele era pe punctul de a se ridica pe cer.

Unde naiba era Nichols? La ora asta, cel mai probabil era pe punctul de-a se ridica din patul vreunei servitoare – sau îşi găsise drumul spre una dintre odăile călătoarelor din han?

Blestemându-şi în gând valetul, Lisle se aruncă jos din pat, îşi trase halatul pe el, îşi băgă picioarele în papuci şi porni împleticit spre uşă.

O deschise larg.

Olivia se opri cu mâna ridicată în aer.

El clătină din cap. Încă visa.

Dar nu. Coridorul din spatele ei era inundat de aceeaşi lumină cenuşie ca dormitorul lui.

Era complet îmbrăcată. Mintea lui încă ameţită de somn o analiză alene: boneta mult prea decorată… gulerul înalt al rochiei de călătorie, cu mânecile umflate, după cum era moda… ghetele subţiri. Haine de călătorie, îl informă mintea lui încă adormită. Dar asta nu avea niciun sens.

— Poftim? întrebă el. Ce ai spus?

Suntem gata de plecare, repetă ea. Trăsurile

servitorilor au plecat înainte. Doamnele sunt în trăsură.

Lisle n-avea nicio idee despre ce trăncănea Olivia. Mintea lui rămăsese perplexă din cauza imaginilor din noaptea precedentă: ea, aproape goală… el, pierzându-şi simţul raţiunii. O greşeală. O greşeală enormă, uriaşă, aproape fatală.

Dar stătuse acolo, în faţa lui, îmbrăcată în nimic altceva decât o cămaşă de noapte care şi aceea se desfăcuse, cu părul căzându-i liber în jurul umerilor în timp ce gesticula cu braţele şi alte părţi ale trupului ei mişcându-se odată cu ele.

Le văzuse pe dansatoarele din Cairo. Chiar şi în public, complet îmbrăcate, se mişcau lasciv. La petrecerile private le văzuse mergând mult mai departe, descoperindu-şi uneori sânii şi pântecul sau dansând îmbrăcate cu nimic altceva decât o eşarfă. În ciuda a ceea ce puteau face trupurile alea uimitor de suple, el îşi păstrase cumpătul.

Olivia stătuse înaintea lui furioasă, fără să încerce să-l atragă în vreun fel. Tehnic, trupul ei fusese complet acoperit – şi el îşi pierduse minţile.

Dacă Nichols nu ar fi venit la uşă…

— Cât e ceasul? întrebă el.

Ce zi era? Încă mai visa?

— E şase şi jumătate, răspunse ea.

Dimineaţa?

Zâmbetul ei era orbitor, periculos.

— Dacă plecăm acum, putem ajunge la York până la apusul soarelui.

— Să plecăm? spuse el. Acum?

— Vom întrece cu uşurinţă trăsura poştei până la York, continuă ea.

— Am dormit doar două ore, comentă el. Ce e în neregulă cu tine?

— Aş vrea să ajung la Gorewood cât mai curând posibil, explică ea. Cu cât ajungem mai repede acolo, cu atât mai repede ne vom îndeplini misiunea şi cu atât mai repede te vei putea întoarce în Egipt. Îl privi din cap până-n picioare. Nu pari să fii gata de drum.

— Sigur că nu sunt gata!

Un alt zâmbet uluitor.

— Ei bine, atunci îndrăznesc să spun că vei ajunge la York în ritmul tău.

Se întoarse şi plecă.

Lisle rămase în pragul uşii, privind-o uimit cum se îndepărta pe coridor cu paşi mari şi legănându-şi şoldurile.

Se întoarse în cameră şi închise uşa. Un moment mai târziu, uşa se deschise.

— Ştiu ce înseamnă asta! exclamă el. E răzbunare.

— Domnule? Nichols intră, ţinând o tavă. Am observat că doamnele se pregăteau de plecare, spuse el. M-am gândit că o să vreţi cafeaua.

Capitolul 8

York
În seara aceleiaşi zile

Pe când era doar un băiat, Lisle văzuse odată cum plecase poştalionul la apus, de la York Tavern din St. Helen’s Square.

Se îndoia că Olivia văzuse în acea zi poştalionul plecând. Ea şi alaiul ei de vrăjitoare probabil că ajunseseră la timp, dar nu aveau să călătorească mai departe de taverna George, aflată pe Coney Street. Aceasta era o pensiune mare şi veche, a cărei faţadă neobişnuită, decorată cu siluete bizare, data din secolul al şaisprezecelea.

Se lăsase deja noaptea când sosise Lisle, iar poştalionul era plecat de mult. Parcursese mai mult de 150 de kilometri în acea zi. Călărise cu viteză, încercând să nu se gândească la noaptea trecută şi, din acelaşi motiv, făcuse doar pauze scurte. Acum ar fi trebuit să fie prea obosit şi înfometat ca să gândească, dar avea o conştiinţă, iar aceasta nu voia să stea liniştită în mintea lui.

Îşi târî picioarele în sus pe scări şi de-a lungul coridorului. Auzi zgomot de paşi grăbiţi, dar păreau undeva în depărtare.

Olivia apăru atât de repede şi pe neaşteptate de după colţ, încât Lisle abia avu timp să se pregătească de impact înainte ca ea să se izbească de el. Astfel reuşi să se clatine doar puţin la impact, dar îşi ridică imediat mâinile şi o cuprinse în braţe ca să nu o lase să cadă.

— Ştiam eu că-ţi va fi dor de mine, comentă el.

Nu era cea mai înţeleaptă replică şi, în lumina a ceea ce se întâmplase noaptea trecută, nici să o ţină în braţe atât de mult timp nu era cel mai înţelept lucru. Dar el era mai întâi bărbat şi abia apoi un om înţelept, aşa că reacţionă ca un bărbat atunci când îi cade în braţe un exemplar de feminitate acoperită de volane şi volănaşe.

Olivia era îmbrăcată în kilometri întregi de mătase grea şi catifelată, dantelă şi volane – cu cel puţin zece metri de material atârnându-i în mânecile mari, ca nişte baloane. Prin urmare, era îmbrăcată, mai puţin în locul în care ar fi trebuit în mod special: pe întinderea albă a umerilor şi pe ridicăturile sânilor, care erau afişate cu generozitate. Trupul ei era cald, voluptuos şi moale, şi pentru o clipă plină în exaltare Lisle nu mai reuşi să-şi mai amintească de ce trebuia să-i dea drumul din braţe.

Ea se uită în sus la el, cu privirea ei profund albastră.

— Ţi-am dus dorul teribil, spuse ea cu o ezitare în glas. Orele au trecut ca erele. Nu ştiu cum am suportat să stau departe de tine, dar se pare că m-a secat de ultimele puteri.

Se lăsă moale în braţele lui. Lisle era destul de obosit, iar exemplarul de feminitate nestăpânită din braţele lui îl prosti suficient de mult cât să creadă, pentru fix trei secunde, că leşinase.

Apoi îşi aminti că aceasta era Olivia.

— Am călărit de la răsăritul soarelui, spuse el. Mă dor braţele, la fel tot corpul, aşa că sunt şanse mari să te scap. *Foarte* mari.

Ea se îndreptă şi îl împinse uşor. El îi dădu drumul şi

făcu doi paşi în spate.

— Mi se pare mie, continuă el, sau nu mai porţi la fel de multe haine cum obişnuiai?

— Este o rochie de *cină,* se apără ea.

— Dar tu nu eşti la cină, îi atrase el atenţia. Fugi ca nebuna printr-o pensiune publică.

— Pentru că au scăpat, explică ea. Doamnele. S-au făcut nevăzute când nu eram atentă.

— Nu sunt surprins, având în vedere drumul greu pe care l-au suportat ca pe o pedeapsă, astăzi, spuse el. Sincer acum, Olivia, ştii că antichităţile trebuie manevrate cu blândeţe.

— Nu sunt antichităţi! protestă ea. Sunt două femei viclene care nu sunt nici pe departe atât de bătrâne pe cât le credem noi şi care au plecat să colinde prin noapte.

Îşi flutură braţele prin aer, aşa cum obişnuia uneori, făcând carnea moale aflată la vedere să se ridice într-o manieră foarte provocatoare.

El încercă să se uite în altă parte, dar era obosit, iar curajul şi voinţa nu-l mai ajutau.

— Le-a intrat în cap că trebuie să viziteze biserica, zise ea, pentru că nu au mai fost acolo de la incendiu şi voiau să vadă cripta.

Lisle îşi îndepărtă mintea de poftele trupeşti. Îşi aminti că un nebun dăduse foc bisericii din York în urmă cu doi ani. Dărâmăturile scoseseră la iveală existenţa unei cripte de mari dimensiuni, sub zona corului.

— Voiau să se târască prin pivniţele unei catedrale arse, îşi dădu el seama. Noaptea. Asta e o nebunie chiar şi după standardele tale.

— Nu *să se târască,* îl corectă ea. Nu sunt cum eşti tu cu mormintele tale. Vor doar să le îngheţe un pic sângele în vene. O ruină arsă, pe timpul nopţii, este irezistibilă. Şi este la îndemână – se află la câteva minute de mers pe jos de aici. Ar fi trebuit să se întoarcă acum câteva ore.

— Mă duc să le aduc înapoi, decise el.

Blestemate femei! Era lihnit de foame. Aproape delira din cauza lipsei de somn. Şi acum trebuia să iasă pe străzile

din York, să vâneze două hoaşte nebune.

— Mă duc eu, îl opri ea. Sunt problema mea şi asta s-a întâmplat din vina mea, pentru că le-am lăsat să mă păcălească. „O baie caldă şi un pui de somn, asta-i tot ce vreau”, mimă ea expresia pe care o făcuse Lady Cooper. Femei viclene! Ştiau că asta îmi doream şi eu. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Au dormit tot timpul călătoriei, până la micul dejun. Şi apoi din nou, după-amiaza. Erau odihnite, pline de energie. Ar fi trebuit să-mi dau seama că pun ceva la cale. Sunt singura vinovată. Voi lua doi servitori şi le voi găsi.

— Nu intri într-o biserică arsă, în mijlocul nopţii, fără mine, zise el pe un ton care nu admitea refuz. Sunt obişnuit să mă târăsc prin morminte şi temple pe întuneric. Tu nu eşti.

— Ai nevoie de o baie, spuse ea. Miroşi ca un grajd.

— Vreau să mă spăl liniştit, replică el. Vreau să-mi mănânc cina liniştit. Mi-ar plăcea să dorm toată noaptea fără să fiu deranjat. Nu pot să fac niciunul din aceste lucruri cât timp cele două sunt pe afară, în libertate.

— Sunt perfect capabilă…

— Ştiu, ştiu, o opri el. Vom merge împreună – dar trebuie să te schimbi în haine potrivite.

— Nu avem timp!

— Dacă sunt moarte, vor fi moarte şi când vom ajunge noi acolo, spuse el. Dacă au dat doar de necazuri…

— Doar?!

— …ori s-au afundat până la gât în probleme, situaţie mult mai probabilă, cred că vor supravieţui încă un sfert de oră. Sunt delicate ca un mistreţ.

— Lisle!

— Nu te poţi târî prin moloz ars, căutând cadavre, îmbrăcată în rochia aia, i-o tăie el. Las-o pe Bailey să te îmbrace în ceva mai puţin… mai puţin… Făcu un gest spre pieptul ei aflat la vedere. Dezgolit. Dar grăbeşte-te. Îţi dau un sfert de oră, nu mai mult. Dacă nu eşti gata, voi pleca fără tine.

Cincisprezece minute şi jumătate mai târziu

— Pantaloni, observă Lisle pe un ton sumbru.

Olivia dăduse buzna afară tocmai la timp. El era deja pe caldarâm, pregătit să plece – fără ea. Exact cum bănuise.

— Mi-ai spus să port ceva potrivit ocaziei, explică ea fără suflare din cauza grabei în care se pregătise. Nu voi reuşi niciodată să intru într-un spaţiu îngust purtând rochie.

— N-o să intri într-un spaţiu îngust, spuse el.

— Pentru femei, cele mai multe spaţii sunt înguste în zilele noastre, replică ea. În caz că nu ai observat, moda noastră impune rochii mult mai largi decât înainte. Cele mai multe mâneci au mărimea ulcelelor cu smântână. Sunt sigură că până şi străbunica intra mai uşor în crinolina cu cercuri.

— Dacă ai sta locului şi m-ai lăsa doar pe mine să le caut, n-ar fi trebuit să te chinui să intri în haine care nu au fost concepute niciodată pentru silueta feminină.

— Înţeleg, spuse ea. Crezi că am fundul prea mare.

— Nu asta am spus, zise el. Tu nu ai siluetă de bărbat. Nimeni nu te poate confunda vreodată cu un bărbat. Dumnezeule, n-am timp pentru prostiile astea.

Lisle se întoarse şi începu să meargă.

Olivia porni după el.

Avea o dispoziţie îngrozitoare şi asta, ştia şi ea prea bine, i se datora cel puţin parţial ei. Îl trezise la o oră îngrozitoare, după o zi lungă şi obositoare… după o scenă extrem de istovitoare din punct de vedere emoţional… la care ea nu voia să se gândească. Fusese supărată pe el în feluri pe care nu şi le putea explica nici măcar ei însăşi.

De dimineaţă putea la fel de bine să îl şi plesnit peste faţă şi să fi fugit. Foarte matur din partea ei. Dar nu mai înţelegea nimic – o stare pe care o experimenta rareori – şi pe care o ura.

— Nu e important să trec drept un bărbat, zise ea. M-am îmbrăcat astfel pentru că e comod şi se potriveşte

ocaziei. Ai spus să port ceva adecvat, iar hainele femeilor pur şi simplu nu sunt adecvate. Devin mai inadecvate cu fiecare an ce trece. Mai mult, un om rezonabil ar fi înţeles că este *imposibil* pentru o femeie să se schimbe dintr-o rochie într-alta în doar un sfert de oră. Ai fi meritat să cobor în cămăşuţă.

— Nu e ca şi cum nu te-aş fi văzut deja în cămăşuţă, comentă el.

— Dacă te referi la noaptea trecută, află că aceea era cămaşa mea de noapte, îl corectă ea. „Şi să nu mai vorbim despre noaptea trecută, că nu sunt pregătită”, adăugă în sinea ei.

— Pentru mine arăta ca o cămăşuţă.

— Dacă nu-ţi dai seama de diferenţă, înseamnă că nu ai văzut prea multe.

— Sunt bărbat, spuse el. Noi nu observăm detaliile fine ale rochiilor purtate de femei. Observăm doar cât de mult sunt sau nu acoperite. Şi am observat că tu pari să fii foarte puţin acoperită.

— Comparativ cu ce? întrebă ea. Cu femeile din Egipt? Ele par să tindă spre extreme. Fie sunt acoperite în totalitate, cu excepţia ochilor, fie dansează aproape dezbrăcate. Ideea este că…

— Pe aici, i-o tăie el şi coti spre St. Helen’s Square.

Piaţa, care era mai largă decât Coney Street, nu avea un aer la fel de sumbru.

Când treceau pe lângă taverna York, Olivia privi în sus. Siluetele întunecate ale clădirilor se profilau pe cerul luminat de o puzderie de stele.

Apoi traversară piaţa. O luară pe Blake Street, apoi pe Stonegate, o altă străduţă îngustă din York.

— Ideea este că femeilor ar trebui să li se permită să poarte pantaloni în situaţii ca astea, îşi continuă ea firul gândurilor.

— Ideea este că femeile n-ar trebui să se bage în situaţii în care e necesar să poarte pantaloni, comentă el.

— Nu fi îngust la minte. Mătuşa Daphne poartă pantaloni.

— În Egipt, îi aminti el. Acolo unde femeile chiar poartă o piesă vestimentară asemănătoare cu pantalonii. Doar că nu sunt la fel de strâmţi pe corp şi mai poartă şi alte haine deasupra. Dacă ai purta pantalonii ăştia în Cairo, ai fi arestată pentru comportament obscen în public şi biciuită.

— Sunt un pic cam strâmţi, trebuie să recunosc, admise ea. Nu ştiu cum îi suportă bărbaţii. Plus că mă deranjează într-o zonă sensibilă.

— *Nu* aminti de zonele tale sensibile, o opri el.

— Dar trebuie să vorbesc despre ceva, replică ea. Unul din noi trebuie să încerce să risipească aerul mohorât pe care îl are tovarăşul de drum.

— Da, bine… Lisle se opri din mers. Of, la naiba. Olivia… legat de seara trecută… când ai venit la uşa mea…

Se opri şi ea, cu inima bătându-i nebuneşte în piept.

— A fost o greşeală, continuă el. O greşeală îngrozitoare din aproape o sută de puncte de vedere. Îmi pare rău.

Avea dreptate, îşi spuse ea. Fusese o greşeală teribilă din atât de multe puncte de vedere.

— Da, spuse şi ea. Da, a fost. Şi n-a fost doar vina ta. Şi mie îmi pare rău.

Lisle părea uşurat. Îşi spuse în gând că şi ea se simţea uşurată, de asemenea.

El înclină din cap.

— Bun. Deci am rezolvat problema.

— Da.

— Totuşi, doar ca să fie clar: tot eşti enervantă şi nu-mi cer scuze pentru că te-am certat, adăugă el.

— Am înţeles, fu ea de acord. Nici eu nu-mi cer scuze pentru nimic din ceea ce am *spus*.

— Foarte bine atunci.

Începură din nou să meargă.

Era ciudat. Iar Lisle nu se mai simţise niciodată ciudat în compania ei. Asta se întâmpla atunci când se încălcau limite care ar fi trebuit respectate. El îi ceruse scuze, dar nu fusese în stare să-i ceară scuze şi lui Rathbourne, şi nu

putea scăpa de senzaţia că îl trădase. Nu putea să scape de senzaţia că făcuse ceva irevocabil. Deschisese Cutia Pandorei şi acum…

Vocea ei întrerupse tăcerea prelungită.

— Cincisprezece minute, spuse ea. Numai un bărbat ar putea crede că asta e o perioadă suficientă de timp.

— Ştii foarte bine că speram că nu vei reuşi, zise el.

— Şi tu ştii foarte bine că fie aş reuşi, fie aş muri încercând, îl contră ea. La început ne-am panicat puţin. Bailey nu-mi găsea pantalonii şi am crezut că va trebui să-i iau pe ai lui Nichols.

Lisle o privi. Nu semăna *absolut deloc* cu un băiat. Sau semăna? Îi imita cumva mersul?

— Chiar eşti ridicolă, comentă el.

— O, am înţeles cât de greu ar fi fost, continuă ea, dar a fost primul lucru care mi-a venit în minte când nu puteam găsi hainele astea. Apoi, în timp ce Bailey mă dezbrăca rapid de rochie şi jupoane şi îmi punea pantalonii, mi-am închipuit ce s-ar fi putut întâmpla.

Lisle şi-o imagina pe servitoarea ei dezbrăcând-o şi îmbrăcând-o cu nişte pantaloni strâmţi.

Cutia Pandorei.

Cu toate astea, nu făcea nimic rău dacă doar se gândea. Era bărbat. Bărbaţii aveau întotdeauna gânduri desfrânate. Era perfect natural şi normal.

— Ar face tam-tam, continuă Olivia, şi eu ar fi trebuit să-i distrag atenţia, în timp ce Bailey îi trăgea una să-l lase inconştient. Apoi am fi luat pantalonii. Apoi, după ce am fi plecat, Bailey i-ar fi îngrijit rănile şi i-ar fi spus cât de rău îi pare şi că nu a avut încotro.

— De ce n-ai putut rămâne liniştită în Londra să scrii piese de teatru? o întrebă el.

— Lisle, foloseşte-ţi capul! îl îndemnă ea. Dacă aş fi avut şi cea mai mică înclinaţie spre a fi liniştită, aş fi rămas liniştită cu primul gentleman cu care m-am logodit, m-aş fi măritat şi aş fi avut copii, şi apoi m-aş fi pierdut în acea viaţă insipidă în care dispar celelalte femei. Începu să-şi agite braţele în aer. De ce femeile trebuie să rămână

undeva liniştite? De ce trebuie să fim ca nişte luni micuţe, blocate pe orbitele noastre, rotindu-ne în jurul vreunei planete reprezentate de un bărbat? De ce nu putem fi şi noi alte planete? De ce trebuie să fim luni?

— Astronomic vorbind, începu el să explice, toate celelalte planete orbitează în jurul Soarelui.

— Trebuie să fii mereu atât de exact? replică ea exasperată.

— Da, răspunse el. Sunt îngrozitor de exact, iar tu ai îngrozitor de multă imaginaţie. De exemplu, eu întrezăresc o catedrală în spatele clădirilor din fată. Tu ce vezi?

Olivia se uită spre capătul Stonegate şi văzu un turn întunecat profilându-se pe cerul nopţii.

— Eu văd o ruină fantomatică ridicându-se pe o alee îngustă, o matahală neagră care urcă spre cerul înstelat.

— Nu sunt sigur că este o ruină, spuse el. Dar vom vedea noi în curând.

După câţiva paşi ajunseră la capătul Stonegate. Traversară High Petergate, o luară pe o alee şi intrară pe proprietatea cufundată în întuneric a ruinei fantomatice – sau, în funcţie de punctul de vedere al cuiva – clădirea uşor arsă a catedralei York.

Lisle presupuse că lumina slabă care pâlpâia în spatele unei ferestre cu vitralii se potrivea cu descrierea fantomatică a Oliviei. Însă pentru el nu era decât un semn de viaţă.

— Se pare că este cineva acasă, spuse el. Tocmai bine, aş prefera să nu mă împiedic atunci când îi trec pragul.

Scoase o cutie cu iască şi o lumânare scurtă din buzunarul hainei.

— Am chibrituri, se oferi ea.

El scutură din cap.

— Nu vreau chestiile alea dezgustătoare şi urât mirositoare! o refuză el.

Aşteptă o clipă să deschidă cutia cu iască şi să-şi aprindă lumânarea butucănoasă.

— Da, sunt dezgustătoare, admise ea. Dar nu se ştie

niciodată când se pot dovedi folositoare.

— Sunt folositoare pentru cei obişnuiţi să le aprindă servitorul focul în vatră, comentă el. Orice om capabil poate aprinde o scânteie cu aceeaşi uşurinţă şi rapiditate – în siguranţă – cu ajutorul unei cutii cu iască.

— Majoritatea oamenilor nu repetă de zece mii de ori, înadins, doar ca să dovedească faptul că pot face un lucru, spuse ea.

— Eu n-am repetat de zece... Dumnezeule, de ce mă întărâţi? E prea mult dacă-ţi cer să stai aproape de mine? Nu ştim cât de mult au curăţat molozul pe aici.

— Doar pentru că mi-am îndesat fundul uriaş în pantaloni bărbăteşti, nu trebuie să presupui şi că mi s-a redus creierul la dimensiunea tipică unui bărbat, replică ea. Sunt perfect conştientă de faptul că tu ţii în mână singura lumânare pe care o avem, iar eu nu ţin morţiş să mă împiedic de dărâmăturile catedralei. Este uimitor de întuneric şi linişte, nu-i aşa? Pe timp de noapte, în Londra e la fel de multă forfotă ca în timpul zilei. Şi mai bine luminată. Dar totul arată perfect: o biserică medievală, întuneric medieval şi o tăcere mormântală.

Se dovedi că aleea era curăţată. Dar ei nu ajunseră prea departe. Traversau partea de sud a naosului când un om cu un felinar se apropie în grabă de ei.

— Îmi pare rău, domnilor, începu el. Nu primim vizitatori după lăsarea întunericului. Ştiu că unora le place atmosfera sumbră sau vor să tragă spaima vieţii lor...

— Nu am venit să vizităm, îl întrerupse Lisle. Am venit doar ca să...

— Trebuie să vă întoarceţi pe timpul zilei. E foarte aglomerat, recunosc, din cauza muncitorilor, dar ei trebuie să cureţe pe aici înainte să putem aranja lucrurile. Şi acum mai este şi istoria asta cu cripta şi toată lumea insistă să arunce o privire.

— Nu ăsta e motivul pentru care...

— Nu pot să vă povestesc cât de mulţi oameni de ştiinţă au venit, au făcut măsurători şi s-au luat la hartă. Ultima dată am auzit că va costa o sută de mii de lire ca să

reparăm stricăciunile, dar asta nu include şi cripta, pentru că ei nu s-au hotărât ce să facă în privinţa ei. Cel puţin jumătate din ei spun că trebuie scoasă la iveală, iar cealaltă jumătate spune că trebuie lăsată aşa cum este.

— Nu am venit pentru…

— Vă întoarceţi mâine, domnilor, şi cineva va fi fericit să vă conducă prin preajmă şi să vă răspundă la întrebări şi să vă spună de ce se ceartă pentru un mizilic, spuse omul şi îi împinse uşor spre uşă.

Ajungând la ipoteza că paznicul era cam tare de urechi şi guraliv, Lisle vorbi mai tare:

— Căutăm două doamne.

Omul încetă să mai mişte felinarul spre uşă.

— Doamne?

— Mătuşile mele, explică Olivia cu o voce stranie de adolescent.

Îi era atât de uşor să imite.

Lisle o săgetă cu privirea. Trebuia ea mereu să intervină şi să înflorească lucrurile.

— Una e cam atât de înaltă, spuse Lisle, ţinând mâna la nivelul urechii ei. Cealaltă e un pic mai scundă. Au vrut să vadă biserica şi în special cripta.

— O, da, aşa este, spuse bărbatul. Le-am spus să se întoarcă mâine. Le-am avertizat că nu este deloc sigur, dar ele nici n-au vrut să audă. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, începusem să le conduc pe aici şi să le răspund la întrebări. Dar eu nu sunt angajat, domnule, ca să fac turul bisericii pe timpul nopţii şi nu voi mai face nicio excepţie.

— Sigur că nu, îl linişti Lisle. Dar poate ne-aţi putea spune când au plecat?

— Păi, as zice că au trecut cam zece minute. Poate un sfert de oră. Nu-mi amintesc exact. Dar au plecat în grabă. Au spus că au pierdut noţiunea timpului.

— Au spus, din întâmplare, unde se duc? întrebă Lisle.

— Au zis că la taverna George din Coney Street. Au întrebat care e drumul cel mai scurt înapoi. Au spus că au întârziat la cină.

— Dacă au plecat acum zece minute, ar fi trebui să ne

întâlnim cu ele, comentă Lisle.

— Poate au luat-o pe alt drum, zise paznicul. Aţi venit prin Stonegate?

— Da, recunoscu Lisle. Cumva şi ele…

— După cum le-am explicat, numele se referă la piatra adusă pentru a construi biserica, explică omul. A fost adusă din carierele de piatră pe calea apei, transportată pe uscat la Stayne Gate, sub Guildhall.

— Credeţi că…

— Li s-a părut interesant să afle că scriitorul Lawrence Sterne a trăit în Stonegate pe când era burlac.

— Credeţi că au luat-o pe alt drum? întrebă Lisle în grabă.

— Poate că au luat o cotitură greşită şi au intrat în Little Stonegate, spuse paznicul. Sper că nu s-au rătăcit. Le-am condus în siguranţă afară din biserică, vă asigur. Drumul este slab luminat, într-adevăr, şi cu tot molozul ăsta e foarte uşor să…

Vorba îi fu întreruptă de un ţipăt.

Lisle se întoarse în direcţia sunetului. Nu văzu nimic. Apoi îşi dădu seama că nu se afla nimeni acolo unde ar fi trebuit să fie Olivia.

— Olivia! strigă el.

— Au, au, au, se văita Olivia. Apoi, amintindu-şi că trebuia să fie un bărbat, adaugă: Fir-ar să fie!

Îi tremura vocea. Într-adevăr, durerea o făcu să lăcrimeze şi chiar îi venea să plângă, deşi în mare parte doar din frustrare. Nu văzu nicio posibilitate de-a ieşi cu eleganţă din situaţia în care se afla.

— Sunt aici.

— Unde anume?

Lumina lumânării şi a felinarului se mişcă peste mai multe mormane de moloz.

— Aici, zise ea.

În cele din urmă, lumina se opri asupra posturii umilitoare în care se afla.

Zăcea cu posteriorul în sus, pe jumătate căzută peste un morman de lemne, piatră şi moloz. Era un morman mic,

observă ea în timp ce se apropiau bărbaţii. Dar suficient cât să-i vină de hac, la fel cum o mică împunsătură de pumnal îl omorâse pe Mercutio. Se lovise la genunchi – şi asta o durea – şi aterizase într-un cot, care acum îi trimitea săgeţi de durere în sus pe braţ. Dar asta nu era nimic în comparaţie cu ce simţi în momentul în care încercă să se ridice.

Lisle îi dădu lumânarea pazniculuişi se ghemui lângă ea.

— De asta le spun să nu vină noaptea, spuse paznicul. Un om se poate împiedica şi îşi poate sparge ţeasta. Chiar şi în timpul zilei trebuie să avem grijă pe unde mergem.

— Stai un pic înapoi, îl îndemnă Lisle. Ţine felinarul mai sus.

Paznicul se retrase şi făcu întocmai.

Înghiţindu-şi un geamăt, Olivia reuşi să se întoarcă puţin. Nu-i păsa ce vedea Lisle, ci mai degrabă să nu ajungă paznicul să se holbeze la posteriorul ei.

— Unde ţi-e pălăria? întrebă Lisle cu voce scăzută.

— Nu ştiu.

Lisle îşi trecu uşor degetele peste părul ei bine prins cu agrafe.

— Se pare că nu sângerezi.

— Am căzut pe braţ.

— Dacă n-ai fi căzut astfel, ţi-ai fi putut sparge capul.

— Nu e nimic în neregulă cu capul meu, zise ea.

— Asta e părerea ta.

— E vorba de piciorul meu. Nu mă pot ridica.

— O să te strâng de gât, mormăi el. Ţi-am spus…

— Să stau aproape de tine, ştiu. Dar m-am îndepărtat doar puţin, încercam să arunc repede o privire pe aici înainte să ne dea afară. Şi apoi…

— Te-ai împiedicat.

— N-am căzut rău, dar nu mai pot sta pe picior. Cred că mi-am sucit glezna. Te rog, mă ajuţi să mă ridic?

— Ai ceva rupt, fir-ar să fie?

— Nu cred. E doar piciorul. Nu vrea să mă asculte – şi mă doare ca naiba dacă încerc să-l forţez.

El mormăi ceva în arabă. Olivia presupuse că nu exista niciun blestem suficient de puternic în limba engleză pentru a-şi exprima sentimentele. Apoi o apucă de piciorul drept şi ea aproape sări în aer. Îi studie piciorul, centimetru cu centimetru, întorcându-l uşor într-o parte sau cealaltă. Olivia făcea tot ce-i stătea în putere ca să nu geamă – şi nu era sigură dacă ar fi fost din cauza durerii sau a senzaţiilor pe care le simţea pentru că o atingea el.

Mâna lui se mişcă cu blândeţe de la picior în sus, până la genunchi.

— Nu cred că ţi-ai rupt ceva, spuse el.

— Asta e ceea ce am zis…

Nu apucă să termine ce avea de zis pentru că Lisle o trase în picioare.

Înainte să-şi poată căpăta răsuflarea, el o prinse de subsuori şi o ridică în poziţie verticală. Olivia se strâmbă când atinse pământul cu talpa.

— Nu-ţi lăsa greutatea pe picior, o sfătui el. Va trebui să te sprijini de mine. Din fericire, nu avem prea mult de mers.

În timp ce vorbea, îşi strecură braţul pe sub haina ei şi îi cuprinse talia. Era conştientă de atingerea mâinii sale sub unul dintre sâni. Şi sânul ei ştia, pentru că i se făcu pielea de găină şi o tachina cu senzaţii care ameninţau să anihileze orice simţ moral. În timp ce o ridica, scoase câteva monede din buzunar şi i le întinse pazniculuі.

— Îmi pare rău că te-am deranjat.

— Sper că domnişorul se va însănătoşi curând, comentă bărbatul.

— Mulţumesc, răspunse Olivia cu vocea ei de adolescent.

Lisle nu spuse nimic. O trecu prin uşă, apoi merse încet prin curtea bisericii.

Înaintară în tăcere prin coridorul îngust din High Petergate.

*

Lisle nu avea suficientă încredere în el însuşi ca să vorbească. Olivia îl speriase de moarte. Şi-ar fi putut rupe gâtul sau sparge capul.

Deşi ştia că era mai mult sau mai puţin întreagă, el tot îşi făcea griji – din pricina oaselor rupte, fisurate, a unei contuzii.

Se părea că îşi scrântise glezna doar. Problema era că îi luase prea mult timp ca să ajungă la concluzia asta.

Îi pipăise capul, talpa, gambele. O examinase cu prea multă atenţie şi pentru prea mult timp. Nu fusese o mişcare inteligentă. Fusese chiar mai puţin inteligent când o ridicase în poziţie verticală: îşi trecu braţul pe sub haina ei, în loc să îl lase deasupra.

În loc să găsească stratul protector a unei veste, nu simţi decât materialul subţire al cămăşii pe care o purta şi talia pantalonilor. Când se rezemă el, partea de jos a sânului ei se sprijini pe mâna lui. Trupul ei moale se simţea cald pe sub cămaşă.

Ar fi pus la încercare autocontrolul unui sfânt dacă ar fi continuat să meargă în poziţia aceasta intimă: sânul ei săltând pe mâna lui, şoldul ei lipit de al lui în timp ce înaintau încet afară din biserică, în jos pe trepte, afară în curte şi aşa mai departe. Îi simţea parfumul părului şi al pielii când o ţinea atât de aproape…

„Continuă să mergi”, îşi spuse el. „Un picior în faţa celuilalt. E fiica vitregă a lui Rathbourne. Ţine minte asta”.

— Lisle, începu ea.

— Nu, i-o tăie el.

— Ştiu că eşti supărat, dar ne aflam acolo şi cine ştie când mă voi mai întoarce, aşa că m-am îndepărtat un pic…

— Un pic, repetă el. Un pic asta. Un pic ailaltă. Şi dacă ţi-ai fi rupt gâtul, ce ar fi trebuit să le spun mamei tale şi tatălui tău vitreg? „Olivia e un pic moartă”.

Nu putea şi nu voia să se gândească la asta.

Nu avea de ce. Ea era în viaţă. Dar el o atinsese, şi cu fiecare atingere trupul lui îşi amintea de sărutul lung şi sălbatic de noaptea trecută şi de felul în care piciorul ei gol alunecase pe lângă el. Îi simţea parfumul în nări, sânul ei

era lipit de mâna lui şi fiecare instinct din fiinţa lui voia să dovedească, în modul cel mai primar – acolo, lipiţi de peretele acestei alei înguste – că erau amândoi în viaţă.

„Olivia şchioapătă, porcule!”

— Da, dar nu mi-am rupt gâtul, spuse ea. Nu-ţi stă în fire să insişti asupra lucrurilor care s-ar fi putut întâmpla.

— Nu-mi stă în fire? repetă el uimit. Nu ştii ce-mi stă sau nu în fire. Tu doar mă vezi aici, într-o stare continuă de tensiune, pregătindu-mă sufleteşte pentru următorul dezastru. Şi, adăugă în sinea lui: „Şi încercând să nu fac ceva nebunesc şi de neiertat şi din care nu ar mai exista nicio cale de întoarcere”.

El era un om al raţiunii şi al principiilor. El avea conştiinţă. Ştia diferenţa dintre comportamentul onorabil şi cel dezonorant. Dar depăşise o limită, iar acum lumea lui atent ordonată se destrăma.

— Sincer, Lisle, te agiţi prea mult din cauza…

— De fiecare dată când vin acasă se întâmplă acelaşi lucru! izbucni el. E de mirare că nu vreau să trăiesc în Anglia? În Egipt sunt bine mersi doar cu şerpi, scorpioni, furtuni de nisip, hoţi şi criminali. Aici am parte de scene teatrale şi probleme care apar acolo unde n-ar trebui. Dacă nu sunt părinţii mei care ţipă şi plâng în hohote, atunci eşti tu, care te revolţi şi intri în necazuri care te-ar putea omorî.

— Nu cred asta, zise ea şi încercă să se tragă deoparte.

— Nu fi proastă, o mustră el. O să cazi în nas.

— Mă pot sprijini de clădiri în timp ce mergem, spuse ea. N-am nevoie de tine.

El o trase mai ferm alături.

— Te porţi ca un copil.

— Eu!

— Da, tu! Totul este dramatic pentru tine. Emoţia primează acum şi întotdeauna.

— Nu m-am născut cu un scarabeu de piatră în loc de inimă!

— Poate ţi-ai putea folosi capul din când în când în loc de inimă, spuse el. Poate te-ai putea gândi bine înainte de-

a hotărî să hoinăreşti printre ruine, pe timp de noapte. Sau poate – uite o idee nouă pentru tine – mi-ai fi putut spune ce ai de gând.

— M-ai fi oprit.

— Şi pe bună dreptate.

— Tu asculţi ce spui? îl întrebă ea. Tu eşti cel care se strecoară prin morminte şi coridoare sepulcrale.

Lisle o trase în Stonegate. Îşi încordă mâna cu care o ţinea de braţ, pentru că altfel ar fi scuturat-o.

— Ştiu ce fac, spuse el, şi fu nevoie de toată voinţa pentru a-şi păstra calmul în glas. Nu acţionez fără să mă gândesc înainte. Nu dau buzna orbeşte în orice îmi captează imaginaţia pe moment.

— Nu s-a întâmplat asta! Răstălmăceşti totul!

— Şi tu nu vezi cum te comporţi! zise el. Nu vezi ce faci. La fel faci cu bărbaţii. Eşti plictisită şi te foloseşti de ei ca să te distrezi, fără să conteze cine suferă apoi. Eşti plictisită şi dai buzna în viaţa mea, îmi păcăleşti familia şi pe ai tăi şi perturbi cine ştie şi ce alte familii…

— Într-adevăr, îmi pare rău că am făcut-o, spuse ea. Niciodată în viaţa mea nu mi-a părut atât de rău.

Lisle ar fi trebuit să se oprească atunci. Într-un cotlon mic din mintea lui ştia că în primul rând nici nu ar fi trebuit să înceapă cearta asta. Dar acest mic act de conştientizare nu reuşi să treacă de furia care pusese stăpânire pe el.

— Şi mie îmi pare rău, rosti el. Îmi pare rău că am venit acasă. Îmi pare rău că m-am apropiat la mai puţin de un kilometru de tine. Trebuia să rămân acolo unde eram. Da, aş prefera să orbesc descifrând hieroglife. Prefer să fierb în deşert şi să-mi încerc norocul cu furtunile de nisip şi scorpionii, şerpii şi hoţii. Aş face orice altceva, să fiu oriunde altundeva, numai departe de tine şi de părinţii mei.

— Şi eu îmi doresc să nu te fi întors acasă! strigă ea. Îmi doresc să te întorci acolo. Ţi-aş plăti bucuroasă drumul înapoi şi cazarea, doar ca să rămâi acolo. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu tine. Du-te în Egipt! Du-te dracului! Numai du-te!

— Aş vrea eu să mă pot duce la dracu’, comentă el. Ar

fi ca în paradis, după două zile cu tine.

Olivia îl împinse cu putere.

El nu fu pregătit pentru acest atac. Îşi pierdu echilibrul, căzu în spate lovindu-se de uşa unei prăvălii şi o eliberă din strânsoare. Fusese doar pentru o clipă, dar suficient pentru ea. Se desprinse din mâna lui.

— Te urăsc! strigă ea.

Olivia şchiopătă câţiva paşi până ajunse în cealaltă parte a străzii, apoi începu să înainteze încet, sprijinindu-se cu mâna de zidurile clădirilor.

El rămase locului un moment, urmărind-o cu privirea, cu inima bubuindu-i în piept.

Nu traversă strada. Nu avea încredere în el însuşi.

Începu să meargă încet, el pe partea lui şi ea pe a ei. Şi încet, în tăcere şi cu lumi întregi despărţindu-i, ajunseră amândoi înapoi la han.

Capitolul 9

Luni, *10 octombrie*

„Măgar”.

„Bestie”.

Călătoria de mai mult de 150 de kilometri din York până în Alnwick, Northumberland, semănase mai degrabă cu o pedeapsă. Lisle pornise la drum încă furios pe Olivia şi ajunsese la destinaţie furios pe el însuşi.

Pe cuvintele pe care le rostise noaptea trecută.

Ea era prietena lui. O prietenă nebună şi periculoasă, într-adevăr, dar nici el nu era perfect.

Temperamentul lui, de exemplu. Se enerva prea repede, ştia asta, dar când se mai întâmplase vreodată să se dezlănţuie cu atâta cruzime asupra unei femei?

Iar aceasta era femeia care îi scrisese fără întrerupere, săptămână după săptămână. Aceasta era femeia care înţelesese dintotdeauna ce însemna Egiptul

pentru el.

„Măgar. Bestie”. Şi acesta a fost doar începutul. Până când ajunseră la taverna White Swan din Alnwick, la câteva ore după apusul soarelui, rostise în gând toate epitetele pe care le ştia, într-o jumătate de duzină de limbi.

Conştient de faptul că ziua petrecută călare, fără să facă baie sau să ia cina jucase un rol important în evenimentele de noaptea trecută – deşi niciuna din aceste circumstanţe nu îi scuzau comportamentul –, se îmbăie, se îmbrăcă şi luă cina înainte să pornească spre camera Oliviei.

Ciocăni o dată, de două ori. Bailey deschise uşa.

— Trebuie să vorbesc cu domnişoara Carsington, anunţă el.

— Nu sunt disponibilă, strigă Olivia. Am ieşit la plimbare. Am ieşit să-mi vând sufletul păcătos lui Lucifer.

Lisle îi făcu semn lui Bailey să se dea deoparte. Servitoarea se uită la stăpâna ei, apoi la el. În cele din urmă se dădu la o parte.

— Chiar aşa, Bailey? exclamă Olivia. Nu pot să cred că l-ai lăsat să te intimideze.

— Da, domnişoară, spuse Bailey. Îmi pare rău, domnişoară.

Şi cu asta dispăru în camera alăturată, lăsând uşa pe jumătate deschisă.

Lisle merse într-acolo şi o închise. Apoi se întoarse spre Olivia. Când aruncase o privire fugară prin încăpere, i se păruse că stă în faţa şemineului. Acum descoperi motivul pentru care nu sărise în sus ca să-l dea afară pe uşă, să-l bată cu vătraiul sau să-i înfigă un cuţit de desfăcut scrisorile în gât.

Îmbrăcată într-un halat şi, după toate aparenţele, cu un alt articol de îmbrăcăminte cu volănaşe pe dedesubt, Olivia stătea cu poalele ridicate şi cu piciorul într-un lighean mare cu apă. Glezna rănită. Lisle îşi aminti şi ruşinea îl învălui ca un val de fierbinţeală. Nu avea niciun efect dacă îşi spunea că se rănise din pricina propriei nechibzuinţe.

Se rănise, avea dureri, şi el îi spusese lucruri

îngrozitoare.

Traversă încăperea şi ajunse în faţa Oliviei, cu ligheanul de apă între ei.

— Nu trebuie să mă urăşti, începu el.

Nu erau cuvintele potrivite. Ştia asta dinainte ca ea să-i arunce o privire albastră, plină de furie. Dar nu-i spuse nimic, ci îşi întoarse privirea spre picior.

Tăcerea asta părea că îl loveşte în cap, în inimă.

„Nu mă urî, nu mă urî, nu mă urî”.

Se uită la picioarele ei atât de subţiri, albe şi vulnerabile. Ştia ce să spună. Cuvintele se aflau acolo, undeva în mintea lui.

„Iartă-mă”.

Dintr-o singură suflare. Dar o greutate părea că îi apasă pe piept şi îl făcea să reacţioneze încet, aşa să ea fu prima care rupse tăcerea.

— Te detest, spuse Olivia cu o voce joasă şi tremurândă. Mi-ai frânt inima. Cu cruzime.

Lisle se holbă la ea.

— Ţi-am frânt inima?

— Da.

Într-adevăr, fusese crud şi îi spusese cuvinte dure, dar… să-i frângă inima?

— Ei, haide, rosti el. Ştii că n-am făcut asta.

Privirea ei albastră şi ucigătoare îl fulgeră din nou.

— Să mă compari cu părinţii tăi, dintre toţi oamenii – părinţii tăi! — când ştii cât de des m-am luptat cu ei pentru tine, când nu erai aici ca să te aperi singur. Şi să spui că ai stat departe tot acest timp din… din cauza mea…

Olivia îşi mută privirea.

Era adevărat. Era prietena lui, dar era precum un simun: o furtună uriaşă care apare ca din neant în deşert, ridică nisipul în aer ca un val imens şi îi face pe toţi să fugă la adăpost. Furtuna de nisip distrugea corturile, împrăştia obiectele şi trântea oamenii şi animalele ici-colo de parcă ar fi fost jucării. Era frumoasă şi dramatică şi rareori ucidea pe cineva, dar lăsa foarte multe pagube în urma sa.

Ea era o furtună de nisip cu formă umană, iar el nu

putea nega faptul că din cauza ei se ţinuse departe de Anglia atâta vreme. Însă mai degrabă şi-ar fi tăiat limba decât să-i spună iarăşi acest adevăr.

Se aplecă şi o privi în ochi.

— Nu plângi cu adevărat, nu-i aşa?

Ea îşi întoarse şi mai mult capul spre foc. Lumina acestuia dansa în părul ei, făcându-i buclele rebele să strălucească în nuanţe de arămiu.

Dacă ar fi fost cu adevărat sora lui, poate ar fi mângâiat-o pe păr. Dacă ar fi fost iubita lui… dar ei nu puteau fi iubiţi. Niciodată. Nu putea s-o dezonoreze şi nu se putea căsători cu o furtună de nisip, iar lucrurile erau pur şi simplu atât de simple şi de neclintit.

— De ce ar trebui să-mi irosesc lacrimile pentru o brută lipsită de inimă ca tine? spuse ea. De ce ar trebui să mă las rănită de nedreptatea diabolică a cuvintelor tale?

Nedreptate diabolică.

Teatru. Era bine. Şi adevărat în acelaşi timp. Greutatea din piept începu i să se ridice niţel. Dacă Olivia încerca tehnica vinovăţiei, însemna că avea să urmeze şi iertarea – deşi avea să dureze ceva timp şi avea să implice cuvinte foarte urâte pe care, de altfel, el le merita pe deplin.

— Ai dreptate, într-adevăr, îi ţinu el isonul. Niciodată n-am vorbit pe ocolite cu tine, şi mi-ar părea rău să încep acum. Deşi o voi face, dacă asta vrei. Am destul exerciţiu în acest sens. Dar trebuie să-ţi spun că va fi mai deprimant pentru starea mea de spirit decât clima oribilă din Scoţia, părinţii mei infernali şi castelul lor blestemat la un loc. Dacă vom fi împreună pentru cine ştie cât timp, pe meleagurile alea sălbatice, cu nebunele alea două şi nu voi putea vorbi tu tine…

— Nu încerca tactica asta cu mine, i-o tăie ea. Nu te preface că îţi sunt confidentă, când ai făcut şi ai spus totul ca să mă asiguri că nu sunt. Dacă ideea ta de a fi sincer şi de a spune ce ai pe suflet înseamnă să abuzezi de mine în maniera aceea detestabilă…

— Detestabil? Excelent. Şi destul de aproape de

adevăr, în acelaşi timp.

— Nu sunt un câine pe care îl poţi lovi atunci când eşti într-o dispoziţie proastă, continuă ea.

— Ai putea să mă loveşti şi tu înapoi, interveni el. De obicei o faci.

— Aş vrea să pot, replică ea. Dar, după cum vezi, momentan sunt incapabilă.

Lisle se uită la piciorul ei gol în apă. Îşi aduse aminte de cum se simţise piciorul ei gol lipit de al lui. Cutia Pandorei. Închise capacul cu putere.

— Încă te mai doare rău? întrebă el.

— Nu, răspunse ea. Mi-am sucit doar glezna. Dar lui Bailey i s-a părut că se umflă şi m-a pus să-l bag în apă. Trebuie să fac cum spune sau mă va părăsi, şi dacă pleacă de lângă mine, ştii că îmi va face inima bucăţi.

— Nu te va părăsi, o linişti el. Şi nici eu, până când nu vom îndeplini această Nobilă Călătorie stupidă. M-ai târât în situaţia asta şi acum trebuie să trăieşti cu consecinţele. Fie că-ţi convine, fie că nu, Olivia. Ai intrat singură în situaţia asta.

Îşi spuse că era o replică de final la fel de bună ca oricare alta. Îşi spuse că era o decizie inteligentă să încheie discuţia în acest punct. Îl iertase, mai mult sau mai puţin, şi el nu mai voia intre în alte situaţii dificile.

Dar piciorul ei…

Bailey credea că se umflă.

Nu era un semn bun. Ştia destul de multe despre astfel de răni. Învăţase de la Daphne Carsington cum să vindece bolile sau rănile de care sufereau deseori servitorii şi membrii echipajului.

Poate că Olivia nu-şi scrântise doar glezna. Poate că şi-o rupsese ori îşi fracturase unul din oasele acelea mici.

Lisle îngenunche în faţa ligheanului. Îndepărtă din minte volanele feminine ale halatului, şuviţele ondulate şi luminate de foc, precum şi celelalte atribute feminine şi îşi concentră atenţia pe piciorul ei drept de parcă ar fi fost un obiect care nu avea nicio legătură cu ea.

— Nu mi se pare umflat, declară el. Dar e greu să fim

siguri cât timp e sub apă.

Îi prinse uşor piciorul şi îl ridică din lighean.

O auzi cum trase aer în piept.

Ceva tremura, fie mâna lui, fie piciorul ei.

— Te doare? o întrebă.

— Nu, răspunse ea.

— Arată bine, zise el.

Îi întoarse piciorul pe toate părţile cu foarte mare grijă. Un picior subţire, cu proporţii elegante, cu degete graţioase, la fel ca picioarele statuilor egiptene. Pielea umedă era atât de netedă sub atingerea lui.

— Cred că te-ai uitat destul la el, spuse ea într-un final pe un ton sufocat. Mi se face frig.

Da. Destul de mult. Prea mult.

— Oricum, e timpul să-l scoţi din apă, zise el brusc. Auzi inflexiunea din propria voce. Spera că ea nu observase nimic. Ţi se zbârceşte pielea. Se întinse spre prosopul împăturit, aşezat în apropierea ligheanului, îl aşează pe coapsa lui şi puse piciorul deasupra. I-l masă uşor cu prosopul, trecând de la gleznă spre degete. Şi înapoi. Şi în sus pe gambă, spre genunchi. Şi înapoi în jos.

Olivia rămase perfect nemişcată.

El îi puse piciorul rănit jos pe alt prosop şi se ocupă de celălalt picior în acelaşi mod.

Avea grijă să ţină prosopul între degetele lui şi pielea ei. Chiar şi aşa, simţea fiecare contur graţios al piciorului ei: oasele fine, arcuirea gleznei, linia delicată a degetelor de la picioare.

— Dacă îngenunchezi la picioarele mele, spuse ea neliniştită, înseamnă că îmi ceri scuze.

— Da, poate, admise el.

Acum se ocupa exact de piciorul cu care îl atinsese noaptea trecută.

Lisle îl ridică de parcă ar fi vrut să îl pună pe prosop, aşa cum făcuse şi cu celălalt. Ezită. Fu doar pentru o clipă, dar păru că durează o viaţă întreagă. Un val de dorinţă goni prin străfundurile fiinţei lui, făcând totul insuportabil.

Se aplecă şi îi sărută partea de deasupra a tălpii.

O auzi cum trase brusc aer în piept. Şi el de abia mai putea să respire din cauza bătăilor nebuneşti cu care i se zbătea inima în piept.

Puse cu grijă piciorul jos şi se ridică grăbit.

Era greşit. Greşit. Atât de greşit. Nu era drept faţă de el, faţă de ea, faţă de toată lumea. Dar o făcuse şi se oprise, iar acum halatul ascundea efectul pe care îl avea Olivia asupra lui – efect pe care îl provocase singur.

— Sau poate că mă răzbun, încheie el.

Ieşi cu paşi mari din încăpere, cu un mers calm şi egal, în timp ce simunul făcea ravagii în sufletul lui.

*

De îndată ce uşa se închise în spatele lui Lisle, se căscă larg uşa camerei învecinate, iar Bailey îşi făcu apariţia.

— Domnişoară, îmi pare rău, spuse ea, dar nu credeam că trebuie să…

Olivia ridică mâna.

— Nu contează, spuse ea cu o voce pe care abia şi-o recunoscu. Parcă avea sufletul la gură. Deoarece inima încă îi bătea atât de dureros de puternic, de repede. El… începu ea, dar glasul i se stinse.

Ce naiba era în mintea lui? Doar căzuseră de acord, nu-i aşa, că episodul de la Stamford fusese o greşeală teribilă. Că depăşiseră o limită… iar el era bărbat, şi odată ce unui bărbat îi intră astfel de idei în cap… o, ce nebunie! Bărbaţi aveau *întotdeauna idei* de genul acela. Dar el trebuia să păstreze distanţa.

Nu trebuia să o seducă, ca un idiot mare ce era!

Indiferent dacă gestul lui fusese menit ca o scuză ori ca o răzbunare, Lisle îşi asumă un risc mortal – cu viitorul ei! Cu al lui!

— *Bărbaţii*, comentă ea.

— Da, domnişoară, spuse Bailey.

— A fost vina mea, presupun.

— Nu ştiu, domnişoară.

— Am fost furioasă, ştii.

— Da, domnişoară.

— Lucrurile pe care le-a spus… încă suferea când şi le amintea.

— Da, domnişoară.

— Ar fi trebuit să-mi acopăr picioarele când a intrat sau cel puţin să-mi trag în jos poalele halatului.

— Da, domnişoară, aş fi putut face eu asta, dar v-am abandonat.

— Nu e vina ta, Bailey. Sunt o Delucey. Nu contează că îndeplinesc şi alte roluri. Faptul că sunt o Delucey are întotdeauna întâietate. El mi-a rănit sentimentele, iar eu a trebuit să mă răzbun fiind provocatoare. Puteam fi mai nebună de atât? Nu l-am cântărit din cap până-n picioare la petrecerea străbunicii? Nu era destul de clar semnul invizibil de deasupra capului său? Pericol. Nu te juca cu acest foc. Orice Delucey l-ar fi văzut. Problema este că orice Delucey ar fi făcut oricum ca mine.

— Da, domnişoară.

— Este atât de greu să rezist în faţa unui risc…

— Da, domnişoară.

— Dar el e *prea* riscant.

Mâinile lui erau mult prea iscusite şi atingerea lor insuportabil de intimă. Gesturile lui atât de răbdătoare şi meticuloase. Dacă îşi punea în cap să seducă o femeie, exact aşa ar face-o. Cu răbdare. Meticulos. Felul în care o sărutase noaptea: cu o atenţie absolută. Fără să îşi piardă concentrarea.

Dacă orice alt bărbat ar fi atins-o sau ar fi sărutat-o în felul acela, simţul ei moral s-ar fi dezintegrat şi ea ar fi lăsat lucrurile să evolueze, fericită.

— Eşti blestemat dacă o faci, blestemat şi dacă nu o faci, izbucni ea. Dacă cineva este căsătorit, poate avea aventuri. Dar căsnicia este un joc cu final foarte prost pentru o femeie. Dacă joci cartea greşită şi te măriţi cu bărbatul nepotrivit, îţi petreci restul vieţii în toate tipurile de iad posibile, unele mai rele decât altele, dar toate – sau aproape toate – tot iaduri.

— E adevărat, domnişoară, admise Bailey, care nu avea o părere prea bună despre bărbaţi. Să vezi cum se comportau bărbaţii în jurul Oliviei putea distruge iluziile oricărei tinere femei. Totuşi, Excelenţa Sa, mama dumitale…

— Te rog, nu mi-o da pe mama drept exemplu, o opri Olivia. Ea şi-a găsit dragostea vieţii ei. De două ori. Nu este deloc acelaşi lucru. Ea e *bună.*

Marţi, 11 octombrie

Olivia încercase să se trezească înainte de răsăritul soarelui, aşa cum făcuse în ultimele două zile.

Astăzi însă, perspectiva de-a le trage pe acele doamne obraznice din paturile lor, pe întuneric – din nou – şi de a-l antrena pe Lisle într-o urmărire veselă nu mai părea la fel de amuzantă.

Soarele era deja sus pe cer şi îşi arunca razele prin fereastră când Olivia fu, în sfârşit, pregătită să înceapă ziua.

Bailey îi aduse tava cu micul dejun. Pe ea se afla o scrisoare.

Pe exterior citi „Domnişoarei Carsington”. Scrisul frumos şi înclinat îi era foarte cunoscut.

Olivia rupse sigiliul, desfăcu hârtia şi citi:

Alnwick

Marţi, ora 11

Dragă Olivia,

Când vei citi această scrisoare, eu voi fi deja plecat, pentru că sunt hotărât să ajung la Gorewood cât mai am suficientă lumină ca să recunosc proprietatea. Mi-am dat seama prea târziu – şi având în vedere că sunt bărbat, nu te vei mira de ce a fost aşa târziu – că nu am nicio idee ce

mobilier vom găsi în monstruozitatea aia de castel. Foarte puţin, bănuiesc. Se pare că trebuie să apelez ~~la sufletul tău bun~~ şi să te rog să faci nişte cumpărături în Edinburgh pentru mine. Nichols a făcut o listă estimativă, pe care o anexez.

Va face un inventar după ce sosim şi ţi-l voi trimite în Edinburgh.

Fiind obişnuit cu paturile de campanie sau cu paturile întinse pe podelele mormintelor, eu cu siguranţă nu voi face mofturi privind culorile sau stilul. Procedează cum crezi de cuviinţă – şi dacă te gândeşti că am mai avea nevoie de ceva, te rog nu ezita să adaugi pe lista de cumpărături. În orice caz, nu am nicio îndoială că ai gusturi mult superioare mie în astfel de chestiuni.

Am trimis o scrisoare lui Mains, agentul tatălui meu din Edinburgh, prin care l-am informat de sarcina pe care ţi-am încredinţat-o. Toate facturile trebuie trimise la el. Ştiu că şi el, ca orice alt bărbat raţional, va fi fericit să te ajute în orice fel doreşti. Îi vei găsi numele şi adresa pe lista lui Nichols.

Aştept cu nerăbdare să te văd într-o săptămână sau două, la Castelul Groazei.

Al tău,

L.

— O, zău aşa, Lisle! exclamă Olivia. Ultima parte este atât de copilărească. Cu toate astea... Olivia căzu pe gânduri. Da, nu eşti complet imbecil. Fără îndoială ţi-ai dat seama că ai avut un comportament greşit. Ochii care nu se văd se uită.

— Domnişoară?

Olivia flutură scrisoarea spre servitoare.

— O amânare, Bailey, spuse ea. El a plecat, iar noi vom merge la cumpărături.

Edinburgh

12 octombrie

Dragă Lisle,

*În loc să le Supun pe Doamne la o altă **Zi Lungă** de călătorie cu Trăsura, am decis să mergem mai departe spre Edinburgh făcând multe popasuri. Am sosit astăzi, după-amiaza târziu – şi o, ce Privelişte am avut, exact aşa cum a descris-o Scott[5]:*

Măreţul întuneric îmbrăca înaltul.
Deasupra marelui castel.
Şi toată panta abruptă.
Cu crestele-i spre cer.
Adăpostea casele mici, înghesuite sau înalte.
Din dragul meu oraş natal.

*Dacă îţi mai aminteşti, l-am vizitat în Copilărie, dar Amintirile mele sunt neclare şi credeam că **l-am visat:** Castelul din vârful Great Rock, ridicându-se prin Fum şi Ceaţă, cu Acoperişurile sale înalte şi Turlele înţepând atmosfera sumbră, Vechiul Oraş cu Clădirile sale **înalte,** cocoţate pe creasta muntelui. Dar acolo era, **Cel Mai Uimitor Oraş Din Lume** – şi da, aş sfida chiar şi Sfinxul să concureze cu el la Atmosferă.*

*Dar ştiu că Logoreea mea **te plictiseşte.** Prin urmare, trec direct la Afaceri.*

Vechiul Oraş Pitoresc este împânzit de Prăvălii de toate Felurile.

*Mai sunt încă multe de găsit în Noul Oraş **mult mai puţin romantic** din Edinburgh, aflat pe o câmpie, înspre nord-vest. (Aici a trăit vărul tău, apropo, într-o Casă Elegantă burduşită într-un mod **uluitor,** cu Scrieri şi Cărţi vechi.) Nu am nicio îndoială că vom putea achiziţiona cele mai necesare obiecte în câteva zile de cumpărături.*

---

5 Versuri din *Marmion, poveste despre bătălia de la Flodden*, scrisă de Sir Walter Scott în 1808 (n.tr.)

Voi trimite înaintea noastră toate bagajele şi servitorii, mai puţin pe cei de care ***nu ne putem lipsi.***

Edwards, care urmează să îndeplinească rolul de majordom al nostru, va dori să facă tot ce poate pentru ca vechiul castel să devină locuibil înaintea Sosirii noastre. Între timp, voi merge la Biroul de înregistrare a Servitorilor[6] *şi voi face cunoscute nevoile noastre. Având în vedere TEAMA pe care o au localnicii faţă de ACEST LOC, va trebui să ne bazăm pe Micul Nostru Grup de Servitori, cel puţin pentru un Timp. Sunt* ***pe deplin încrezătoare*** *totuşi că vom Descurca rapid Iţele acestei poveşti cu FANTOMA şi că vom aduna un personal complet de scoţieni – pentru că, după cum ştii, slujitorii noştri din Londra sunt* ***luaţi cu împrumut*** *şi* ***trebuie returnaţi*** *în curând, de preferinţă înainte ca Mama să afle că i-am Furat.*

A ta,

Olivia Carsington

Miercuri, Roy şi Jock Rankin se întoarseră din Edinburgh cu buzunarele zdrăngănind de banii adunaţi de pe urma vânzării obiectelor care nu le aparţineau. Taverna din Gorewood fremăta de noutăţi: fiul marchizei de Atherton, contele de Lisle, se mută în castelul Gorewood cu o suită întreagă de servitori aduşi din Londra. Deja sosise o trăsură plină de cutii, cufere şi câţiva servitori şi aveau să sosească mai multe în câteva zile.

Roy şi Jock se uită unul la celălalt.

— Nu prea cred, comentă Roy. Probabil sunt nişte londonezi care au venit să se holbeze la vechiul castel, aşa cum fac uneori. Şi toţi cei de aici îşi fac idei prosteşti. Îşi închipuie mereu că se mută cineva la castel. Nimeni nu s-a mai mutat aici de când a plecat bătrânul – cât să fie? — acum zece ani?

---

6 Instituţie care s-a dezvoltat foarte mult în perioada victoriană, asemănătoare cu forţele de muncă de astăzi, rezervată doar celor care voiau să se angajeze ca servitori (n.tr.)

Dar oamenii din jurul lor erau entuziasmaţi, mult mai mult decât fuseseră vreodată când mai apăreau vizitatori din Anglia care voiau să exploreze castelul.

După un timp, fraţii părăsiră taverna şi ieşiră în ploaie pentru a vedea cu ochii lor.

Descoperiră că, cel puţin de data asta, vecinii lor avuseseră dreptate. Văzură de pe drum, prin ploaia mocănească, luminile aprinse la cel puţin trei ferestre. Când se strecurară mai aproape, văzură trăsura şi caii priponiţi în grajd.

— Nu ne pică bine, spuse Roy.

— Va trebui să oprim tărăşenia asta, replică Jock.

Joi, 13 octombrie

Majordomul Edwards nu era atât de beat pe cât ar fi vrut să fie. Plouase fără oprire de când ajunsese la castelul Gorewood. O grămadă urâtă de pietre, un loc rece şi umed, duhnind a stătut. Aduseseră cu ei aşternuturi, dar nu existau paturi. Deloc grav pentru stăpân, care era obişnuit să doarmă pe podele din piatră sau pe pământ, dar Edwards nu era obişnuit cu aşa ceva.

Munciseră de la răsăritul soarelui şi mult după apus ca să transforme uriaşul castel într-un loc cât de cât primitor pentru doamne. Sătenii nu erau cooperanţi. Refuzau cu încăpăţânare să înţeleagă cuvinte simple din engleză şi chiar stăpânul, cu toate cunoştinţele lui despre limbile păgâne, nu putea să priceapă o iotă din balivernele care le ieşeau pe gură.

Servitorii din Londra erau trataţi ca o armată invadatoare. Ai putea crede că vânzătorii şi-ar dori clienţi, dar dacă le cereai una-alta, nu te pricopseai decât cu priviri lipsite de expresie. Şi când, în cele din urmă, se sinchiseau să te recunoască drept client, nu îţi nimereau comanda.

Cel puţin o nimeriseră la taverna Crooked Crook – după ce îl făcuseră să repete de o duzină de ori, pentru ca în cele din urmă să o scrie. Se oprise acolo ca să-şi

încălzească oasele înainte să se întoarcă prin ploaie, înapoi la castelul acela blestemat.

Drumul era pustiu, nu se zărea niciun felinar aprins. Pe o parte distinse contururile neregulate ale bisericii care luase foc secolul trecut. Putea vedea curtea bisericii, cu pietrele de mormânt odihnindu-se în unghiuri dezordonate, de parcă ploaia, întunericul şi frigul le-ar fi afundat în pământ.

Se uita tremurând într-acolo, când auzi foşnetul. Apoi în faţa lui se ivi brusc o siluetă albă, cu ochi strălucitori.

Ţipă, se întoarse şi o luă la fugă.

Şi fugi, fugi, fugi.

Castelul Gorewood

Vineri, 14 octombrie

Dragă Olivia,

Ar fi bine să găseşti alt majordom. Edwards a dispărut.

Al tău,

L.

Capitolul 10

Gorewood
Luni, 17 octombrie

Olivia stătea în drum, privind în sus la monolitul care se zărea în vârful dealului.

Lisle plecase din sat şi ajunse la timp să vadă trăsura Oliviei oprindu-se lângă cimitir şi biserica în ruine. O urmări coborând şi oprindu-se pe o parte a drumului. Acolo, cu mâinile strânse în dreptul pieptului, rămase să privească

lung, în mod evident fermecată, spre castelul Gorewood.

O paradă întreagă de mijloace de transport – în principal căruţe şi cărucioare pline vârf cu cine ştie ce – trecuseră înaintea ei. Urmară altele. Toţi sătenii se opriră din ceea ce făceau şi ieşiră să caşte gura.

Şi el căsca gura. Nu văzuse un şir atât de lung de vehicule de la încoronarea regelui George al IV-lea, în urmă cu un deceniu.

Nu era deloc atentă la caii, căruţele şi cărucioarele care treceau pe lângă ea. Era oarbă la tot, mai puţin la orice ar fi văzut în mormanul acela rectangular, uriaş şi mohorât de pietre.

Lisle ştia că vedea mai mult decât el. El nu o vedea decât pe Olivia, într-o ipostază atât de caracteristică ei. Rămase locului o clipă, pur şi simplu privind cât de nemişcată stătea, într-atât încât o persoană cu multă imaginaţie ar fi crezut că se afla sub efectul unei vrăji.

Cum era vorba de Olivia, fără îndoială că era vrăjită. Nu trebuia să ai imaginaţie ca să ştii asta. Trebuia doar să o cunoşti.

„Oare ce ar zice Olivia despre piramide?” se întrebă el.

Ce întrebare prostească! Ar fi încântată. Nu ar deranja-o lipsurile.

Crescuse pe străzile din Dublin şi Londra. Ar fi fericită şi entuziasmată… până când n-ar mai fi fost o noutate şi s-ar fi plictisit.

Viaţa lui nu era întotdeauna pe cât de interesantă şi-o imagina ea. Munca în sine era repetitivă şi plictisitoare. Găsirea unui mormânt putea presupune zile, săptămâni, luni sau ani de căutare. Zi după zi petrecute în căldură, supraveghind cum muncitorii cern cu grijă nisipul… munca înceată şi meticuloasă de a copia imaginile de pe pereţii mormântului şi al templelor, de a schiţa monumentele, pentru că ar putea dispărea cu uşurinţă.

Pereţi întregi, cu tot cu tavane, fuseseră tăiaţi şi luaţi ca să decoreze muzee sau colecţii private. Unele temple fuseseră demontate, iar pietrele lor folosite în fabrici.

Lui îi lipsea munca aceea repetitivă şi plictisitoare. Îi era dor să găsească, să măsoare, să sorteze, să impună ordinea.

Ea îi înţelegea pasiunea pentru Egipt, dar nu ar fi înţeles niciodată pasiunea pentru o muncă ce necesita atât de mult timp. În realitate, viaţa pe care o ducea Lisle acolo ar fi plictisit-o de moarte, şi el ştia ce se întâmpla în situaţia asta.

Nu se îndoia că Olivia urma să vadă piramidele într-o zi. Avea să le viziteze aşa cum o făceau şi alţii, aristocraţii care navigau până în Egipt pe iahturile lor, apoi o luau în sus pe Nil şi se întorceau acasă peste câteva luni, cu ambarcaţiunile ticsite cu antichităţi.

Olivia se întoarse în clipa aceea, în timp ce mintea lui era încă departe, pe alt continent. Îl luase pe nepregătite şi simţi că îi fuge lumea de sub picioare. Nu mai rămăsese nimic în afară de chipul ei frumos, ochii imposibil de albaştri şi pielea sidefie, cu obrajii îmbujorându-i-se ca un răsărit de soare.

Şi simţi iarăşi junghiuri în inimă, ca nişte mici pumnale.

— A, iată-l şi pe stăpânul castelului, spuse ea cu un puternic accent scoţian pe care probabil şi-l însuşise în Edinburgh.

Sunetul îl zdruncină din visare. Spera că nu învăţase şi să cânte la cimpoi.

Porni înspre ea.

— Spune-le asta localnicilor, strigă el. Ei par să creadă că sunt un colector de taxe ori vreun călău.

Ea scoase un râset încet, catifelat. Lisle se simţea atras de ea, complet captivat, ca o muscă nătângă care se aventurează pe marginea unei pânze de păianjen.

„Fapte reale. Concentrează-te asupra faptelor reale”. Îi studie hainele de parcă ar fi fost nişte artefacte străvechi.

Peste claia de bucle roşcate purta o pălărie aiurită, în stilul obişnuit al modistelor: o creaţie cu borul de dimensiunea unei prore, cu pene şi panglici care ţâşneau din vârful capului. Purta o rochie aiurită, în stilul obişnuit al

croitorilor – mâneci de dimensiunea unor butoaie de vin şi fuste umflate care îi făceau talia să pară suficient de îngustă cât s-o poată înconjura un braţ de bărbat.

Să pară nu era un fapt real. *Să pară* era o fantezie. Lepădă acel gând de parcă ar fi fost o bucată nefolositoare de gunoi.

Îşi scoase pălăria şi apoi făcu o plecăciune, pentru a face un gest raţional.

— Bine ai venit la Castelul Groazei, rosti el ceremonios. Sper că e îndeajuns de groaznic şi mohorât pentru tine.

— Este minunat, spuse ea. Dincolo de orice aşteptare aş fi avut.

Olivia era de-a dreptul încântată. Entuziasmul i se citea, fără nicio urmă de îndoială, în obrajii îmbujoraţi de emoţie şi în lumina din ochii ei.

Dacă ar fi fost copii, ar fi alergat spre el, şi-ar fi aruncat braţele în jurul gâtului său şi ar fi strigat: „Mă bucur atât de mult că am venit!”

Pentru o clipă îi păru rău, simţi că a pierdut ceva – dar nimeni nu rămânea copil pentru totdeauna şi nici nu trebuia.

Îşi puse pălăria înapoi pe cap şi îşi îndreptă atenţia spre castelul Gorewood şi realitatea acestuia.

— Construit pe un deal şi înconjurat de un zid de apărare, spuse el. În formă de U. Clădirea principală are un subsol şi trei etaje. De pe faţada vestică se desprind două aripi cu trei etaje deasupra subsolului. Înălţimea este de aproape 50 de metri de la nivelul solului până în vârful parapetului. Pereţii au, în medie, o grosime de 4, 5 metri. Recunosc, este departe de-a avea o structură obişnuită şi este cu siguranţă extraordinar că a rezistat atât timp într-o stare relativ intactă.

— Mulţumesc pentru lecţia de arhitectură. Scuturǎ uşor din cap şi buclele îi săriră în jurul feţei. Nu te schimbi niciodată, nu-i aşa? Eu m-am referit la *atmosferă.* Atât de sumbră şi de ameninţătoare. Şi lumina, în acest moment al zilei – soarele care coboară spre apus străpungând norii

pentru a întinde umbre lungi peste peisajul sumbru, ca şi cum castelul Gorewood şi-ar întinde aerul sumbru peste toată valea din jur. În timp ce vorbea, un stol de ciori, probabil tulburate de ceva, îşi luă zborul din turnul de nord, croncănind. Iată şi fantomele tale întunecate! adăugă ea.

— Atmosfera este departamentul tău, rosti el. Am avut parte de atâta atmosferă, că mi-a ajuns. N-a făcut altceva decât să plouă.

Prea multe zile scurte, întunecate şi ploioase, urmate de nopţi lungi, întunecate şi ploioase. Şi în tot acest timp, se întrebase ce anume făcuse în viaţa lui de meritase să fie trimis în exil aici. Dorind să aibă pe cineva cu care să vorbească şi spunându-şi că nu se referea la ea, ci la o persoană rezonabilă. Dar ea era aici, strălucind ca o dimineaţă egipteană, făcându-l să sufere şi să zâmbească în acelaşi timp.

— Atunci declar că atmosfera a fost potrivită! se pronunţă ea. Cadrul perfect pentru o poveste oribilă ca *Frankenstein* sau *Călugărul.*

— Dacă asta e ideea ta de perfecţiune, atunci vei fi în extaz când vei vedea interiorul, zise el. Este umezeală, frig şi întuneric. Unele ferestre sunt sparte şi mortarul e crăpat pe alocuri. Prin urmare, avem parte de şuierături şi vuiete când bate vântul.

Atunci Olivia se apropie de el şi îl privi de sub borul uriaş al bonetei.

— Nu mai am răbdare, spuse ea. Arată-mi acum – cât încă mai avem la dispoziţie lumina zilei.

*

Da, Olivia fusese fascinată, dar asta nu o împiedicase să observe că arcada de la intrare, prin care trecuse şirul ei de căruţe, cărucioare şi trăsuri, era dărăpănată. Se aşteptase să-l vadă pe Lisle apărând de acolo. Şi-l imaginase stând în picioare lângă casa portarului rotundă, pitorească, dar la fel de dărăpănată, urmărind cum trec vehiculele şi căutând-o din priviri. Apoi ar fi observat-o şi ar

fi ieşit afară şi… ei bine, nu şi-ar fi deschis braţele ca să fugă spre el. Dar se aşteptase să apară de acolo, să o întâmpine, aşa cum ar face stăpânul unui conac.

În schimb, el apăruse din neant, exact în dreptul soarelui care apunea, astfel că lumina acestuia îi înconjurase părul atunci când îşi scosese pălăria şi făcu plecăciunea.

Soarele îi lumina părul în şuviţe strălucitoare, iar paiele căruţelor şi praful pluteau ca nişte fulgi aurii în jurul lui.

Era foarte enervant din partea lui că apăruse brusc, parcă strălucind într-o armură ca un erou într-o poveste medievală. Pentru o clipă şi-l imaginase că o ridică pe armăsarul lui alb şi fuge cu ea în lume…

Încotro? În Egipt. Unde altundeva? Unde ar arunca-o în nisip şi ar uita de existenţa ei îndată ce i-ar atrage privirea o mumie putrezită şi urât mirositoare.

Dar asta era firea lui, la fel cum şi ea avea un temperament aparte.

El era prietenul ei.

Iar prietenul ei, după cum descoperise la o privire mai atentă, avea cearcăne sub ochi. Ochiul vânăt de-abia dacă mai era vizibil de sub umbra pălăriei, dar cearcănele îi subliniau oboseala întipărită pe chip.

În plus, era nefericit. Părea curajos, dar ea sesizase tristeţea din glasul lui şi o vedea în felul hotărât, dar fără chef, în care se mişca.

Cu toate astea, Olivia nu spuse nimic, ci doar ascultase explicaţiile lui meticuloase în timp ce trecură pe sub arcada de la intrare şi pătrunseră în curtea năpădită de buruieni.

Văzu că zidurile fortificate începuseră să se năruie, dar grajdurile de la capătul îndepărtat al curţii erau doar puţin dărăpănate. Per ansamblu, nu era o situaţie atât de prăpăstioasă pe cât o descriseseră cei din familia Atherton. Nu era deloc surprinzător. Atât ea, cât şi Lisle înţeleseseră că problema castelului era doar mijlocul prin care doreau să-şi atingă scopul.

Se apropiară de un şir de scări care urcau – probabil vreo zece metri – la o uşă din castel.

— Aşa ajungem la primul etaj, anunţă el. De obicei se trecea pe un pod rabatabil şi pe sub o hersă[7], dar s-au năruit cu mult timp în urmă. Secolul trecut, când s-au făcut reparaţii majore, mai mult ca sigur strămoşul meu a hotărât că scările sunt mai practice. O decizie înţeleaptă, cred. Un pod rabatabil şi o hersă nu mai au nicio utilitate în ziua de astăzi şi sunt al naibii de greu de întreţinut.

Olivia putea să-şi imagineze podul şi hersa. Putea să-şi imagineze castelul aşa cum fusese cu mult timp în urmă, când zidurile dimprejurul lui erau rezistente, iar bărbaţii stăteau de pază la turnuri, porţi şi parapete.

Înainte să pornească pe scări, el îi atinse încheietura mâinii ca să o oprească. Dacă ar fi fost personajul romantic pe care şi-l imaginase ea, Lisle ar fi tras-o în braţele lui şi i-ar fi spus cât de mult i-a dus dorul.

Ea, spre propria supărare, îi simţise lipsa. Îşi dorea să fi explorat împreună Edinburghul. Chiar şi el ar fi fost dezarmat de frumuseţea oraşului. Chiar şi el ar fi apreciat cât de diferit era de Londra, o cu totul altă lume.

Dar mâna lui înmănuşată de-abia dacă o atinse pe a ei înainte să şi-o retragă ca să-i arate intrarea ascunsă de buruieni de la nivelul solului.

— Acolo, spuse el. Avem un subsol format din trei camere în clădirea principală. Tavane cu arcade. O cameră bună în aripa de sud. Am stabilit ca voi, femeile, să locuiţi în turnul sudic. E un pic mai cald şi mai multă lumină acolo. Harpiile se vor afla la nivelul inferior, pentru că le-ar ucide urcatul scărilor.

Ea se uită în sus, sus, tot mai sus, spre vârful castelului. Scările interioare aveau să fie înguste şi abrupte. Şi întunecate. În vremurile străvechi, toţi duşmanii care reuşeau să intre în interior puteau fi prinşi cu uşurinţă şi ucişi înainte de a ajunge mai departe.

---

7 Grătar metalic de la intrarea în cetăţile medievale, care se cobora sau ridica şi servea ca barieră auxiliară a porţii (n.tr.)

— Un pod rabatabil şi o hersă ar fi fost mai romantice, comentă ea şi porni în sus pe scările lipsite de romantism.

— O temniţă ar fi suficientă ca să te împace? întrebă el. Pentru că avem una plină de umezeală în aripa de nord a subsolului.

— Desigur, contează, răspunse ea.

— Nu este funcţională în momentul ăsta, continuă el. În afară de încăperea cu fântâna, cele de la subsol sunt într-o stare deplorabilă.

Una dintre scările care duceau la primul etaj a fost vandalizată. Totuşi, aceasta şi zidul fortificat par să fie cele mai grav afectate.

Olivia ajunse în vârful scărilor. Uşa se deschise şi trecu de servitorul care o ţinea deschisă, intrând într-un coridor îngust. Apoi rămase pur şi simplu nemişcată, holbându-se ca o prostovană.

— Şi eu am avut aceeaşi reacţie, se auzi vocea lui Lisle din spatele ei. După cum au descris părinţii mei locul ăsta, ai fi zis că ne creşteau copaci din vatră şi că păsările şi-au făcut cuiburi în galeria menestrelilor.

Ea ştiuse că părinţii lui exageraseră. Aşa făceau întotdeauna. Cu toate astea, nimic nu o pregătise pentru această privelişte.

În faţa ochilor ei se întindea o sală uriaşă de bal şi da, fusese în foarte multe.

Dar acelea erau bogat mobilate, oferind tot confortul modern. Nu-şi arătau originea la fel de clar ca aceasta.

Deasupra ei se ridica o boltă enormă. La stânga, la capătul coridorului lung, focul ardea într-o vatră imensă cu hotă conică din piatră.

De fiecare parte cineva aşezase lumânări.

Camera era splendidă. Deşi aproape complet nemobilată, arăta în mare parte aşa cum fusese cu secole în urmă, când o vizitase Maria, regina Scoţiei.

Asta, îşi zise Olivia în gând, trebuie să fie într-o oarecare măsură ceea ce simţea Lisle atunci când descoperea un templu antic: senzaţia că păşeşte în altă lume, o lume străveche.

Era vag conştientă de servitorii care ieşeau pe coridor, aliniindu-se şi aşteptând, iar ea ştia că trebuie să le dea ordine, dar pentru moment nu putea face altceva decât să privească în jur.

— Şaptesprezece metri lungime şi opt metri lăţime, se auzi vocea lui Lisle lângă ea. Nouă metri de la podea până la vârful bolţii. Galeria menestrelilor pare să fi fost înlocuită secolul trecut. Sub ea se afla un coridor cu ferestre. Nu simt sigur că şi acela trebuie înlocuit.

Olivia se întoarse spre el.

— Este splendid.

— Mă bucur că simţi aşa, spuse el. Sper că le vei transmite atitudinea asta şi servitorilor. Se pare că ei au dubii.

— Voi face întocmai! rosti ea cu hotărâre.

Ştia exact ce să facă. Pentru asta venise. Să transforme o ruină în ceva uimitor şi să readucă satul la viaţă. Să facă ceva *util.*

Îşi îndreptă atenţia spre şirul de servitori, iar aceştia nu păreau deloc bucuroşi. În mod ciudat, cei care se aflau aici de câteva zile nu păreau să fie mai deprimaţi decât cei care veniseră cu ea. Presupuse că Lisle făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a menţine moralul ridicat. Dar toţi erau servitori din Londra, la urma urmei. Probabil simţeau că s-au întors în Evul Mediu.

Nu îşi îndreptă umerii vizibil, ci doar în sinea ei. Partea asta o putea face cu uşurinţă. Cu cât mai repede termina, cu atât mai repede avea să ia sfârşit treaba lor aici.

Apoi el se putea întoarce la dragostea lui adevărată, şi ea…

Of, pentru numele lui Dumnezeu, avea doar douăzeci şi doi de ani. Încă mai avea timp să-şi găsească şi ea dragostea adevărată.

Şansele nu erau mari, dar mai câştigase şi altă dată când sorţii îi erau potrivnici.

Iată, de exemplu, cât de departe ajunsese din ziua în care îl întâlnise. Şi acum avea un castel – nu pentru totdeauna, însă ea nu era genul de fată care să vrea ceva

pentru totdeauna.

O oră mai târziu

Lisle ştia că Olivia era un cameleon. Putea imita nu numai accentul şi dialectul, ci şi postura şi manierele. O văzuse integrându-se în rândul vagabonzilor de pe stradă, a cămătarilor şi a hoţilor de buzunare. De ce nu şi-ar asuma cu aceeaşi uşurinţă şi rolul de stăpână a castelului?

Cu toate astea, fu surprins când, la scurt timp după ce intrară, Olivia îşi scoase pălăria aceea absurdă şi se transformă în bunica ei, Lady Hargate. Olivia cea romantică şi rămasă fără grai din pricina frumuseţii sălbatice a castelului, pe care o văzuse pe drum, deveni o fiinţă rece şi controlată în timp ce dădea ordine servitorilor.

Prima prioritate era să facă din sala cea mare o zonă confortabilă, deoarece aici aveau să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului. Nichols pusese primul grup de servitori să cureţe încăperea. După ce le inspectă munca, Olivia începu să ordone plasarea mobilierului şi a altor obiecte casnice.

Când Lisle îşi dădu seama că o studiază ca pe bandajele unei mumii, îşi adună gândurile şi părăsi sala.

Se duse în camera lui şi îşi recită o prelegere lungă şi logică despre femeile fermecătoare care se transformau în furtuni de nisip. Apoi îşi adună planurile şi desenele şi se întoarse la ea. I le întinse şi îi vorbi pe un ton foarte relaxat şi logic:

— Mi-am zis că îţi va fi mai uşor să înţelegi planul castelului dacă ai avea astea.

Olivia scoase foile de hârtie şi le întinse pe masa mare pe care servitorii o aduseseră în mijlocul încăperii. Le studie pentru o vreme, iar lumina focului şi a lumânărilor dansa în aranjamentul straniu în care servitoarea ei îi strânse buclele în vârful capului.

— O, Lisle, asta e minunat! exclamă ea.

Ce ar simţi dacă şi-ar înfăşura una din acele bucle în

jurul degetului?

— Am câteva cărţi şi documente ale vărului tău, Frederick Dalmay, zise ea. Conţin desene şi planuri, dar nimic atât de detaliat precum acestea.

— Asta fac de obicei atunci când întâlnesc o structură necunoscută, explică el. Aveam nevoie să fac ceva productiv. Ploaia torenţială mi-a limitat activităţile încă din prima zi.

— A plouat şi în Edinburgh, câte puţin în fiecare zi, spuse Olivia fără să-şi ridice privirea.

Încă mai studia desenele, planurile şi notiţele.

— Aici a plouat mai serios, zise el. Ploile reci au început de la Coldstream, prima noastră oprire după ce eu şi Nichols am părăsit Alnwick. Presupun că asta e ideea Scoţiei de-a ne juca o festă. A plouat tot drumul până aici. Şi nu s-a oprit până noaptea trecută. N-am făcut altceva decât să supraveghez casa.

Asta trebuia să-i ţină la distanţă şi gândurile care îl tulburau. Însă partea asta nu funcţionase atât de bine.

— Asta faci şi în Egipt? întrebă ea.

— Da, după ce îndepărtăm nisipul.

— Desenele tale sunt frumoase, conchise ea, ridicându-şi în sfârşit privirea.

El se uită la desenele întinse pe masă, apoi la chipul ei.

Avea o culoare frumoasă în obraji. Părea să vină din interior, dar poate că lumina lumânărilor o amplifica. Chiar şi în timpul zilei nu intra prea multă lumină prin ferestrele înguste şi pereţii înalţi de aproape cinci metri.

— Nu glumesc şi nu vreau să-ţi gâdil orgoliul, spuse ea. Eşti foarte talentat la desen.

Făcură schimb de priviri zâmbitoare şi asta spunea totul, zise el în sinea lui.

Se gândeau la acelaşi lucru: în prima zi în care o întâlnise, Olivia îi spusese că desenele lui erau îngrozitoare.

— Mi-a luat doar un deceniu să progresez de la „execrabil” la „excelent”, comentă el.

Ea se întoarse la desen. Lisle privi cum degetul ei

subţire urmăreşte conturul dormitorului mare de la primul etaj.

— Asta simplifică totul, rosti ea.

Oare? Sau, cumva, totul devenea imposibil de complicat: degetul ei subţire şi graţios, mâna ei fină şi felul în care pielea ei strălucea în lumina semiobscură a acestei săli străvechi şi zâmbetul provocat de o amintire comună.

Făcu un pas mai departe de ea, înainte să fie tentat s-o atingă.

— Este mai uşor să stabilim priorităţile când vine vorba de reparaţii, explică el. Când şi dacă vom avea vreodată muncitori, o să ştiu exact unde trebuie să înceapă şi ce trebuie să facă.

— De aceea ai fost astăzi în sat, zise ea.

— Dar n-a servit la nimic, spuse el.

— Nu-mi vine să cred că n-ai avut noroc cu sătenii, interveni ea. Tu te descurci cu o mulţime de muncitori în Egipt.

— Acolo este altfel, rosti el. Ştiu destul de multe dialecte pentru a comunica şi le ştiu obiceiurile. Cultura din Scoţia este cu totul diferită. Dar bănuiesc că locuitorii din Gorewood se prefac proşti înadins, pentru că nu vor să mă înţeleagă. Şi pun rămăşag că vorbesc cu accent puternic înadins, pentru că *nu vor* să-i înţeleg.

— Sunt nerăbdătoare să aflu misterul acestui comportament, zise ea. Tu eşti fiul stăpânului. Iar ei au o problemă cu castelul tău. Ar trebui să simtă că-ţi pot încredinţa grijile lor.

— Poate că nu mă consideră genul de om în care să aibă încredere.

Ea alungă ideea cu o fluturare a mâinii.

— Nu fi prostuţ! Nu trebuie decât să stai şi să inspiri încredere, spre deosebire de noi, ceilalţi. Dar trebuie să mă ocup de un singur lucru o dată. Mai întâi, servitorii noştri.

— Da, îmi pare rău pentru asta, se scuză el. N-am vrut să-l pierd pe majordom.

Olivia întoarse spatele desenelor şi îi oferi atenţia ei deplină.

— Edwards, spuse ea. Am vrut să te întreb – dar vederea castelului mi-a smuls absolut totul din minte. Apoi am văzut servitorii cu feţele alea atât de… de…

— Deprimate, o ajută el. Nu-i poţi învinui. Au fost nevoiţi să doarmă în sala cea mare, la fel cum ar fi făcut şi predecesorii lor, cu secole în urmă. Mă mir că nu au dat toţi bir cu fugiţii.

Ochii ei albaştri se aprinseră de curiozitate.

— Crezi că Edwards a şters-o?

— Aşa s-ar părea…

Un urlet şi o bufnitură îngrozitoare îi opri cuvintele.

Uşa coridorului dinspre bucătărie se deschise larg, iar personalul din bucătărie dădu buzna în sala mare.

*

Urletul – uman – continuă în rafale.

Olivia se uită la ajutoarele din bucătărie, care se înghesuiseră sub galeria menestrelului, apoi la uşa care ducea spre bucătărie, apoi la Lisle.

— Trebuie să fie Aillier, zise el, referindu-se la bucătarul din Londra pe care îl trimisese ea. În ultima vreme a fost un pic cam posac.

— Un *pic* posac? întrebă ea.

— Am trăit doar cu brânză şi carne rece, explică Lisle. Nu vrea să coacă nimic. Despre cuptorul din bucătărie a spus că este îngrozitor. Am vrut să-l arunc pe fereastră, dar probabil că n-ar încăpea – şi chiar dacă ar intra, am rămâne şi fără bucătar, şi fără majordom.

Olivia ridică bărbia.

— Te-aş putea ajuta eu să-l dai afară pe fereastră, se oferi ea, folosind acelaşi ton glacial şi indignat cu care ar fi vorbit Lady Hargate. Nu vrea să coacă pâine, ce tupeu! Nu-i de mirare că servitorii sunt atât de deprimaţi.

Şi porni spre bucătărie cu capul sus şi privirea înflăcărată.

Nichols, care vorbea cu unul dintre servitorii speriaţi din bucătărie, se grăbi să-i taie calea şi să blocheze uşa.

— Vă rog să mă iertaţi că vă stau în cale, domnişoară Carsington, dar nu sunteţi în siguranţă. Mi s-a spus că ameninţă cu satârul. Recomand să-mi îngăduiţi mie să-l dezarmez mai întâi.

Olivia îl privi pe Nichols din cap până-n picioare. Chiar dacă purta armură, tot nu cântărea mai mult de şaizeci de kilograme.

— E mai puternic decât pare, încercă Lisle să o liniştească, citându-i gândurile. Şi mai puternic, adăugă pe o voce joasă. Cu o rezistenţă remarcabilă – sau cel puţin asta e reputaţia lui printre femeile din Egipt.

Vocea era prea joasă şi gura prea aproape de urechea ei. Respiraţia îi era caldă şi îi gâdila urechea şi un loc sensibil din spatele ei.

Ea nu avea timp pentru asta.

Bărbaţii!

— Mulţumesc, Nichols, spuse ea, dar nu-ţi putem permite să o iei înainte. Se întoarse spre Lisle şi adăugă, cu o voce la fel de scăzută ca a lui: Nu putem lăsa să se creadă că suntem intimidaţi de un bucătar francez cu toane. Sătenii vor auzi despre asta şi vor râde în hohote.

— Îmi pare rău, Nichols, spuse Lisle mai tare. Nu te putem lăsa pe tine să ai parte de toată distracţia. Eu şi domnişoara Carsington vom rezolva problema.

Olivia îi făcu un semn autoritar cu mâna. Nichols se dădu la o parte din calea ei.

Din spatele uşii se auziră mai multe răcnete.

Olivia se uită lung la Nichols. Acesta îi deschise uşa.

Intră valvârtej în bârlogul dragonului.

*

Olivia încercă să i-o ia înainte în coridorul scurt, dar Lisle o apucă de talie, o ridică şi o lăsă în urma lui. Ultima parte – când o lăsase pe pământ – nu fusese la fel de simplă pe cât ar fi trebuit. Era mai uşoară decât arăta; mormanele de îmbrăcăminte păcăleau ochiul. Hainele ei foşneau mult prea ademenitor, asemenea lenjeriei de pat

aruncată de ici-colo. Îi aminti de graţia şi delicateţea picioarelor ei, de subţirimea degetelor, de senzaţia mătăsoasă a pielii sub atingerea lui.

Toate visele şi fanteziile pe care le ţinuse în frâu cu atâta asprime ieşiră la iveală ca nişte fantome. Le alungă din nou.

— Poţi să vorbeşti tu, rosti el. Dar eu intru primul, în caz că ne va ataca.

— Nu fi absurd! i-o tăie ea. Crezi că nu mă pot ocupa de servitori?

Îl lovi brusc în coaste şi intră pe lângă el, în bucătărie.

Lisle o urmă îndeaproape, blestemând în surdină.

Peste umărul ei îl văzu pe Aillier, roşu la faţă, ridicând satârul.

Cum avea aproape un metru şi optzeci înălţime şi un metru lăţime şi era înconjurat de lame extrem de ascuţite, nu trebuia să te chinui prea mult să înţelegi motivul pentru care servitorii din bucătărie o luaseră la goană.

Lisle auzi tirada în timp ce intra în bucătărie. Vorbea în trei limbi, dar se rezuma la:

— Bucătăria asta... să-i zici primitivă ar însemna o laudă! Este ca o peşteră, este pentru animale. Nimeni nu se poate aştepta să gătesc într-un astfel de loc!

Când îşi făcu apariţia Olivia, bucătarul se opri cu gura căscată şi cu satârul ridicat în aer.

— Nu te opri din cauza mea, zise ea. Ce spuneai?

Aillier îşi reveni repede din surpriză.

— E insuportabil, domnişoară! strigă el. Ăsta e un loc pentru sălbatici. Ţăranii de aici sunt nişte sălbatici de cea mai ignorantă speţă. Cum să le spun ce ne trebuie? Ei nu vorbesc nici engleză, nici franceză. Nicio formă de germană sau italiană. Limba lor este pentru animale, numai mormăieli, bâlbâieli şi gâlgâituri.

— El vorbeşte, şopti Lisle.

— Înţeleg, spuse Olivia. Ţăranii sunt inferiori. Altceva?

Aillier îşi flutură satârul, mai întâi în direcţia cuptorului, apoi spre vatra uriaşă – pe lângă care părea şi el mic – bazinul de piatră şi chiuveta, tigăile şi ustensilele de

gătit adunate laolaltă pe masă.

— Să vă aşteptaţi ca eu – Aillier – să gătesc într-un astfel de loc este o tortură! urlă el, deşi cu o oarecare nehotărâre faţă de momentul anterior. Este inuman să supui un artist unei asemenea… asemenea peşteri. Nu voi suporta aşa ceva!

Olivia se uită în jurul ei, încet şi înadins.

Bucătăria ocupa parterul aripii nordice a castelului. Chiar şi cu pereţii groşi şi dimensiunile uriaşe ale vetrei, tot oferea un spaţiu generos. Una din cele trei ferestre mari fusese transformată în cuptor. Cu toate astea, până şi în zilele ploioase, era o bucătărie care beneficia de mai multă lumină decât cele pe care le văzuse Lisle. În unele case mari din Anglia bucătăriile erau sub nivelul solului.

— Mie mi se pare de-a dreptul impresionantă, mormăi Lisle.

Nimeni nu-l ascultă.

— Nu este vorba de tortură, îi spuse ea lui Aillier. Tortura va trebui să aştepte până când donjonul va fi amenajat corespunzător. Ceea ce avem aici sunt doar nişte condiţii mai dificile. Un bucătar excelent poate găti oriunde. Îţi aminteşti de provocarea pe care prinţul Talleyrand i-a propus-o marelui bucătar-şef Careme? Un an în care să nu repete niciodată vreun fel de mâncare, să folosească numai ingrediente din sezoanele respective şi doar cultivate pe proprietatea sa. Dar dacă nu poţi face faţă acestei provocări, n-avem ce să facem. N-are rost să te plângi că ai talente superioare sau încredere în sine. Dacă eşti nepotrivit pentru sarcina asta…

— Nepotrivit!

— Aminteşte-ţi că omul are un satâr uriaş, ascuţit, în mână, murmură Lisle.

— Dacă te-ai hotărât să renunţi, domnule Aillier, continuă ea, încetează cu pedanteriile şi gata. Până când voi putea trimite după un bucătar potrivit din Londra, de mesele noastre se poate ocupa o femeie din sat. De data asta voi cere un bucătar de origine romană. Mi s-a spus că sunt *neînfricaţi* în faţa greutăţilor.

După ce îşi încheie tirada, Olivia se întoarse şi ieşi afară la fel de calmă ca întotdeauna.

Lisle nu mişcă. Pentru un moment, nu făcu altceva decât să rămână locului şi să se holbeze. Îl văzu pe Aillier privind-o cum pleacă, cu gura căscată şi o umbră sinistră şi maronie peste chip.

Lisle se pregăti pentru ce era mai rău. Dar bucătarul coborî încet mâna în care ţinea satârul.

Lisle se întoarse spre coridor. Nu zburau cuţite prin bucătărie, dar tăcerea de acolo nu părea să aducă nimic bun.

Apoi auzi vocea lui Aillier, mormăind ceva despre romani blestemaţi şi sosurile lor necomestibile. Apoi se auzi zdrăngănit de tigăi.

Lisle ajunsese la jumătatea drumului spre uşă, unde îl aştepta Olivia. Apoi îşi repetă scena în minte, cu o claritate uimitoare: Aillier ameninţând cu un satâr uriaş – şi Olivia, mult mai mică decât el, cu mânecile ei gigantice, fustele largi şi buclele coafate în spirale ridicole. Olivia, cu bărbia ridicată în aer, punându-l la locul lui pe bucătarul uriaş. Şi expresia de pe faţa lui Aillier…

Expresia de pe chipul ei.

Vai, Doamne. Vai, Doamne. Olivia.

*

Olivia se opri când auzi gălăgia – la început îşi zise că era strangulat cineva. Aillier. Oare sărise pe coridor? Îl atacase pe Lisle? Se întoarse pe călcâie cu inima bătându-i nebuneşte.

În spaţiul sumbru al coridorului îl văzu pe Lisle, sprijinit de un zid, aplecându-se şi ţinându-se de stomac.

Râzând.

Olivia se duse la el cu paşi mari.

— Nu aici, idiotule, spuse ea cu voce joasă. O să te audă!

Aillier continua să vorbească cu el însuşi, lovind tigăile şi oalele între ele, dar ei se aflau la numai câţiva metri de

bucătărie.

Lisle se uită la ea cu buzele strâns lipite, dar îi scăpă un râset.

Ea îi prinse de braţ şi îl trase spre uşă. El o urmă, dar după câţiva paşi, se rezemă din nou de perete şi îşi acoperi gura cu mâna.

— Lisle, spuse ea.

— Tu… începu el.

Atât reuşi să rostească înainte să izbucnească iarăşi în râs.

— Lisle, insistă ea.

— Atât de amuzant. Tu. El.

— O să te răneşti.

— Tu, spuse el. Doar tu. Şi râse din nou.

Olivia nu putea decât să stea acolo şi să-l privească mirată. Când sosise la castel, Lisle fusese atât de obosit şi curajos şi acum…

El îşi scoase batista şi îşi şterse ochii.

— Îmi pare rău, se scuză el.

— Eşti foarte obosit, spuse ea.

— Da, zise el. Probabil.

Se îndepărtă de perete. Apoi izbucni iarăşi în râs. Olivia îl privea fascinată, zâmbind neputincioasă în timp ce în sufletul ei simţea că pluteşte la nesfârşit precum particulele de praf care dansau în jurul lui. Simţea cum cade, iar şi iar, pentru că el râdea, iar sunetul râsetului emana un aer ştrengar şi de bucurie pe care îi era imposibil să-l ţină departe de inima ei.

Apoi se opri şi îşi şterse iarăşi ochii.

— Îmi pare rău, se scuză el. Nu ştiu ce… Serios, Olivia, eşti fenomenală.

O luă de mână şi ea presupuse că urma să o conducă la uşă.

Apoi se trezi lipită de perete, în colţul uşii, iar mâinile lui îi cuprindeau chipul şi apucă să îi guste râsul în clipa în care gura lui îi acoperi buzele.

Capitolul 11

Olivia era minunată. Intenţionase doar să-i spună asta.

Lisle credea că asta făcuse, că asta făcea.

Însă mâinile lui îşi găsiră drum în sus, apoi îi cuprinseră chipul frumos şi îi venea să spună: „Am uitat. Am uitat de latura asta a personalităţii tale.”

Uitase ce minune de fată fusese, mereu pregătită să încerce orice, să se confrunte cu orice. Frumuseţea ei devenise un obstacol din pricina căruia nu o putea vedea corect pe Olivia.

Dar era atât fata de odinioară, cât şi femeia de acum, o minune şi o frumuseţe. Se uita în jos la ochii ei mari şi albaştri, a căror culoare nu o putea vedea foarte bine în coridorul întunecat – dar nici nu trebuia să o vadă, pentru că îi era întipărită adânc în amintire, albastrul intens care îl surprinsese atât de mult în ziua în care o cunoscuse.

Şi mai era şi gura ei, plină şi moale, cu buzele uşor întredeschise de uimire, la numai câţiva centimetri de a lui. Nu mai reuşi să silabisească nimic. Şi apoi o sărută.

O simţi cum se încordează. Îşi ridică mâinile pe pieptul lui.

„Da, îndepărtează-mă, aşa e cel mai bine. Dar nu, încă nu”.

Buzele moi, mirosul pielii ei, căldura şi apropierea: nu, nu era pregătit să renunţe la toate astea. *Nu încă*.

Nu îl împinse. Încordarea se topi şi se lipi de el, topindu-se aproape în el în timp ce mâinile ei îşi găsiră drum spre umerii lui. Îi răspunse la sărut imediat, rapid şi fervoare. Şi iată-l, gustul pe care încercase să-l uite. Era ca şi cum ar fi muşcat dintr-o cireaşă coaptă. Făcea un bărbat să uite toate celelalte arome din primul moment în care gusta ambrozia acelor buze. Probabil că Eva îi dăruise o cireaşă lui Adam. Ce alt fruct are un gust la fel de păcătos?

Uită şi de celelalte lucruri: hotărârile sale, şi conştiinţa, şi înţelepciunea.

Dacă se descotorosea de ele ce mai rămânea?

Îi fusese dor de ea.

Acum era în braţele lui, fata căreia îi dusese dorul atât de mult, şi femeia, de asemenea, cameleonul uman pe care o cunoştea de atât timp. Atât de neînfricată şi încrezătoare cu o clipă în urmă, atât de caldă şi fără să opună rezistenţă acum. Şi el capitulase în faţa păcatului dulce ca o cireaşă, a mirosului pielii ei, a urmei uşoare de parfum floral din păr şi de pe haine. Izul acela i se strecură în creier ca fumul de opiu.

Acolo mai pândea şi altceva. O umbră. O voce care îl avertiză: „Destul! Încetează! Aminteşte-ţi!”

Nu încă.

Degetele Oliviei alunecară în părul lui, iar atingerea aceea atât de tandră îl emoţionă profund. Atinse locul gol din inima lui, cel pe care se străduise cu atâta grijă să-l ascundă, locul în care alungase toate dorinţele şi dorurile imposibile. Nu ştia nici el prea bine după ce tânjea, dar nu era o simplă nevoie trupească, aşa cum părea la prima vedere. Şi-ar fi dat seama. Ce simţea acum îi era complet necunoscut.

Avea nevoie de ceva *mai mult;* era singurul lucru pe care îl înţelegea.

Mâinile îi alunecară pe umerii şi pe braţele ei. O lipi cu putere de trupul lui şi aprofundă sărutul, în căutarea acelui *mai mult* necunoscut.

Ea i se oferi aşa cum cedează nisipul, alunecând din ce în ce mai mult spre el. Era la fel de îndrăzneaţă ca întotdeauna, răspunzând pasiunii lui cu aceeaşi fervoare.

Nici ea nu ştia ce anume căuta. Lisle simţea că şi pentru ea erau stranii aceste sentimente. Erau doi necunoscători, deşi niciunul din ei nu era inocent.

În tot acest timp, zidurile pe care le construiseră cu atenţie pentru a-şi proteja prietenia se transformară în nisip şi se năruiră.

Îşi întinse mâinile în jos ca să-i cuprindă posteriorul şi o lipi de vintrele lui. Ea se mişcă provocator, ridicând îmbrăţişarea la cote insuportabile. Încercă să-i mângâie

sânii, dar între ei erau prea multe straturi de îmbrăcăminte. Enervant.

Prinse un pumn din materialul fustei, dar erau mai multe volane – metri întregi de fuste şi jupe. Continuă să tragă de ele, ridicându-le din ce în ce mai mult, în timp ce materialul foşnea tare, aproape în semn de protest.

Dar Olivia nu protesta. Îl ademenea în tăcere, invitându-l şi provocându-l să facă mai mult, mulându-şi formele pe trupul lui, fără să întrerupă sărutul care începuse să mimeze sexul.

În sfârşit, degetele lui îşi croiră drum prin munţii de fuste şi atinseră marginea ciorapilor. Apoi îi atinse pielea atât de feminină şi catifelată cu vârful degetelor. Porni în sus, spre locul moale dintre coapse. Ea icni şi el tresări, ca un elev care fusese prins făcând o trăsnaie.

Apoi Olivia îşi strecură mâna în partea din faţă a pantalonilor lui.

Lisle icni. În acelaşi moment, deveni conştient de o bufnitură.

Metal pe metal. Nu departe. Aproape.

Bucătăria. Aillier, lovind oalele.

Ar fi fost mai eficient dacă oala aceea l-ar fi lovit pe Lisle în cap, dar zgomotul fu suficient ca să-l aducă înapoi la realitate, să îşi dea seama unde se aflau şi ce era pe cale să facă. Îşi adună minţile – o parte din ele. Încheie sărutul, îşi ridică privirea şi se retrase un pic.

Olivia se uită în sus la el, cu capul uşor lăsat pe spate, cu ochii mari şi întunecaţi şi mâna încă deasupra umflăturii din pantalonii lui.

Apoi îşi retrase mâna brusc.

El privi cu părere de rău, ca un prost, în locul acela. Îi eliberă fustele. Materialul căzu foşnind pe coapsele şi picioarele ei.

— Lisle, şopti ea.

— Nu asta intenţionasem să fac, spuse el. Vocea lui era groasă şi monotonă. „Prostule!” Am vrut să spun…

Trebuia să gândească.

Poate ar trebui să dea cu capul de perete.

— Ce ai făcut acolo, începu el. Ai fost uimitoare. Dar… pe toţi zeii.

Ea făcu un pas înapoi. Hainele îi erau deranjate în ultimul hal.

Delicios. Îngrozitor. Ce făcuse.

— A fost o euforie de moment, explică ea. Ne-a luat valul. A fost iureşul datorat faptului că puteam fi ucişi.

— Scuza „Nu ştiu ce a fost în capul meu”, rosti el cu vocea groasă.

— Da, e bună. Se potriveşte.

*

Lisle arăta complet devastat.

Olivia înţelegea motivul. Nu era ca ea. El avea principii. Pentru el erau importante datoria, onoarea şi loialitatea – toate lucrurile corecte pe care le învăţase de la tatăl ei vitreg.

O, ştia prea bine.

Cât despre ea – ea nu avea nevoie de principii ca să se simtă complet zdruncinată. Ajunsese *atât* de aproape să-şi piardă fecioria. Cu *el.*

— A fost vina mea, spuse ea. Ştii că întotdeauna mi-a lipsit caracterul moral. E blestemul celor care fac parte din îngrozitorii Delucey. Toţi suntem aşa, cu excepţia mamei mele. Dar ea este o ciudăţenie.

— Trebuie să plecăm de aici, o întrerupse el. *Acum*.

— Nu putem, spuse ea. Servitorii îşi vor da seama dintr-o singură privire că am avut parte de o întâlnire clandestină.

— Nu-şi vor da seama de aşa ceva, zise el. Vor crede că ne-am bătut cu bucătarul.

Olivia se uită în jos la rochia ei. Corsajul stătea răsucit.

— Asta nu arată ca după o luptă, explică ea. Îl trase înapoi la loc şi îşi netezi fustele. Părul i se desprinsese din coafură, dar nu avea niciun rost să-i ceară lui Lisle să i-l aranjeze.

— Du-te, o îndemnă el.

Trecu pe lângă el şi traversă coridorul. El nu se grăbi înaintea ei să-i deschidă uşa. Olivia presupuse că aştepta să îi treacă erecţia. Fusese extrem de excitat – şi nu avusese nevoie să-şi pună mâna acolo pentru a-şi da seama, pentru că fusese complet evident, dar…

Nu avea niciun pic de caracter moral. Dacă simţea vreo tentaţie se lăsa în voia ei, fără să se gândească de două ori.

El era mult prea atrăgător pentru ca o femeie lipsită de principii să reziste. Era şi mai atrăgător când era bine dispus decât atunci când se înfuria, cum o făcuse la Stamford. De data asta, genunchii i se topiseră complet. Dacă i-ar fi dat drumul din braţe, s-ar fi topit într-o baltă de dorinţe neîmplinite, acolo în coridor.

Aceeaşi meticulozitate şi perseverenţă de care dăduse dovadă pentru a învăţa să deseneze mai bine o folosea şi când venea vorba de arta sărutului. La fel cum învăţase să aprindă focul într-o clipită, folosind o cutie cu iască.

Şi când se culca cu o femeie… Dar acum nu era momentul oportun să speculeze pe subiectul acela.

Deschise uşa şi intră în sala mare.

Lisle o urmă după un moment.

Acolo se aflau toţi servitorii, la fel ca înainte, aşteptând în ceea ce odinioară trebuie că fusese o pasarelă.

Nu mai arătau deprimaţi.

Toţi aveau întipărită pe chip aceeaşi expresie de interes.

Ea se îmbărbătă şi se transformă, încă o dată, în stăpâna castelului.

— Înapoi la treabă, le spuse servitorilor de la bucătărie.

Aceştia trecură pe lângă ea spre bucătărie.

Le mai oferi celorlalţi câteva ultime instrucţiuni şi aceştia se împrăştiară repede pentru a-şi continua sarcinile.

Sala mare se goli cu excepţia unei perechi de servitori

aflaţi la capătul opus, lângă şemineu, care transportau mobilier spre încăperile Harpiilor. Uşa era deschisă şi le putea auzi pe doamne certându-se în privinţa cui ar trebui să primească dormitorul de la primul etaj şi cine să-l primească pe cel de la etajul doi.

Le va lăsa în pace, să hotărască singure.

Când se întoarse înapoi spre Lisle, văzu că îi spunea ceva lui Nichols. Valetul dădu din cap şi se făcu nevăzut.

— Au auzit, spuse Lisle încet.

— Presupun că din cauza asta erau atât de atenţi, zise ea.

— Nu *pe noi,* explică el. Au auzit discuţia ta cu Aillier. Făcu un gest din cap spre bucătărie. Uşa e întredeschisă. Asta şi faptul că zidurile sunt crăpate şi ferestrele sparte înseamnă că sunetele se aud mai bine decât după ce vom termina reparaţiile. L-au auzit urlând la tine. Au auzit o parte din răspunsul tău. Apoi au auzit reacţia lui. Şi după asta, într-un timp foarte scurt, au auzit cum lucrurile au revenit la normal. Ai văzut cum servitorii din bucătărie nu au ezitat să se întoarcă. Şi restul personalului este impresionat.

Ea zâmbi.

— Am ucis dragonul.

— Ai fost uimitoare, zise el, apoi făcu o pauză. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine. Aminteşte-ţi că încă nu sunt fericit să fiu aici – dar tu ai reuşit să luminezi un pic situaţia.

— Mulţumesc, spuse ea. Şi eu te găsesc amuzant.

Lisle ridică din sprâncene.

— Amuzant.

— Cu toate astea, ceea ce s-a întâmplat în coridorul dinspre bucătărie nu trebuie să se repete, continuă ea. Ştii că îmi lipseşte orice trăsătură morală. Şi ştiu că tu ai multe – tot felul de principii, şi etică şi chestii de genul ăsta. Flutură mâna.

— Da. Şi chestii de genul ăla.

În ochii lui apăru din nou expresia aceea bântuită. Era consumat de sentimentul de vină. Fir-ar să fie, tatăl ei

vitreg îl încurajase să aibă o conştiinţă şi noţiuni legate de Datorie şi Onoare.

Se aplecă spre el.

— Lisle, este perfect natural. Suntem tineri, suntem frumoşi…

— Şi modeşti, pe deasupra.

— Îţi plac faptele, spuse ea. Hai să le privim în faţă. Iată un fapt: Raţiunii îi este mai greu să câştige o bătălie în faţa dorinţelor animalice. Alt fapt: Nu avem însoţitoare bune. Concluzie: Situaţia este propice pentru un dezastru. Voi face tot posibilul să nu mai greşesc din nou, dar…

— Minunat, o întrerupse el. Atunci depinde doar de mine să-ţi protejez onoarea. Şi ce treabă minunată am făcut până acum din punctul ăsta de vedere.

Olivia îl prinse de reverele hainei.

— Ascultă-mă, om căpos şi cu principii! Nu putem face din nou această greşeală. Ştii cât de aproape am ajuns de *irevocabil? Îl* eliberă doar ca să îşi ridice degetele de la mâna dreaptă la un centimetru depărtare. Atât de aproape am fost… Făcu o pauză pentru efectul dramatic… să cădem pradă planului părinţilor tăi.

Lisle îşi dădu capul pe spate de parcă ar fi fost pălmuit.

Cineva trebuia să o facă. Cineva trebuia să facă *ceva*. Ea nu plănuise ca lucrurile să ia întorsătura asta. Se gândise că-l va stăpâni aşa cum reuşea cu ceilalţi bărbaţi. Dar nu reuşise, şi îşi dăduse seama că se îndreptau spre o pantă alunecoasă. Dacă ar fi lăsat totul pe seama ei, ea ar fi fluturat din mâini şi ar fi strigat „Da, mai repede, mai repede!”

Vocea lui întrerupse tăcerea încordată:

— *Ce* ai spus?

Acum avea toată atenţia lui.

— Părinţii tăi încearcă să te ţină acasă legându-ţi de gât castelul ăsta, ca o piatră de moară, explică ea. Speră că dacă vei sta mai mult timp acasă vei ajunge să te gândeşti mai puţin la Egipt şi că, încetul cu încetul, vei uita de tot, te vei îndrăgosti de o englezoaică, te vei însura şi te vei aşeza

la casa ta.

Lisle se holbă la ea.

— Eu nu… Ochii lui cenuşii se întunecară când înţelese.

— Da, confirmă ea, nici măcar nu le pasă dacă ar fi vorba de *mine*.

Lisle avu nevoie de o clipă ca să absoarbă informaţia. Apoi îi văzu cu ochii minţii: chipurile zâmbitoare ale părinţilor săi, privirile lor conspirative îndreptate în jos spre masă, zâmbetul şi privirea indulgentă a bătrânei contese. Ca o piesă de teatru.

— Olivia, întrebă el cu blândeţe şi cu inima bubuindu-i în piept, tu ce le-ai spus?

— Să le spun? Nu fi absurd. Nu pot fi niciodată atât de neglijentă cât să le *spun* ceva. Eu doar i-am încurajat să se gândească la asta.

— Că ai… Aproape nu suporta să rostească cuvintele. Că te-ai mulţumi cu mine?

— E genul de prostie plină de sentimentalism pe care l-ar crede, răspunse ea. Şi singura scuză pe care ar accepta-o ca să-mi permită să călătoresc alături de tine şi să rămân aici cu tine.

— Ca să mă prindă în capcană, rosti el. Să mă însor.

— Da. Olivia îl privi radioasă. Ştiu că eşti şocat.

— Asta e puţin spus.

— La urma urmei, amândoi ştim că tu nu m-ai plăcut niciodată cu adevărat. Dar, după cum ţi-am spus, rangul şi banii pot cumpăra aproape orice, iar eu am cunoştinţe suspuse şi sunt extrem de bogată.

Lisle îşi duse mâna la cap şi se rezemă de masă. Într-adevăr, Olivia depăşise orice limite. Să stea acolo atât de veselă, explicându-i această minciună monstruoasă pe care o spusese… făcând aluzii.

— Tu… tu… Mă laşi fără suflare.

Ea se apropie şi se rezemă de masă lângă el, cu o atitudine firească, de parcă n-ar fi făcut nimic neobişnuit. Şi tocmai în coridorul dinspre bucătărie, dintre toate locurile!

— Singurul lucru la care nu m-am aşteptat a fost să

apară această atracţie incomodă între noi, spuse ea.

— Incomodă.

— Rămâi cel mai drag şi mai bun prieten pe care îl am pe lumea asta, deşi eşti enervant şi greu de cap, continuă ea. Nu vreau să-ţi distrug viaţa şi ştiu că nici tu nu vrei să mi-o ruinezi pe a mea. Avem lângă noi atâtea exemple frumoase de noi, de căsnicii bune. Mama a găsit dragostea adevărată de două ori. Eu voi fi fericită să o găsesc măcar o dată. Şi asta îţi doresc şi ţie. Dar noi nu ne-am potrivi niciodată în felul acela.

— Dumnezeule, nu!

Ea se uită urât la el.

— Nu trebuie să-mi dai dreptate cu atâta entuziasm.

— E un fapt, spuse el.

Ştia asta. Olivia era o minune a naturii, dar la fel era şi simunul. La fel şi uraganele, inundaţiile şi cutremurele. El crescuse într-un haos. Rathbourne îi oferise o viaţă ordonată. Lisle avea nevoie de ordine. Îşi petrecuse ultimii zece ani trăind o viaţă ordonată, deşi uneori interesantă. Fusese norocos să descopere devreme ce dorea în viaţă şi îşi urmărise telul cu răbdare şi hotărâre.

Cu ea, totul scăpa de sub control. Cel mai rău era că şi *el* îşi pierdea controlul.

Iată ce făcuse. Din nou şi din nou şi din nou.

— Bine, căzu ea de acord.

— Da. El se îndepărtă de masă. Acum mă îndrept spre acoperiş.

— Acoperiş! Recunosc, planurile mele au luat-o pe o cale uşor neprevăzută, dar nu există niciun motiv să nu putem stăpâni situaţia. Se îndepărtă de masă. Situaţia ne-a scăpat de sub control, dar nu este sfârşitul lumii. Nu e nevoie să facem vreun gest extrem, cum ar fi să te arunci de pe acoperiş.

Pentru o clipă, nu putea decât să se uite la ea uimit. Apoi…

— Nu mă voi arunca de pe acoperiş, spuse el cu răbdare. Mă duc să-mi termin studiul asupra casei. Din cauza ploii torenţiale, nu am reuşit să măsor perimetrul

acoperişului sau să-i evaluez starea ori să desenez planul.

— Oh! exclamă ea. Făcu doi paşi înapoi. Atunci e bine.

— Să mă arunc de pe acoperiş, murmură el. Serios?

— Arăţi atât de supărat.

— Asta pentru că nu ştiu dacă să râd, să plâng sau să mă dau cu capul de perete, explică el. Am nevoie de linişte. Am nevoie, cu disperare, să fac ceva foarte, foarte plictisitor.

Mai târziu în aceeaşi seară

Deşi nu fusese cea mai elaborată cină, Aillier găsise o cale să pună mâncare bună pe masă.

Lisle îşi dădu seama că fusese prima cină adecvată pe care o mâncase de când plecase din Londra. O cină adecvată, civilizată, la o masă normală de luat cina, cu meseni care purtau o conversaţie într-o oarecare măsură inteligentă. Era şi prima cină pe care o prezidase într-una din casele familiei sale.

Până când el şi doamnele familiei se ridicară de la masă pentru a se aduna în jurul focului, tumultul zilei se mai risipise într-o oarecare măsură. Nu cu totul. Încă mai era bântuit de faptul că îşi pierduse controlul cu Olivia. Şi încă nu vedea cum ideea asta a ei îl va duce în Egipt până în primăvară.

Cu toate astea, era mai calm, mulţumită muncii pe care avusese bunul-simţ să o facă.

Remediul lui obişnuit pentru confuzie ori supărare era orice fel de muncă. Când măsura, evalua şi lua notiţe se afla pe un teren cunoscut, liniştit – chiar şi aici, în această structură primitivă din acest climat mizerabil.

În timp ce se concentra pe sarcina bine cunoscută, confuzia şi frustrarea se reduceau în intensitate.

Şi în tot acel timp, descoperi cum vârtejul supranumit Olivia schimbase peisajul. Ea, întruchiparea dezechilibrului, crease o stare de linişte.

Servitorii intraseră în rutina corespunzătoare şi, în

numai câteva ore, castelul începuse să semene cu o locuinţă în loc de o cetate pustie.

Privind în jurul lui, Lisle văzu linişte şi ordine. Uitase cum era să trăiască aşa. Masa reuşise să-l bine dispună, iar vinul, în mod firesc, făcuse ca totul să devină plăcut. Chiar şi Harpiile erau mai amuzante şi mai puţin enervante.

Acum se îmbătaseră, dar asta era ceva normal. Pentru moment erau liniştite, deoarece Olivia citea din poveştile vărului Frederick Dalmay despre castelul Gorewood.

Poveştile includeau şi întâmplări cu fantome. Exista cadavrul descoperit în interiorul zidurilor, evident – de data asta, un trădător care fusese torturat în temniţă. Bântuia subsolul. Nu lipsea nici servitoarea însărcinată care fusese ucisă. Ea îşi făcea apariţia în coridorul dinspre bucătărie după nunţi, botezuri şi naşteri. Exista şi o doamnă care apărea în galeria menestrelilor ori de câte ori avea chef şi un cavaler care, în anumite zile de sărbătoare, bântuia capela de la al doilea nivel.

Acum, Olivia ajunse la fantomele care hoinăreau pe acoperiş.

— Şapte bărbaţi acuzaţi că au pus la cale o crimă oribilă au fost condamnaţi la spânzurătoare şi tăiere, citi ea. Au pledat zgomotos cum că ar fi nevinovaţi şi au cerut şansa de a-şi dovedi nevinovăţia printr-un proces. Spre surprinderea tuturor, Lord Dalmay a fost de acord. A cerut ca răufăcătorii să fie urcaţi pe acoperişul turnului de sud şi i-a invitat să-şi dovedească nevinovăţia sărind peste hău, spre turnul de nord. Oricine reuşea avea să fie declarat nevinovat. Unii dintre urmaşii lui Dalmay au protestat. Era mult prea milos, spuneau ei. Nimeni nu putea face saltul. Aveau să cadă toţi pe pământ şi să moară imediat. Pentru ceea ce făcuseră, aceşti oameni meritau o moarte lentă, în chinuri. Dar cuvântul lui Dalmay era lege pe pământurile sale. Astfel, unul câte unul, oamenii s-au dus pe parapete. Unul câte unul, au sărit spre libertate. Şi unul câte unul, au murit toţi şase.

— Şase? întrebă Lisle.

— Un om nu a murit, citi Olivia, iar Lord Dalmay şi-a respectat judecata. Omul a fost declarat nevinovat şi a fost liber să plece.

Lisle râse.

— Omul a supravieţuit unei căderi de la treizeci de metri?

— Nu, a reuşit să facă saltul, spuse Olivia.

— Trebuie să fi avut picioare extrem de lungi, comentă Lady Withcote.

— Dar ştii ce se spune despre bărbaţii cu picioare lungi, adăugă Lady Cooper…

— Nu despre picioare, Agatha, o corectă Lady Withcote. E vorba de tălpi. Se spune că dacă e lungă talpa, e lungă şi…

— Este imposibil din punct de vedere fizic, interveni Lisle. Omul ar fi trebuit să aibă aripi.

— Care este distanţa dintre cele două turnuri? întrebă Olivia. Eşti sigur că un om agil nu poate face saltul?

— Nimic nu se compară cu un bărbat agil, spuse Lady Cooper căzând pe gânduri.

— Îţi aminteşti de lordul Ardberry?

— Cum l-aş putea uita?

Privirea lui Lisle o întâlni pe cea a Oliviei. Amândoi se străduiau din greu să nu izbucnească în râs.

— A făcut un studiu despre asta, spuse Lady Withcote. Din momentul în care se afla în India. Un fel de carte secretă, spunea el.

— Credeam că era o carte *sacră.*

— Poate că şi una, şi alta. În orice caz, datorită acestui lucru a învăţat sanscrita.

— Nu că ar fi trebuit să citească ceva în orice limbă străină. Ai văzut colecţia lui de fotografii.

— Face cât o mie de cuvinte, fiecare dintre ele.

— La fel de interesante precum gravurile Eugeniei.

Lisle văzu cu ochii minţii, la fel de dar de parcă ar fi avut hârtie de scris în faţă: Gravu Unul dintre cuvintele provocatoare, tăiate, ale Oliviei.

— Ce gravuri? întrebă el.

— Nu le-ai văzut niciodată? se miră Lady Cooper. Credeam că băieţii Carsington le descoperă la un moment dat. Sunt foarte educative.

— Practic, eu nu sunt un Car…

— Chiar aşa, Agatha! interveni Lady Withcote. De parcă Lord Lisle ar avea nevoie de educaţie în sensul ăla. Tânărul are aproape douăzeci şi patru de ani şi trăieşte într-un loc în care fetele dansează goale pe stradă şi bărbaţii au haremuri. Poate că are şi el un harem şi a încercat toate cele patru sute de poziţii.

— Millicent, ştii foarte bine că nu sunt patru sute. Chiar şi Lord Ardberry a recunoscut că poziţiile două sute şaizeci şi trei şi trei sute optzeci şi patru erau fizic imposibile pentru un om care posedă coloană vertebrală.

Lisle se uită la Olivia.

— Ce gravuri? repetă el.

— Ale străbunicii, răspunse ea cu o voce plictisită. Puse cartea jos şi se ridică de pe scaun. Mă duc sus, pe acoperiş. Am nevoie de o gură de aer curat. Şi vreau să văd cât de mare este distanţa dintre turnuri.

Îşi luă şalul şi ieşi cu paşi mari din încăpere.

*

Era foarte nedrept.

Ea studiase gravurile străbunicii. Erau foarte educative.

Şi aştepta cu nerăbdare să încerce acele activităţi. Sărutase câţiva bărbaţi şi le permisese câteva mici libertăţi, dar avusese parte de o experienţă dezamăgitoare.

Puţin incitantă – dar asta pentru că ştia că se comporta inadecvat.

Şi atunci se întorsese Lisle, un bărbat în toată firea care probabil învăţase să sărute de la expertele din Orient. El *s-ar duce* la o expertă.

Şi ar exersa.

Cu meticulozitate.

Acum înţelegea de ce doamnele vorbeau atât de mult

despre asta, de ce străbunica îl iubise atât de mult pe soţul ei şi de ce fusese o văduvă atât de veselă.

Nu era vorba de ceva incitant.

Ci de *pasiune*.

Nu era absolut nevoie de dragoste, spusese străbunica ei. Dar dacă amestecai şi dragostea, obţineai o combinaţie delicioasă.

Ecuaţia suna foarte bine, dar pasiunea avea darul neplăcut de-a agita şi nelinişti omul din senin, fără niciun motiv anume. Cum Olivia fusese atât de ghinionistă cât să experimenteze pentru prima oară cu Lisle, fusese nevoită să facă faţă acestei pasiuni blestemate şi fusese extrem de neplăcut.

Urcă din ce în ce mai sus, întrebându-se unde dispăruseră toţi curenţii de aer rece. Vântul vuia pe scară, dar avea acelaşi efect răcoritor asupra ei ca un vânt fierbinte din deşert.

Urcă pe scara rotundă, în sus şi mai sus: trecând de etajul al doilea, apoi de al treilea, de camerele soldaţilor şi de cele ale servitorilor.

Şi continuă în sus prin ultimul etaj, apoi trecu prin uşa micuţă şi ieşi, în sfârşit, pe acoperiş.

Păşi până la zid, se rezemă cu mâinile de el, închise ochii şi trase puternic aer în piept. Aerul era răcoros, minunat de răcoros, şi aici era linişte, departe de toată vorbăria.

Inspiră adânc, lăsă aerul să iasă afară şi deschide ochii.

Stele, stele şi iarăşi stele. Peste tot în jurul şi deasupra ei.

Nu văzuse niciodată atât de multe stele. Şi iată şi lima, sus pe cer şi strălucitoare, aproape plină. Era un loc atât de frumos şi de minunat.

— Ce gravuri? se auzi o voce joasă din spatele ei.

Nu se întoarse.

— O, ştii şi tu, răspunse ea cu nepăsare. Imaginile indecente care se vând pe sub tejghea în magazinele de tipărituri. Alături de cele pe care le-a strâns străbunica în

călătoriile ei prin străinătate. Totul de la Aretino până la cele mai recente ilustraţii pentru *Fanny Hill.* Ea şi Harpiile continuă să râdă în hohote din cauza lor.

— Am bănuit eu că era ceva de genul ăsta, spuse Lisle.

Pantofii lui de seară aproape că nu făceau niciun zgomot pe pardoseala de piatră, dar ea îl simţi apropiindu-se.

Lisle se opri la aproape treizeci de centimetri de ea şi îşi aşează mâinile pe perete.

— Dar nu mi-ai spus niciodată. Ai menţionat subiectul într-o scrisoare, apoi l-ai şters din discuţie în modul ăla provocator al tău.

— Nu-mi vine să cred că-ţi aminteşti de asta.

Îi aruncă o privire pe furiş şi fu o greşeală. Lumina lunii şi a stelelor îi colora părul cu argint şi îi transformase profilul într-o statuie de marmură lucioasă, imposibil de atrăgătoare.

— Bineînţeles că-mi amintesc, spuse el. A fost deosebit de enervant la momentul respectiv. Aveam – cât? — paisprezece sau cincisprezece ani? Fireşte, muream de nerăbdare să le văd şi eram furios pe tine pentru că m-ai tachinat cu ele. „Ha, ha, Lisle”, rosti el pe un ton melodios. „Eu am imagini indecente şi tu nu ai”.

— Tu nu aveai nevoie de imagini indecente. Aveai dansatoare.

Lisle se întoarse complet spre ea şi se rezemă cu cotul pe parapet, îi studie chipul pentru mult timp. Iar ea îl lăsă să o privească. Era o jucătoare foarte bună de cărţi. Nimeni nu-i putea desluşi expresiile fetei.

— Îţi faci straniu de multe griji din cauza dansatoarelor, rosti el în cele din urmă.

— Bineînţeles că da, spuse ea. Uită-te la mine!

Făcu un gest cu mâna peste fustele ei umflate şi mânecile ca nişte baloane.

— Mă uit, răspunse el.

— Eu, în toate astea. Purtând corset şi jupoane, înfăşurată în material din toate părţile.

— Asta pare a fi moda, spuse el.

— Ele *dansează pe străzi,* exclamă ea.

Lisle îşi înclină capul într-o parte cu o expresie nedumerită.

— Eu aş da orice ca să dansez pe străzi, zise Olivia. Dar n-o voi face niciodată. Mă voi îndrăgosti, dacă am noroc, şi mă voi căsători cu sărmanul om pentru că nu trebuie să-mi fac de ruşine familia. Voi deveni soţia cuiva şi mama copiilor lui şi nu voi mai fi nimeni altcineva sau nu voi mai face altceva. Desigur, asta dacă nu va muri şi mă va lăsa văduvă bogată, ca să trăiesc precum străbunica – dar nu, nu pot face nici asta, pentru că femeile nu mai pot trăi aşa –, iar dacă o fac, trebuie să fie mult mai discrete, iar eu nu am nicio şansă de-a fi discretă.

Nu-i răspunse.

El nu înţelegea. Ce bărbat ar fi putut înţelege? Chiar şi el o vedea mai întâi ca femeie şi de abia apoi – mult mai târziu – ca Olivia. Sau poate nu făcea distincţie între cele două.

— Tu ce vrei? întrebă el încet. Ce vrei cu adevărat? Ştii măcar?

„Te vreau pe tine, tontule”. Dar asta era firea ei, să vrea să sară de pe o stâncă, deşi existau pajişti foarte frumoase şi sigure în care se putea juca în voie.

Totuşi, nici măcar ea nu era atât de nechibzuită cât să agraveze o situaţie deja dificilă, spunându-i că este... ce? Îndrăgostită nebuneşte?

Se uită la lumea care se întindea la picioarele lor.

Acesta era cel mai înalt loc pe o distanţă de kilometri întregi. Putea să distingă siluetele caselor, luminile sclipitoare de la ferestrele lor, din satele aşezate în văile din depărtare. La o oarecare înălţime, nu foarte departe, se afla un alt castel. Peisajul era scăldat în lumina lunii şi a stelelor. Vântul răcoros îi mângâia pielea şi îi flutura buclele care îi încadrau chipul atât de frumos. Era minunat să simtă briza rece.

— Pentru început, vreau ceva de genul ăsta, răspunse ea şi îşi flutură mâna peste peisajul argintiu. Magie.

Romantism. Ce am simţit prima dată când am văzut castelul ăsta, când m-am oprit în sala cea mare. Ce crezi că vreau? Mă ştii doar. Cine altcineva, în afară de mama, mă cunoaşte mai bine? Ştii că vreau să fiu „luată pe sus”.

Lisle se uită la peisajul luminat de lună, apoi în sus la astru şi la puzderia strălucitoare de stele.

— Ce fată prostuţă, şopti el.

Ea se întoarse de la parapet, râse şi îşi ridică mâinile în aer.

El nu avea să se schimbe niciodată. Romantismul nu însemna *fapte reale*. Ar fi putut, la fel de bine, să fi vorbit cu luna şi cu stelele. Ele ar înţelege-o mai bine decât ar fi putut el vreodată. Pentru el, ea vorbea o limbă străină – de pe Lună, probabil.

Lisle se îndepărtă de perete şi-i întinse mâna.

— Haide, e rece aici sus.

Era practic, ca întotdeauna. Dar asta era firea lui, şi era prietenul ei. Nu se putea abţine să nu fie aşa. Ştia că nu voia cu adevărat.

În orice caz, ea era o nebună egoistă dacă îl mai forţa să rămână aici. El nu era obişnuit cu vremea din Anglia. Şi pentru că probabil îi era frig, credea că îi e frig şi ei. Voia doar să o ducă înăuntru, departe de vânt.

Să o protejeze, îi luă mâna.

El o trase şi ea îşi pierdu echilibrul, iar el o prinse în braţe, în clipa următoare se trezi aplecată pe spate, susţinută de un braţ puternic în zona taliei şi cu altul pe după umeri. Instinctiv, îşi ridică braţele în jurul gâtului său. Îl privi în ochi. Lisle zâmbi uşor, întorcându-i privirea. Ochii lui erau argintii în lumina lunii.

— Luată pe sus, spuse el cu aceeaşi voce joasă. Aşa, vrei să spui?

Capitolul 12

Lumina lunii şi a stelelor, argintul din ochii lui şi sunetul vocii sale o fermecară complet. O luase în braţe şi îi

alungase orice gând raţional.

— Da, spuse ea. „Exact aşa”.

— Ce altceva?

— *Gândeşte-te şi tu,* răspunse ea.

— Săruturi pasionale, presupun.

— Da, recunoscu ea.

— Periculos.

— O, da.

— Fată nechibzuită! o admonestă el în glumă. Ce nebunie, adăugă şi îşi coborî capul ca să o sărute.

Poate părea o simplă joacă. Nu era, nu putea fi. Nu-i vorbise pe un ton amuzat şi ochii lui nu o priviseră veseli, iar buzele lui nu jucau teatru. Prin urmare nu era un joc, pentru că Lisle nu se juca. Nu se prefăcea niciodată. Ei îi venea uşor să disimuleze. El nu disimula niciodată.

Gura lui nu se prefăcea. Era fermă pe buzele ei, apăsând insistent până când avea să-i cedeze şi ea o făcu din prima clipă. Sărutul lui pasional şi apăsător reluă scena de mai devreme. Sentimentele se păstraseră. Toată vorbăria şi logica din lume nu le putea înlătura. Doar clocotiseră în fundal, ore în şir, aşteptând să fie din nou lăsate libere.

Treburi neterminate. Ar fi trebuit să le lase neterminate, dar orice îi atrăgea unul spre celălalt refuza să dispară în linişte.

Şi adevărul era că nici ea nu voia să dispară. Nu voia să se oprească.

Simţea vinul pe care îl băuse el mai devreme şi asta îi amplifica gustul, iar ea tânjea după gustul lui. Şi aşteptase o viaţă întreagă pentru asta, pe el.

Da, fusese luată pe sus. Era ca şi cum ar fi băut din lună şi din stele şi din magia nopţii. Era ca şi cum ar fi zburat până la lună şi la stele.

„Nu-mi da drumul. Să nu-mi dai drumul niciodată”.

Braţele ei se strânseră pe după gâtul lui, şi el o trase mai sus, lipind-o pe parapet. De data asta, mâinile i se mişcară mai repede şi mai multă siguranţă decât înainte. Îi scoase şalul şi întrerupse sărutul doar ca să-şi coboare gura

de-a lungul maxilarului ei. Buzele lui lăsau o urmă caldă oriunde o atingeau. Pe gât şi apoi în jos, pe pielea dezgolită a sânilor.

Simţi fiorul străbătând-o până în vârfurile degetelor şi nu reuşi să-şi reprime un geamăt. Acesta era un lucru pe care nu-l putea stăpâni sau controla. O senzaţie ameţitoare o învăluise complet în timp ce buzele lui îi alunecau peste sâni.

Apoi mâinile lui erau acolo, cuprinzându-i sânii. Ea vru să ţipe, dar buzele lui îi acoperiră gura. Sărutul sălbatic o reduse la tăcere şi ea fu fericită să cedeze, să se cufunde într-o mare de senzaţii şi să accepte cu bucurie să se înece în ele.

Îi mângâie cu nerăbdare braţele musculoase, umerii şi spatele. Era cald şi puternic şi nu se putea sătura să-l atingă; simţea că nu e suficient de aproape de el.

Mâinile lui coborâră şi foşnetul fustelor se auzi ca un tunet în liniştea nopţii. Dar nu fusese decât inima ei, care bătea şi bubuia de fericire şi de teamă, şi de o emoţie atât de intensă încât aproape o durea.

De data asta îi ridică fustele mai repede decât înainte, cu mai puţină răbdare. Mâna lui, atât de caldă, alunecă în sus pe coapsele ei şi găsi rapid deschizătura pantalonaşilor.

Atingerea aceasta intimă veni ca un şoc, dar Olivia aşteptase o viaţă întreagă să fie şocată în felul acesta. Căldura mâinii care o mângâia posesiv în cel mai intim loc, felul în care se simţea, atât de indecent, delicios şi înnebunitor în acelaşi timp… Se frecă de mâna lui pentru că nu avu încotro.

O obligase ceva dinăuntrul ei, din locul acela din pântec.

„Nu te opri. Nu te opri. Nu te opri”.

Nu putea să rostească cuvintele, dar le putea sugera, împletindu-şi limba cu a lui şi unduindu-şi corpul. Apoi o pătrunse cu degetul, şi Olivia avu impresia că se va dezintegra. Dacă nu ar fi sărutat-o, ar fi ţipat.

O mângâie acolo, în locul ale cărui secrete credea că le ştie numai ea, dar se părea că le cunoştea şi el. Şi încă

multe altele. Părea că îi vibrează trupul şi sufletul la un loc. Toate senzaţiile se adunară laolaltă, ca un stol de păsări, îşi întinseră aripile şi ţâşniră spre înaltul cerurilor aşa cum o făcuseră păsările în ziua aceea, chiar din acelaşi turn, iar corpul ei se cutremură de parcă sufletul ei şi-ar fi luat zborul în sus spre stele.

Atunci ştiu ce se întâmplase. Ştiu cu fiecare celulă din corpul ei.

Îşi mişcă palmele peste trupul lui, peste muşchii braţelor şi ai spatelui şi în jos, spre fese. Acum găsi partea din faţă a pantalonilor şi se ocupă de nasturi. El se mută un pic pentru a-i face loc, dar continuă să o mângâie şi mai insistent, iar ea aproape căzu pe spate de plăcere. Mâinile i se mişcau instinctiv acum şi reuşi să desprindă un nasture din butonieră.

Prima dată când auzi sunetul, crezu că fusese ea. Apoi îşi dădu seama că nu era glasul ei şi că nu erau nici ciorile care ţipau.

Altcineva ţipa.

*

Un ţipăt care îngheţa sângele în vene şi scula morţii din cimitir.

Lisle îşi înălţă capul, şi lumea păru că se roteşte în jurul lui. O lume în nuanţe de negru şi argintiu. Stele, milioane de stele.

Avea o femeie caldă şi moale în braţe.

Era Olivia, cu faţa sclipitoare în lumina lunii şi sânii ei sidefii împingându-se prin corsajul rochiei.

Ceaţa groasă şi roşie care îi învăluise mintea se risipi, alungată parcă de un vânt rece.

Mâna lui era pe…

Nu! Nu din nou!

Îşi trase mâna de sub rochia ei, iar fustele căzură la locul lor.

Îi trase corsetul la loc, aranjându-i sânii înăuntru. Ce mai trebuia să facă?

Şalul… Unde era? Acolo. Îl luă de jos cu o smucitură şi îl înfăşură în jurul umerilor ei.

Făcu totul repede, instinctiv. Nu avea timp să se gândească înainte. Era obişnuit să procedeze astfel. Dar ce…?

Ţipătul. Se auzi iarăşi. Unde?

Se uită în jos peste parapet. În curtea castelului fugeau tot felul de siluete.

„Gândeşte!”

Nu erau cadavre pe caldarâm. Bine. Asta era bine.

Porni spre uşa care ducea la scări.

— Lisle, pantalonii tăi.

Se uită în jos.

— Fir-aş să fiu! Fir-aş să fiu! Îşi încheie nasturele. Ce prost, prost, prost. *Tâmpit.*

— Nu contează, spuse ea. Nu contează.

Olivia îşi aranja hainele. Din cauza lui. El era responsabil pentru asta. O adusese în starea asta. Ce era în neregulă cu el?

— Trebuie să mă ocup mai întâi de asta, se scuză el. Dar…

— Du-te, îl îndemnă ea. Voi fi în urma ta.

Lisle avu nevoie de ceva timp ca să treacă de valul de isterie şi să înţeleagă ceva din tot ceea ce se petrecuse. Unii băteau câmpii despre asasini, alţii se plângeau că fuseseră atacaţi de intruşi, o parte ţipau că văzuseră fantome şi alţii erau pur şi simplu dezorientaţi.

În cele din urmă, el şi Olivia reuşiră să mâne pe toată lumea înapoi în castel. Asta ar fi fost mai dificil dacă servitorii ar fi fost în stare să se refugieze în altă parte. Unii fugiseră la grajduri, dar se îndoia că ar fi rămas acolo. Era prea frig, iar zona era prea expusă. Dacă ar fi avut un dram de minte, s-ar fi întors să se ascundă împreună cu ceilalţi.

În scurtă vreme, până când el şi Olivia le aşezară pe doamne în faţa focului din şemineu, cu pahare mari de whisky în mâini, toţi servitorii se adunaseră în sala mare.

Erau în siguranţă dacă erau mai mulţi.

Observă că servitorii nu se adunaseră, ca mai

devreme, sub galeria menestrelilor. În schimb, se traseră mai aproape de capătul opus al sălii, acolo unde se afla vatra uriaşă.

După cum era de aşteptat, cei mai mulţi dintre ei nu ştiau ce se întâmplase.

Când începuseră ţipetele, pur şi simplu se panicaseră şi o luaseră la fugă.

Fu nevoie de multă răbdare şi de ajutorul Oliviei ca să pună toate întrebările, dar în cele din urmă ajunse la constatarea că Lady Cooper ţipase prima. Ceilalţi se luaseră după ea, fără să cunoască motivul.

În momentul de faţă, Lady Cooper se certa cu Lady Withcote în privinţa a ceea ce văzuse.

— A fost o fantomă, spuse Lady Cooper. L-am văzut la fel de clar ca lumina zilei Acolo sus. Mişcă paharul spre celălalt capăt al sălii, în galeria menestrelilor.

Toate capetele se întoarseră în direcţia aceea şi priviră în sus. Nu se vedea nimic. Galeria era cufundată în întuneric.

— Cu ce semăna? întrebă Lisle.

— Arăta ca o fantomă, toată albă şi acoperită cu umbre, răspunse Lady Cooper. Şi transparentă. Ca o ceaţă. A plutit de-a lungul galeriei.

Câţiva servitori se cutremurară.

— Ce prostie! izbucni Lady Withcote. Ştiu ce s-a întâmplat! Ai adormit, aşa cum faci de obicei, şi ai visat o fantomă.

— Ştiu când sunt adormită şi când sunt trează. N-am visat nimic!

— Cât timp a stat acolo? întrebă Lisle.

— N-a fost niciodată acolo, comentă Lady Withcote.

Lady Cooper se uită urât la prietena ei.

— A fost acolo, rosti ea apăsat. Au văzut-o şi câţiva servitori. Nu sunt sigură cât timp a rămas acolo. S-ar putea să fi plutit de ceva timp, urmărindu-ne.

Alte icnete speriate.

— Când m-am uitat în sus, continuă Lady Cooper, era acolo. Am ţipat. Ce altceva ar fi trebuit să fac? Ce ar trebui

să facă cineva? Am auzit de astfel de lucruri, dar n-am văzut niciodată cu ochii mei o fantomă în carne şi oase.

— Sincer, Agatha, nu cred că era *în came şi oase*. Ce prostii vorbeşti!

— Şi tu ai ţipat, Millicent.

— Pentru că m-ai băgat în sperieţi! Am crezut că au venit să ne omoare nişte scoţieni însetaţi de sânge. Apoi ai fugit afară din sală, în întunericul nopţii şi cu jumătate dintre servitori după tine, panicaţi. Nu ştiam ce să cred. Dacă îţi luaseră foc jupele?

Lisle se uită la Olivia.

Mai degrabă aruncă o privire spre locul în care se aflase ultima dată. Acum nu mai era acolo.

O căută înnebunit cu privirea prin sala mare. Deşi aveau foarte multe lumânări aprinse, colţurile sălii erau cufundate în întuneric.

Cât de uşor ar fi fost pentru un intrus să se strecoare printre ceilalţi, neobservat în toată confuzia asta, îşi zise în sinea lui. Cât de uşor ar fi fost să răpească pe cineva…

Dar nu, la ce se gândea? Oricine ar fi încercat să o răpească pe Olivia urma să aibă parte de surpriza vieţii sale.

De-abia se gândi la asta, când apăru o lumină în întuneric, venind de sus, din capătul de nord al sălii. Îşi ridică privirea. Olivia se afla în galerie cu un sfeşnic mic cu lumânări în mână. Toţi ochii se îndreptară într-acolo.

Se putea baza pe ea să-şi facă o intrare dramatică!

— Indiferent ce o fi fost sau nu aici înainte, începu ea, acum nu mai este nimic.

Se mută în centrul galeriei, în faţa unei bolţi arcuite. Puse sfeşnicul jos pe o masă aşezată acolo de cineva. Scăldată în lumina lumânărilor, cu părul strălucind în nuanţe roşii-aurii, avea postura unei regine: capul sus şi umerii traşi înapoi, complet neînfricată. Un om cu imaginaţie şi-ar fi putut închipui o stăpână din Antichitate arborând această poziţie autoritară în timp ce le cerea vasalilor ei să apere castelul cu orice preţ.

— Nu e nimic aici, spuse ea din nou. Nu sunt urmele

vreunei apariţii fantomatice. Nu sunt urme de noroi. Absolut nimic.

Lady Cooper rupse vraja:

— Dar am văzut-o, dragă. Clar ca lumina zilei.

— Nu mă îndoiesc că ai văzut ceva, răspunse Olivia. Ar fi putut zbura o pasăre printr-una dintre ferestrele sparte. De asemenea, mai putea fi cineva pus pe şotii. Se opri pentru un moment, ca să înţeleagă toată lumea ce spusese. Apoi: Bailey, adu-mi o mătură şi o bucată de muselină, ceru ea.

În timp ce servitoarea plecă să îndeplinească cerinţa stăpânei sale, Lisle îşi dădu seama că atmosfera din sală se schimba şi că teama iraţională se topea. De la tăcerea mormântală în care fuseseră împietriţi, oamenii se relaxau, murmurând.

În câteva minute, apăru şi Bailey în galerie, ţinând o mătură şi bucata de pânză.

Olivia îi dădu sfeşnicul şi o trimise jos. Galeria era din nou cufundată în întuneric.

La scurt timp după aceea, Lisle auzi un foşnet moale. Apoi ceva alb pluti deasupra balustradei.

Îi auzi pe toţi icnind.

— Cineva nu trebuie decât să stea în uşă cu o bucată subţire de pânză prinsă la capătul unui băţ lung, se auzi vocea Oliviei din întuneric.

— Cerule! strigă Lady Cooper.

Se auziră şoaptele servitorilor. Unii râseră.

După un timp, Lady Withcote rosti cu satisfacţie în glas:

— Ei bine, asta ne arată cât de uşor putem fi păcăliţi.

— Dar cine ar face aşa ceva? întrebă Lady Cooper.

— Oamenii cărora le place să joace feste, răspunse Lady Withcote. Lumea nu duce niciodată lipsă de astfel de exemplare.

Olivia reapăru în mijlocul lor la fel de brusc pe cât dispăruse. Veni în faţa lor şi se opri în lumina focului.

Deşi Lisle ştia că o făcuse pentru a obţine un efect teatral, tot simţi că i se taie răsuflarea.

Arăta aproape ca o fiinţă nepământeană aşa cum stătea acolo, în picioare în faţa şemineului uriaş, luminată din spate de flăcările care se jucau prin buclele ei roşcate, peste pielea ca smântână şi mătasea grea a rochiei.

Lisle înţelese că juca în continuare rolul de stăpână a castelului, ţinându-şi mâinile uşor îndoite în dreptul taliei şi spatele drept.

— A fost o glumă proastă, spuse ea către mulţimea adunată. Cel mai probabil, câţiva băieţi din sat au vrut să râdă pe seama londonezilor. Probabil li s-a părut că e o glumă bună să vadă pe toată lumea alergând de colo-colo, ţipând de groază.

— Cine i-ar putea învinui? râse Lady Withcote. Trebuie să recunoşti că a fost amuzant, Agatha. Îmi aminteşte de gluma pe care i-a făcut-o Lord Thorogood soţiei sale. Îţi aminteşti?

— Cum aş putea uita? S-a zis că iubitul ei n-a mai putut să şi-o scoale timp de o săptămână, după o astfel de spaimă.

În timp ce ele îşi continuară povestirile indecente, Olivia îi trimise pe servitori la treburile lor. Îi trase deoparte pe Nichols şi Bailey şi le spuse să verifice prin camere şi coridoare. Asta ar linişti pe oricine se temea că intruşii încă se mai aflau în castel.

Când avea să vină ora de culcare, mai spuse ea, voia linişte şi ordine.

— Daţi-le de băut, dacă trebuie, veni ultimul ei ordin.

Apoi cei doi plecară să ducă la îndeplinire porunca stăpânei lor.

Curând după aceea, doamnele porniră împleticindu-se spre paturile lor. Doar Olivia şi Lisle mai rămaseră în sala mare.

Ea privea focul. Lumina acestuia îi transforma părul în aur şi conferea o strălucire rozalie obrajilor ei, iar imaginea aceasta îl făcea să-l doară inima.

„Ce trebuie să fac?” se întrebă în sinea lui. „Ce trebuie să fac în privinţa ei?”

— A fost un exemplu excelent de gândire rapidă,

observă el. I-ai adus pe toţi cu picioarele pe pământ în numai câteva minute.

— N-a fost nevoie de prea multă gândire, răspunse ea. Am creat destul de multe fantome în copilărie. Am ţinut chiar şi şedinţe de spiritism. Este uşor.

— N-ar fi trebuit să mă uimească reprezentaţia ta, adăugă el. Dar m-a fascinat.

— Doar nu ţi-ai zis că eu cred în povestea asta cu fantome! îl tachină ea.

— Eşti o romantică.

— Da, dar nu şi credulă.

Nu, nu credulă sau naivă sau inocentă. Aceste trăsături nu o caracterizaseră niciodată. Nu fusese nici inhibată sau greu de mulţumit. Sau orice altă trăsătură care caracteriza celelalte femei pe care le cunoscuse vreodată.

Îi intrase în cap şi în sânge dintr-odată: pasiunea ei care se aprindea rapid, moliciunea pielii ei, gustul şi mirosul ei, formele corpului şi căldura care îi ardea venele, ameţindu-l.

Olivia era o forţă a naturii, de neoprit, irezistibilă.

Ce naiba avea el să facă? Nu se putea baza pe ea şi nu putea avea încredere în el însuşi. Uite ce făcuse, la doar câteva ore după ce căzuseră de acord că nu trebuie să se întâmple din nou.

„Nu vreau să-ţi distrug viaţa şi ştiu că nici tu nu vrei să mi-o ruinezi pe a mea”.

— Că tot veni vorba de romantism… începu el.

— Dacă îţi ceri scuze pentru ce s-a întâmplat pe acoperiş, o să te strâng de gât, îl opri ea.

— Dacă n-am fi fost întreruţi…

— Da, ştiu. Se încruntă. Trebuie să mă gândesc la asta. Sunt sigură că există o soluţie. Dar n-o pot găsi acum. A fost o zi lungă.

Lungă cât o viaţă de om, îşi zise el în sinea lui.

Viaţa lui. Se schimba într-un mod irevocabil, de neoprit. Începuse să se schimbe din momentul în care îi atinsese buzele – nu, înainte de asta. Din momentul în care o zărise în sala de bal.

— Cu siguranţă, plină de evenimente, adăugă el.

— Dar miezul problemei… Se încruntă. Iată la ce mă gândesc: avem mare nevoie de un majordom. Este clar că Edwards, oriunde ar fi, nu se mai întoarce. De asemenea, avem mare nevoie de servitori scoţieni. Aici nu e un loc bun pentru servitorii din Londra. Nu le place, nu îl înţeleg şi nu se pot integra. E clar că cineva doreşte să ne pună beţe în roate. Trebuie să descâlcim iţele acestei poveşti. În plus, avem nevoie de personal pe care să ne putem baza, oameni care sunt legaţi de locul acesta.

Deşi fusese o zi lungă, era prea neliniştit şi furios pe sine ca să simtă oboseala. El trebuia să fie cel puternic. Cu toate acestea, o găsise pe acoperiş şi văzuse stelele oglindite în ochii ei şi făcuse exact ceea ce promisese că nu va face din nou.

În acelaşi timp, nu putea ignora cuvintele ei. Fapte reale. Analizase situaţia într-o manieră logică, aşa cum ar fi făcut-o şi el dacă nu ar fi fost atât de bulversat de sentimentele pe care le simţea.

— Ai dreptate, spuse el.

Olivia făcu ochii mari.

— Am?

— Avem o problemă, dar asta nu este singura noastră problemă, continuă el. Am venit aici pentru a reconstrui. Am venit să rezolvăm problemele castelului. Şi asupra acestor lucruri trebuie să ne concentrăm mai departe. Dacă facem asta…

Colţurile gurii ei se ridicară în sus.

— Nu mai avem timp să ne comportăm inadecvat.

— Plictiseala este mama tuturor viciilor, spuse el.

— Nu mi-am dat seama că le făceam de plictiseală, rosti ea. Râse scurt şi începu să se îndepărteze. Ei bine, asta înseamnă că avem un plan. Oarecum. Şi că putem discuta mai mult pe seama lui, mâine.

Îi ură noapte bună şi dispăru în aripa de sud.

*

Olivia îşi păstră expresia amuzată pe faţă până ajunse în siguranţă, în spatele uşilor şi pe scări în sus.

Apoi se opri şi îşi prinse capul în palme.

Ce aveau să facă?

Dorinţa era un lucru groaznic, nu ceea ce-şi închipuise ea înainte. Era de *nesuportat.* Să stea acolo, privindu-l şi dorindu-şi să-l atingă şi să fie atinsă…

Ce se întâmplase pe acoperiş, acel sentiment minunat!

Ea ştia ce era. La urma urmelor, citise colecţia fascinantă de literatură erotică a străbunicii ei şi învăţase cum să-şi provoace singură plăcere.

Dar senzaţiile acelea erau doar o imitaţie palidă.

„Gândeşte-te la altceva”, se mustră în sinea ei. Aşa că se gândi la majordomi şi cum să-i piardă şi să-i găsească. Se gândi la fantome care nu erau fantome. Enumeră toate problemele castelului în timp ce urca pe scara circulară spre camera ei.

Se duse la culcare fără prea multă speranţă că va dormi bine, dar evenimentele zilei o făcură să adoarmă imediat. Puse capul pe pernă şi următorul lucru pe care îl văzu fu lumina cenuşie a dimineţii umplând camera şi pe Bailey lângă patul ei, cu o tavă în mâini. Iar de acolo veni aroma de ciocolată până la nările Oliviei.

Castelul Gorewood, sala cea mare
Marţi, 18 octombrie, dimineaţa

Harpiile nu se treziseră încă, şi probabil că nu aveau să o facă până în preajma prânzului. Atunci era perioada, presupuse Lisle, în care nu se simţeau hărţuite de forţele naturii.

Deşi era departe de-a se simţi liniştit în sufletul lui, se bucurase că luase micul dejun în linişte.

Până acum, nu-şi dăduse seama cât de agitate fuseseră mesele. Auzi servitorii mişcându-se cu paşi uşori, văzându-şi de treburilor lor… vântul suflând prin crăpături

şi ferestrele sparte… focul trosnind în şemineu.

Decorul era departe de-a fi ideal, iar el se afla la mii de kilometri depărtare de locul în care ar fi vrut să fie şi nici munca de aici nu-l entuziasma prea tare. Dar era înconjurat de linişte şi pace. Şi ordine. Şi într-un astfel de moment avu timp să cugete la ironia sorţii, care făcuse ca toate asta să fie opera Oliviei.

Intră şi ea în sala cea mare tocmai când el îşi termina ceaşca de cafea pe care i-o pregătise Nichols.

Lisle se ridică.

Ea rămase în picioare lângă el şi se uită lung la ceşcuţa mică de pe masă.

— E cafea turcească?

El confirmă. Materialul veşmintelor ei îi foşnea la ureche. Îi putea simţi parfumul, izul acela slab, floral. Sau era mai degrabă condimentat decât floral? Foarte slab. Nu era un parfum la sticlă. Cel mai probabil conferit de plantele şi florile uscate pe care le strecura printre haine.

— M-am obişnuit cu ea, spuse el. Nu-mi place la nebunie, totuşi. Beau orice e disponibil. Dar Nichols are păreri ferme în ceea ce priveşte grija acordată „domnului” pentru care lucrează. Nici n-ar visa să ne descurcăm cu orice se întâmplă să fie la îndemână. Ia cu el cafea turcească oriunde mergem. Şi o pregăteşte în fiecare dimineaţă, oriunde am fi. Vrei şi tu?

— Aş vrea, da. Se îndepărtă de el şi se aşeză. Străbunica bea deseori cafea, dar servitoarea ei este foarte geloasă şi nu vrea să-i arate lui Bailey cum s-o prepare.

— Îi voi spune lui Nichols să o înveţe, se oferi el, aşezându-se din nou pe scaunul său. Nichols dispreţuieşte geloziile mărunte. „Şi nu l-ar deranja să înveţe o servitoare drăguţă orice ar vrea să afle, inclusiv unele lucruri despre care nici ea nu ştie că doreşte să le înveţe”, adăugă el în sinea lui.

Deşi Lisle nu sună, Nichols apăru ca din senin, aşa cum făcea de fiecare dată când era nevoie de el.

— Domnule?

— Cafea turcească pentru domnişoara Carsington,

comandă Lisle.

— Desigur, domnule.

— Şi când domnişoara Bailey are un moment liber, să o înveţi cum s-o prepare.

— Desigur, domnule.

Deşi tonul lui Nichols nu se schimbă, Lisle observă scânteia care se aprinse în ochii lui.

Mai mult ca sigur o văzuse şi Olivia. Când valetul dispăru în spatele uşii care ducea spre bucătărie, spuse:

— Să nu cumva să-i treacă prin minte să-mi seducă servitoarea.

— Am şi aşa destule probleme cu propriile principii morale, comentă el cu o voce joasă. Doar nu te aştepţi să fiu responsabil pentru etica celorlalţi. Şi categoric nu-i pot spune ce să gândească. E *bărbat*.

— Eu doar te avertizez, i-o întoarse ea. Nu vreau să fiu trasă la răspundere pentru ce va face Bailey. Ea are o părere foarte proastă despre reprezentanţii sexului masculin.

— Nichols poate să-şi poarte singur de grijă, spuse Lisle. După cum am menţionat ieri, e mai puternic decât pare. Odată l-a ridicat de la pământ un simun şi l-a purtat pe o distanţă scurtă, înainte să-l arunce printre nişte beduini. El i-a ajutat să înlăture nisipul şi le-a făcut cafea. Ei i-au împrumutat o cămilă. Când s-a întors la mine, şi-a cerut scuze pentru că a „dispărut atât de brusc”.

Ea îl privi cu o expresie amuzată şi sceptică în ochii ei albaştri.

— Ai inventat povestea asta?

— Nu fi absurdă! exclamă el. Eu nu am niciun pic de imaginaţie. Fanteziile înflăcărate şi visele lipsite de inhibiţii nu aveau nimic de-a face cu imaginaţia, îşi spuse în sinea lui. Pentru un bărbat, astea făceau parte din realitate.

— Aş dori să ştiu cine a inventat povestea *aia,* comentă ea.

El îi urmări privirea până la galeria menestrelilor.

— Te referi la fantoma care ne-a vizitat.

— Vreau să cercetez locul din nou, la lumina zilei,

spuse ea. Poate că n-a fost nimic acolo, şi Lady Cooper doar şi-a imaginat sau a visat. Dar asta pare puţin probabil. Cineva s-a jucat de-a fantomele pe aici în ultimii ani. De ce s-ar opri tocmai acum, când au public nou?

— În primul rând, de ce au început? întrebă el. De ce să sperii pe cineva ca să plece de aici?

— Pentru că vrei locul pentru tine sau pentru că aici se află ceva ce vrei, răspunse ea.

— E clar că nimeni nu a vrut castelul în sine, comentă el. Mains n-a reuşit să atragă niciun chiriaş şi am văzut semne că ar fi locuit cineva aici pe ascuns.

— Mains, repetă ea. Am vrut să vorbesc cu tine despre el.

Nichols apăru cu cafeaua. Umplu ceaşca Oliviei, o reumplu pe a lui Lisle şi dispăru.

Olivia se întoarse şi îl privi cum se îndepărtează.

— E talentat, observă ea. Ai observat vreodată cât de puţini bărbaţi dau dovadă de discreţie când se mişcă? De obicei cer atenţie în orice fel posibil. Îşi întoarse privirea spre el. Nu şi tu, însă. Presupun că ţi se trage de la viaţa în Egipt, de la meseria ta.

— A te mişca ca o panteră este o abilitate importantă, spuse el.

— Mi-ar plăcea să o învăţ şi eu, recunoscu ea, dar nu se poate în hainele astea.

Astăzi purta o rochie cafenie. Şi pentru că era o rochie de zi, îi acoperea toată pielea, până la gât. Altfel, semăna cu rochia pe care o purtase noaptea trecută: mâneci imense şi un munte de fuste înfoiate, umflate de straturi întregi de jupoane… îşi struni mintea să revină la fapte.

— Ocup atât de mult spaţiu, se tângui ea, şi mai şi foşnesc.

— Vorbeai despre Mains, o întrerupse el.

— Da. Inhală mirosul cafelei şi oftă în semn de apreciere înainte să ia o înghiţitură. O, este excelentă. Mai bună decât a străbunicii.

— Mains, insistă el.

— Eşti un exemplu de hotărâre şi concentrare,

comentă ea.

— Unul din noi trebuie să fie. Tu deviezi discuţia în zece direcţii în acelaşi timp.

— Da, mă gândeam la mâncare.

— Îţi voi umple eu farfuria. Sări în picioare şi se îndreptă spre bufet, nerăbdător să se mişte, să facă ceva util. Tu vorbeşte.

— Da, prea bine. Trebuie să recunosc, Mains era ca un puzzle. Mă aşteptam, la fel ca tine fără îndoială, să descopăr că este un incompetent. Sau un beţiv. Sau amândouă. La urma urmei, oamenii doresc să muncească. Satul nu este chiar înfloritor. Una e să aibă dificultăţi în a găsi un chiriaş. Nu toţi oamenii găsesc primitor un castel din secolul al XV-lea, chiar şi unul în stare excelentă şi mobilat cu tot luxul. Dar ca un agent să fie incapabil să angajeze oameni pentru a lucra pe o proprietate care timp de secole a fost principala sursă de locuri de muncă pe o rază de kilometri întregi – asta e cu adevărat straniu.

El se întoarse la masă şi puse farfuria jos.

Olivia se uită la mâncare.

— Văd că nu avem *haggis*.

— Bucătarul nostru e francez, explică el.

— Şi nici somon, spuse ea. Dar observ că a reuşit cumva să coacă o brioşă perfectă în cuptorul ăla îngrozitor.

— Uimitor, nu-i aşa? rosti el. Se aşeză din nou. Revenind la Mains… Ce spuneai?

Ea îşi ridică tacâmurile.

— Eşti atât de axat pe un singur subiect.

— Da, stau ca pe ace. Pot să-mi dau seama, după modul în care tărăgănezi discuţia, că ai ceva important să-mi spui.

— Mai multe lucruri, îl corectă ea. În primul rând, agentul tău trage puţin la măsea, este un niţel incompetent şi un pic prea leneş, dar astea nu sunt o problemă cu adevărat. Îşi face treaba destul de bine. Dar vărul tău, Frederick Dalmay, l-a controlat până în ultimii ani de dinaintea morţii sale. De atunci, acest rol i-a revenit tatălui tău.

Atunci se opri şi se ocupă de micul dejun.

Lisle nu-i puse altă întrebare. Nu avea nevoie.

— Tata a stricat totul, spuse el.

— Aşa s-ar putea spune, da.

— A dat ordine contradictorii, continuă el. Se răzgândea de zeci de ori.

— Aşa s-ar părea.

— Am văzut ce s-a întâmplat, adăugă el. Nu e nevoie de imaginaţie. Sătenii sunt de aceeaşi părere ca mine.

— Au fost impuse reguli care fie erau nejustificat de stricte, fie le contraziceau pe altele, comentă ea. Drept urmare, ai pierdut nişte meseriaşi. Satul nu a rămas fără locuitori, dar au plecat câteva familii. În alte cazuri, bărbaţii călătoresc mult ca să lucreze în altă parte, continuă să vorbească între înghiţituri.

Lisle o lăsă să vorbească în propriul ei ritm. El trebuia să se gândească la multe.

— Am învăţat de la tatăl meu vitreg şi de la unchii mei cum trebuie să fie gestionată o proprietate, zise ea. Ştii cât de în serios îşi ia Lord rathbourne responsabilităţile care-i revin. Din câte am înţeles, vărul tău Frederick urma aceleaşi principii.

— Nu şi tatăl meu, rosti Lisle. El n-ar putea respecta un principiu nici dacă i l-ar lipi cineva de nas.

— Vestea bună este că înţelegem de ce n-ai fost primit cu braţele deschise.

— Rea voinţă, comentă el. Nu ştiu ce alte probleme pot aduce asupra lor.

— Trebuie să le câştigăm din nou încrederea, propuse Olivia. Cred că de acolo trebuie să începem. Apoi ne putem ocupa de fantome.

Nichols apăru înainte ca Lisle să poată răspunde.

— Domnişoară Carsington, a venit aici un om în legătură cu o problemă, anunţă valetul.

Capitolul 13

Nichols le spuse că un om pe nume Herrick voia să ocupe postul vacant de majordom.

Olivia se uită la Lisle.

— Cum s-a întâmplat asta? întrebă el. Ieri nu puteai urni pe nimeni să se apropie de locul ăsta.

— Atunci o fetişcană roşcată încă nu îi ţinuse piept unui francez sălbatic, înarmat cu un satâr, răspunse ea.

— Doar nu s-a dus vestea atât de repede! se miră el.

— S-a întâmplat ieri, îi aminti ea. Când fac vreo năzbâtie la Londra, vestea face ocolul oraşului până a doua zi la micul dejun. Veştile circulă chiar mai repede la ţară, din câte ştiu eu.

— Dar cum? Cine le-ar fi spus? Nu avem niciun sătean la castel.

— Grajdurile, explică ea. Bârfa circulă din castel spre grajduri, şi există întotdeauna un vagabond de prin partea locului care îşi pierde vremea pe la grajduri, dintr-un motiv sau altul. În fiecare sat există cel puţin o persoană pentru care e o datorie de onoare să afle totul despre toată lumea.

Lisle se uită în sus la Nichols.

— Dacă ar fi fost un tip dubios în orice fel, ştiu că l-ai fi trimis pe drumul lui, comentă el.

— Are o scrisoare de la domnul Mains, Excelenţă, precum şi una de la fostul său angajator, Lord Glaxton.

Asta ar fi de la castelul pe care îl văzuse noaptea trecută de pe acoperiş, se gândi Olivia. Îşi alungă din minte acoperişul şi ce se întâmplase acolo.

Dacă îl ignora cu foarte multă hotărâre, poate că avea să uite.

— Îl vom primi imediat ce domnişoara Carsington îşi termină micul dejun, spuse Lisle.

— Am terminat, sări Olivia.

Lisle se uită la farfuria ei.

— Nu, n-ai terminat.

— Pot mânca oricând, explică ea. Nu găsim mulţi majordomi prin locurile astea.

— Atunci am să iau eu brioşa, zise el. Lasă-ne un

moment, Nichols, apoi adu-l aici.

Ea şi Lisle plecară de la masă ca să aştepte potenţialul angajat în apropierea hornului uriaş, cea mai caldă parte a camerei – aflată la o oarecare distanţă de coridorul care ducea spre bucătărie şi de servitorii care trăgeau cu urechea.

Datorită puterii misterioase de sincronizare pe care o poseda – poate că era suficient doar că trăise alături de Lisle atât timp –, Nichols îl aduse pe Herrick la o fracţiune de secundă după ce Olivia terminase de scuturat firimiturile de pe vesta lui Lisle. El fie nu le observase, fie nu-i păsa, însă Nichols le-ar fi văzut. Olivia era sigură că valetul ar fi murit de supărare dacă stăpânul lui apărea cu o ţinută neglijentă în faţa unui potenţial servitor.

Herrick arăta ca un majordom, nu exista nicio îndoială în privinţa asta. Avea un fizic impresionant: aproape la fel de înalt ca Aillier, dar mult mai musculos. Avea părul negru, tuns îngrijit şi ochi negri plini de agerime. Avea aerul liniştit al unui om care se simţea stăpân pe situaţie. Îi amintea Oliviei de Dudley, majordomul străbunicii.

Îi amintea şi mai mult de Nichols, deşi Herrick era mult mai uriaş.

Dar poseda aceeaşi calitate de-a se mişca discret.

Deşi era scoţian, vorbea o engleză aproape perfectă, fără urmă de accent.

— Ultima dată ai lucrat la castelul Glaxton, spuse Lisle după ce parcurse scrisorile de recomandare. Mă întreb de ce ai renunţat la postul acela avantajos ca să vii în dărăpănătura asta.

— Ambiţie, Excelenţă, răspunse Herrick. Acolo este majordom domnul Melvin. Eu lucram la ordinele lui. Nu ne înţelegeam foarte bine. Având în vedere faptul că era puţin probabil ca lucrurile să se schimbe sau ca el să se pensioneze în viitorul apropiat, am hotărât să-mi caut norocul în altă parte. Au trecut două săptămâni de când mi-am dat demisia. Eram la un pas de-a accepta o slujbă în Edinburgh, când am aflat de postul vacant de aici. Conversaţia pe care am avut-o ieri cu domnul Mains mi-a

întărit convingerea că sunt mai potrivit pentru postul acesta.

Lisle nu se strădui să-şi ascundă mirarea. Gesticulă spre camera pe jumătate mobilată.

— În dărăpănătura asta?

— Da, Excelenţă. Eu o văd ca pe o provocare.

— Din păcate, şi noi la fel, comentă Lisle.

Olivia hotărî că era timpul să intervină.

— Din experienţa mea, începu ea, servitorii preferă de obicei să lucreze în posturi uşoare. Provocările nu sunt, în cele mai multe cazuri, pe placul lor.

— Cu siguranţă asta se aplică majorităţii, domnişoară Carsington, răspunse Herrick. Mie mi s-ar părea o viaţă plictisitoare şi lipsită de satisfacţie.

— Noi nu suntem plictisitori, spuse Lisle. Nici pe departe. Poate că n-ai auzit că fostul nostru majordom a dispărut în circumstanţe misterioase.

— Veştile circulă repede prin părţile astea, Excelenţă, zise el. Locuitorii din Edinburgh, în special servitorii, ştiu tot ce se petrece pe o rază de treizeci de kilometri. Gorewood se încadrează în aria asta.

— Şi dispariţia bruscă a fostului nostru majordom nu te sperie deloc? întrebă Olivia.

— Excelenţa Voastră şi domnişoara Carsington îmi permit să vorbesc deschis? întrebă Herrick.

— Te rugăm, îl aprobă Lisle.

— Majordomul anterior a fost un *londonez,* spuse Herrick cu blândeţe – sau cu o doză de compătimire? Eu nu sunt. Familia mea a trăit în aceste locuri de multe generaţii. Nu putem fi dezrădăcinaţi prea uşor. Sau deloc.

Olivia se uită la Lisle.

— Fără îndoială că Excelenţa Voastră şi domnişoara Carsington doriţi să discutaţi problema în particular, continuă Herrick. Voi ieşi din cameră.

Şi alunecă afară.

Olivia şi Lisle îl priviră plecând.

— E cumva fratele mai mare al lui Nichols? întrebă ea încet.

— Trebuie că fac parte dintr-o specie diferită de majoritatea, comentă el. Sper că nu-i umblă şi lui ochii aiurea. Dar nimeni nu poate fi perfect. E scoţian, după cum voiai tu, şi e legat de zona asta. Referinţele sunt impecabile. Face o impresie bună. Este discret. Liniştit. Vorbeşte o formă inteligibilă de engleză. Ei bine, îl vrei sau nu?

— E castelul tău, spuse ea.

— Nu mă pricep să angajez oameni, recunoscu el. Mie îmi e simpatic, dar tu vei fi responsabilă de personal. Se presupune că eu voi face treburile bărbăteşti. Trebuie să evaluez starea curţii şi a zidului fortificat. De asemenea, trebuie să inspectez mai îndeaproape parterul castelului. Vreau să aflu cum au pătruns intruşii noştri. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta şi ocupă-te tu de majordom.

— Pare să fie sincer, spuse ea.

— Am încredere în instinctele tale Delucey în privinţa asta, zise el.

— Nu pare intimidat la sarcina enormă care îl aşteaptă, observă ea. Să angajeze personal complet – de preferinţă din vecinătate –, să îi facă să execute corect sarcinile, să creeze un sistem de aprovizionare şi aşa mai departe…

— E departe de a fi intimidat, admise el. Pare mai degrabă un câine care trage de lanţ, nerăbdător s-o ia la goană.

— E înalt şi arătos, comentă ea.

— Atunci rămâne stabilit.

Nichols îşi făcu apariţia.

— Domnişoara Carsington îl place, anunţă Lisle. Trimite-l înăuntru pe noul nostru majordom.

Puţin mai târziu

— Nichols te va prezenta personalului şi îţi va face turul castelului mai târziu, îi spuse Olivia lui Herrick. Doamnele Cooper şi Withcote nu se vor trezi până la

amiază, cel mai devreme. Aveau să-l privească lung şi să facă remarci nepotrivite, iar el va trebui pur şi simplu să se obişnuiască cu asta. Lord Lisle a elaborat un set de planuri pe care ştiu că vei dori să le studiezi. Mie mi s-au părut foarte utile. Castelul acesta se dovedeşte a fi o structură mult mai complicată decât mi se părea la început – dar îndrăznesc să spun că tu eşti obişnuit cu o scară care ocoleşte vreun etaj sau se termină brusc sau cu etajele aflate între etaje, camerele ascunse prin ele pe ici-colo.

— La mezanin, domnişoară? Într-adevăr, aveam aşa ceva la Glaxton.

— Nu le-am explorat pe toate încă, continuă ea. Dar Nichols a sugerat că mezaninul aflat direct deasupra coridorului dinspre bucătărie ar putea servi drept arhivă. Pentru moment, am cerut ca registrele casei să fie mutate acolo.

Herrick îşi întoarse privirea spre partea peretelui aflată direct deasupra uşii de la bucătărie.

Avea un fel neobişnuit de a-şi muşca gâtul care, laolaltă cu nasul lui coroiat, îl făcea să arate ca un uliu.

— Camerele tale sunt cam la acelaşi nivel, în turnul de nord, direct sub cele ale lordului Lisle, îl informă ea.

Privirea lui întunecată se mută spre capătul de nord al sălii, la colţul galeriei menestrelilor, în spatele căreia se afla o uşă şi un coridor care duceau în camera lui.

— Ar mai trebui să-ţi spun că am avut o fantomă acolo, noaptea trecută, adăugă ea. În galeria menestrelilor.

Privirea lui ca de uliu se întoarse spre ea. Era perfect calm.

— O fantomă, domnişoară?

— Cineva care se prefăcea a fi o fantomă, explică ea. Foarte enervant. Excelenţa Sa a ieşit să găsească modul în care au pătruns înăuntru.

— Am observat nişte semne de vandalism când am venit, domnişoară. E foarte neplăcut, dar castelul a stat nelocuit mult timp. A fost ca o invitaţie deschisă.

— Foarte tentant, ştiu, adăugă Olivia. Cred că Excelenţa Sa a spus ceva despre nişte trepte lipsă la

nivelurile inferioare ale scărilor. De asemenea, am văzut bucăţi din parapete căzute în curte.

— Stricăciunile alea s-au petrecut acum mulţi ani, spuse Herrick. Cred că au renunţat la încercarea de-a vinde castelul bucată cu bucată. Dar curtea… Clătină din cap. Păcat! N-aş fi crezut dacă n-aş fi văzut cu ochii mei.

— Curtea? întrebă Olivia, încercând să-şi amintească ce văzuse ieri, când Lisle o luase la plimbare prin curte.

Pereţii se deterioraseră şi bucăţi din ei se rostogoliseră la mică distanţă de fundaţii. Evident, pământul era denivelat. I se păruse ceva straniu în privinţa asta? Nu-şi mai amintea.

Fusese prea ocupată cu fanteziile romantice ca să se uite cu atenţie în jurul ei.

— Au săpat, explică Herrick. Cineva caută din nou comoara aia.

Puţin mai târziu

— Comoară îngropată, repetă Lisle. Există în preajma noastră nişte idioţi care cred că aici e îngropată o comoară?

Anunţul pe care Olivia fugise afară din castel ca să-l facă fusese mai lung şi mai dramatic, fluturându-şi braţele în aer, aşa cum făcea de obicei.

Era o situaţie enervantă.

— Dacă aş fi citit toate documentele şi cărţile vărului Frederick, aş fi aflat, spuse ea. El a adunat tot ce se putea despre castelul Gorewood. Toate legendele, în toate variantele lor. Era clar că mai devreme sau mai târziu aveam să dau peste o comoară îngropată.

— Nu e comoara vreunor piraţi, nu? întrebă el. Pentru că noi doi am săpat deja în căutarea unei comori de piraţi.

Ea îi zâmbi. Nu purta bonetă, iar părul i se desfăcuse şi flutura în bătaia vântului, acelaşi vânt care îi ridica şi fustele din când în când.

Lisle simţea cum i se topeşte creierul sub efectul zâmbetului ei.

Ce avea să facă în privinţa ei?

— Nu piraţi, îl linişti Olivia. Asta s-a întâmplat în timpul războaielor civile. Cromwell a atacat castelul. În cele din urmă, familia şi servitorii au fost nevoiţi să fugă. Au scăpat pe timp de noapte – dar nu au putut să-şi ia şi comoara cu ei.

Era atât de entuziasmată, că aproape tremura de emoţie. Îi era foarte greu să reziste, să nu se lase şi el luat de val.

Dar el avea nevoie de linişte. Avea nevoie de ordine. Trebuia să se ocupe de o duzină de probleme şi nu era sigur că va putea să se gândească limpede la oricare dintre ele, dacă nu rezolva mai întâi problema pe care o reprezenta Olivia. Şi nu o putea rezolva când ea stătea în faţa lui. De abia putea gândi clar.

— Aşa că au îngropat-o, zise el.

Ea încuviinţă.

— Îmi pare rău să-ţi distrug fantezia asta frumoasă, dar dacă am auzit povestea asta nu o dată, ci de douăzeci şi când de ori, comentă el. Vrei să-ţi spun cum e mai departe? Partizanii lui Cromwell au fost mai victorioşi decât se aşteptau regaliştii. Familia a pierdut totul, inclusiv secretul cu privire la locul în cazul era îngropată comoara lor. Îţi jur, fiecare familie regalistă din Anglia şi-a îngropat bijuteriile şi argintul înainte să fugă în miez de noapte din faţa lui Cromwell şi a hoardelor lui. Şi fiecare dintre ei a uitat unde le-a îngropat.

— Bineînţeles că ştiu că este o legendă, dar…

— Nimeni, mai ales scoţienii ăştia vicleni, n-ar putea fi atât de naiv încât să-şi închipuie că mai există vreo comoară după două sute de ani, spuse el. Nimeni care are mai mult de doisprezece ani, adică. Te rog, spune-mi că nu crezi povestea asta.

— Nu trebuie s-o cred eu, spuse ea. Dar eu cred că cineva o caută. Se uită în jurul ei. Există dovezi. Întinse mâna spre numeroasele moviliţe şi brazdele care umpleau curtea. Pământul a fost atât de ud că e greu de observat. Dar Herrick a văzut dovada unor săpături recente.

— Comoara îngropată este specialitatea ta, i-o tăie el. Eşti liberă să sapi oriunde doreşti.

— Lisle, nu despre asta e vorba. Cum poţi fi atât de prost? Nu-ţi dai seama că…

— Ba îmi dau seama, dar nu îmi pot pierde vremea cu cai verzi pe pereţi, explică el. Sunt prea multe de făcut. Am nevoie de muncitori şi am de gând să fac rost de ei.

— Desigur că trebuie să faci asta. Am vrut doar…

— Nu putem continua aşa, o întrerupse el, cu ferestre sparte şi cu ploaia şi vântul care pătrund înăuntru, şi pe deasupra şi cu nişte glumeţi care se strecoară pe ascuns în castel. În trecut nu s-ar fi strecurat nimeni în galeria menestrelilor. Ar fi trebuit să lupte ca să pătrundă înăuntru. Fantomele noastre ar fi putut intra prin uşa deteriorată pe care ţi-am arătat-o, cea care duce la subsol. Apoi au trebuit doar să urce pe scările rupte. Uşa aia trebuie reparată şi închisă.

— Sunt de acord, dar…

— Mă duc în sat să adun oameni, mai spuse el.

Întorcându-i spatele lui Lisle, Olivia se aşeză cu zgomot pe o bucată din peretele fortificat care se rostogolise în curte, cândva în secolul trecut.

Dacă l-ar vedea îndepărtându-se, n-ar rezista tentaţiei de-a arunca cu ceva după el.

Ar fi un gest care i-ar aduce satisfacţie, dar nu l-ar schimba şi nici circumstanţele în care se aflau.

Avea foarte multe treburi şi voia să le rezolve cât mai repede posibil.

Pentru el, a desluşi problema cu fantoma şi misterul comorii însemna „a se ocupa de cai verzi pe pereţi”. Cum îl putea face pe Domnul încăpăţânat să înţeleagă că tocmai acesta era miezul problemei?

Cineva se străduise până peste puteri în ultimii ani. Trebuie că aveau motive puternice să creadă că acea comoară exista cu adevărat.

Se uită în jurul ei. Curtea era denivelată, dar asta era de aşteptat după atâţia ani în care fusese neîngrijită. Frederick Dalmay îşi concentrase atenţia pe interiorul

castelului, din câte se vedea.

Ce văzuse Herrick, dar le scăpase ei şi lui Lisle? Lisle spusese că plouase fără întrerupere, două zile la rând, până să ajungă ea. Apoi toţi caii, căruţele şi oamenii călcară în picioare buruienile şi răscoliră pământul. Ploaia şi mişcarea ascunseră toate urmele săpăturilor – dacă existaseră urme.

Îşi lăsă privirea să hoinărească de-a lungul zidului dărăpănat. În colţul de sud-vest se aflau rămăşiţele unui turn de veghe. Acolo? Era ceva nefiresc legat de pământul din apropiere? Se duse într-acolo. Pământul forma nişte movile în jurul unor gropi, lângă perete. Nu părea săpat de curând. Cu toate astea, nu arăta nici vechi.

Asta observase Herrick?

Rămase locului şi îl studie pentru un timp, dar pământul zgrunţuros nu-şi dezvălui secretele în faţa ei.

— Atunci n-am ce face, concluzionă ea pentru sine. Va trebui să fac lucrul raţional şi să-l întreb.

*

Gorewood
Câteva ore mai târziu

Lisle descoperi că starea de spirit din sat se schimbase peste noapte.

El şi valetul lui intraseră în prăvălii şi făcuseră nişte comenzi şi nimeni nu se mai prefăcea că nu-i înţelege.

După cum spusese Olivia, trebuie că ajunsese în sat vestea că o fată roşcată îl înfruntase pe nebunul bucătar francez şi satârul său. Probabil că auziseră deja că Olivia se descurcase şi cu o fantomă şi transformase momentul acela de teroare într-un subiect de glumă.

Ei bine, fata era o minune, nu exista nicio îndoială în privinţa asta.

Lisle şi Nichols intrară la Crooked Crook. Era cam aglomerat pentru timpul zilei, îşi zise Lisle în sinea lui. Dar fiind singura cârciumă din sat, era singurul loc în care putea afla bârfele care circulau.

Se duse la tejghea şi ceru o halbă. Crâşmarul nu se purtă de parcă Lisle ar fi vorbit greacă sau chineză. Puse halba pe tejghea.

— Şi o rundă pentru toţi cei prezenţi, anunţă Lisle.

Asta le atrase atenţia. Aşteptă până când fu servită toată lumea.

Apoi le vorbi. Era obişnuit să vorbească în faţa mulţimilor de străini. Aşa aduna oameni care să-i muncească la săpături. Şi aşa îi strunea să se ţină de treabă. Banii nu erau întotdeauna importanţi pentru egipteni şi nu erau foarte dornici să-şi rişte viaţa pentru străini. Străinii îi considerau nişte laşi. Lui Lisle i se părea că egiptenii sunt oameni cu capul pe umeri. Aşa că făcea apel la logică şi se asigura că le dădea suficiente motive să aibă încredere că va avea grijă de ei.

În privinţa scoţienilor nu era la fel de sigur. Dar ştia că erau curajoşi până la nebunie aproape şi că puneau fi loiali în aceeaşi măsură – îi veni imediat în minte bătălia de la Culloden. Şi, din moment ce era depăşit numeric cu doar douăzeci de oameni, nu se deranjă să folosească tactul, un limbaj pe care nu îl deprinsese niciodată prea bine.

— Caut oameni ca să repar castelul Gorewood, începu el. Caut genul de oameni care nu se tem de fantome şi apariţii, de monştri cu picioroange şi alte fiinţe de care s-ar putea lovi în miez de noapte. Asta e ultima dată când mai întreb în satul Gorewood. Nichols, aici de faţă, a făcut o listă cu tâmplării, zidarii şi alţi oameni care îmi trebuie. Cei care doresc să lucreze îşi pot trece numele pe lista lui şi să fie la castel, mâine-dimineaţă la ora opt, pregătiţi de treabă. Dacă Nichols se întoarce cu prea puţine nume, voi căuta în Highlands, unde mi s-a spus că pot găsi bărbaţi *adevăraţi.*

Termină de băut halba şi ieşi.

Roy şi cei din cârciumă îl urmăriră cu privirile. Încăperea se cufundă într-o linişte mormântală, pentru că toată lumea se holba la uşa pe care ieşise fiul stăpânului.

Apoi îşi îndreptară privirile spre omul firav de la tejghea, înarmat cu un carnet şi un creion.

Apoi Tam MacEvoy izbucni în râs, o cascadă de hohote, şi altcineva alături de el şi în scurtă vreme râdeau toţi de parcă n-ar mai fi auzit ceva atât de amuzant în toată viaţa lor.

— L-aţi auzit? întrebă Tam când reuşi să respire.

— Mai întâi fetişcana roşcată, acum el! exclamă altcineva.

— Ai mai auzit vreodată aşa ceva? îl întrebă cineva pe Roy.

— Nu, niciodată, răspunse el.

Şi era adevărat că nu mai auzise niciodată ca o mulţime atât de mare de scoţieni să stea să asculte asemenea jigniri din partea unui englez – nici măcar nu era vorba de stăpân, despre care toată lumea ştia că era un idiot, ci doar de fiul lui. Se uită la Jock, care părea chiar mai confuz decât de obicei.

— Ei bine, nu putem suporta aşa ceva, nu? îi instigă Tam. Îi vom arăta Excelenţei Sale cine sunt bărbaţii adevăraţi.

Mărşălui până la servitorul cel slab, cel numit Nichols.

— Tu! începu el.

Omul numit Nichols nu părea deloc afectat, doar stătea pe loc, calm şi politicos, cu atitudinea aceea superioară a englezilor.

— Da, domnule?

— Numele mei e Tam MacEvoy, declară Tam şi îşi împinse bărbia în afară. Să mă înscrii acolo chiar acum. Tam MacEvoy, geamgiu.

Alt bărbat îi atinse cotul.

— Şi pe mine, Craig Archbald, zidar.

— Şi eu.

Apoi se împingeau cu toţii, cerând să fie înscrişi pe lista cu locuri de muncă.

— Roy, şopti Jock. Ce ne vom face?

— Nu ne putem înscrie, răspunse Roy.

Toţi cei din Gorewood ştiau că nu munciseră cinstit nici măcar o zi din viaţa lor. Dacă se apucau acum, oamenii ar fi devenit bănuitori.

— Trebuie să ne purtăm ca de obicei.
— Dar…
— Nu-ţi face griji. Am o idee.

*

Până la căderea serii, Olivia nu prea îl văzu pe Lisle. După ce se întorsese din sat, rămăsese să inspecteze curtea până la apusul soarelui. După aceea, îşi petrecu o oră cu Herrick în arhivă, apoi se duse în camera lui.

Deşi nu văzuse cu ochii ei, ştia că Lisle îşi crease un birou în bovindoul larg din dormitorul lui. Avea să lucreze acolo până când venea momentul să se îmbrace pentru cină.

Cel mai bine era să nu se gândească la dormitorul lui.

Mai târziu, după cină, se adunară în zona confortabil de caldă din preajma şemineului. Lisle repetă discursul scurt şi provocator pe care îl ţinuse în Crooked Crook.

— Şi nu au aruncat cu nimic în tine? întrebă Olivia.

— Categoric nu, răspunse el. După spusele lui Nichols, la două minute după ce-am plecat, râdeau şi aplaudau şi se luptau să se înscrie pe listă. Mi-a spus că şi-au trecut şi rudele, pentru că nu voiau să fie considerate mai puţin curajoase decât sălbaticii din Highlands – sau decât o fetişcană roşcată. Ştim cu toţii că tu ai fost cea care a determinat schimbarea asta.

— Dar tu ai ştiut cum să profiţi de situaţie, spuse ea.

Îi părea rău că nu fusese acolo. De asemenea, i-ar fi plăcut să se afle în tavernă şi după aceea, să-i audă pe săteni. Trebuie să fi fost un deliciu.

— Într-adevăr, te-ai descurcat foarte bine, îl lăudă Lady Cooper. Abia aştept să văd scoţieni voinici urcându-se pe scări, ridicând cărămizi şi tot aşa.

— Nu că n-am avea o privelişte plăcută şi în interior, adăugă Lady Withcote.

Aruncă o privire admirativă spre Herrick, care tocmai venise cu o tavă pe care se aflau băuturile lor. Când acesta dispăru din nou, Lady Cooper întrebă:

— Unde naiba l-ai găsit şi pe ăsta, Olivia?

— Pur şi simplu a apărut ca duhul din o *mie şi una de nopţi*, răspunse ea.

— Aş vrea să-i frec lampa, comentă Lady Withcote.

— Millicent, să ţinem un toast – pentru Olivia, deoarece a numit un astfel de specimen masculin în rol de majordom.

Pentru Olivia, repetă Lady Withcote.

Lisle îşi ridică paharul. Privirea lui cenuşie o întâlni pe a ei, şi Olivia văzu stelele argintii şi luna strălucitoare, şi amintirile o năpădiră instantaneu, într-un val fierbinte de senzaţii.

— Pentru Olivia, repetă şi el.

— Şi pentru Lisle, rosti Lady Cooper. Pentru scoţienii musculoşi care urmează să vină.

— Pentru Lisle, zise şi Lady Withcote.

— Pentru Lisle, repetă Olivia şi îi aruncă o privire plină de subînţeles peste marginea paharului, ca să se răzbune.

— Vă mulţumesc, doamnelor, spuse el. Dar acum vă implor să fiţi îngăduitoare cu mine. Mâine dimineaţă aştept o armată de muncitori şi va trebui să fiu odihnit. Asta înseamnă că trebuie să mă culc devreme.

Îşi ceru scuze pentru că era plictisitor, le ură noapte bună şi urcă în camera lui.

*

În ultimii ani cercetaseră fiecare centimetru din castel. Cunoşteau fiecare coridor şi scară, toate modurile de-a intra şi ieşi. Ghemuiţi în turnul de pază dărăpănat, urmăreau acum ferestrele turnului de sud.

Acolo se aflau femeile.

Toţi sătenii din Gorewood ştiau unde dormeau nouveniţii, cui aparţinea fiecare servitor şi unde dormeau şi aceştia, care dintre ei se strecurau la grajduri şi care valeţi erau mai îndrăgiţi de cameriste. La urma urmei, era castelul Gorewood, şi era treaba tuturor ce se petrecea acolo.

Aşa că Jock şi Roy aşteptară ca ferestrele turnului de sud să se cufunde în întuneric. Apoi, având grijă să rămână la adăpostul umbrelor, se grăbiră spre uşa stricată de la subsol, urcară pe treptele rupte şi-şi croiră drum spre una dintre scările care duceau până la primul etaj.

*

Uuuoooieeeiouuuoooiouuuoooieeeuuuoooiouuuooo!

Olivia sări în şezut.

— Sfinte Dumnezeule!

Auzi paşi.

— Domnişoară? Ce este zgomotul acela?

— Nu sunt sigură. Olivia coborî din pat. În lumina focului aproape stins, localiză vătraiul. Îl smulse din suportul său. Dar oricine face asta va regreta amarnic.

*

Uuuoooieeeiouuuoooiouuuoooieeeuuuoooiouuuooo!

Lisle se trezi şi sări din pat dintr-o singură mişcare, smulgând cuţitul pe care îl ţinea sub pernă.

— Domnule? Ce este?

— Oribil. E sunetul cel mai oribil de pe pământ. Sunetul morţii, al torturii şi al agoniei din focurile iadului, spuse Lisle. Fir-ar să fie! Sunt *cimpoaie.*

*

— Repede! spuse Roy. Se apropie.

El şi Jock fugiră prin camera lungă de la etajul al doilea, ieşiră pe scara din turnul de nord şi se grăbiră în jos. Scara era neagră ca smoala, dar ei urcaseră şi coborâseră pe ea de sute de ori, aşa că nu conta dacă era zi sau noapte pentru ei.

Ajunseră jos, la primul etaj şi traversară sala cea mare până la cealaltă scară, ca să ajungă înapoi în turnul de sud. O luară la fugă în jos pe treptele de piatră. Apoi Roy se opri

şi zise:

— Acum, una pentru doamne bătrâne.

Olivia şi Bailey dădură buzna în salonul de la etajul al doilea în acelaşi timp cu Lisle şi Nichols.

— Le-ai văzut? întrebă Lisle.

— Le-am auzit doar, răspunse Olivia. Erau...

— Cimpoaie, zise Lisle încruntându-se.

— Într-adevăr? Sunau atât de îngrozitor.

— Când nu sună aşa?

De pe scările turnului de sud se auziră ţipetele înăbuşite. Olivia fugi într-acolo.

Lisle ajunse la uşă înaintea ei.

— Stai! o opri el.

O dădu din drum şi porni în jos pe scări înaintea ei.

Olivia îl lovi cu coatele pe Nichols şi porni după Lisle.

— Nu mă tem eu de nişte cimpoaie, comentă Olivia.

— Oricine le foloseşte ca să trezească oamenii în mijlocul nopţii nu s-ar opri de la nimic altceva, îi explică Lisle.

— Sincer, Lisle, nu par să fie atât de răi.

— Ba sunt. Este cel mai oribil sunet de pe pământ. Este sunetul de zece mii de morţi.

Ajunseră la camera lui Lady Withcote, a cărei uşă era deschisă. Doamna veni în întâmpinarea lor, cu servitoarea pe urmele ei, încercând să-i lege şnururile capotului.

— Îmi pare foarte rău, dragilor. Dar urletele astea îngrozitoare m-au speriat. Cred că am sărit din pat, direct în aer. Nu-mi amintesc când s-a întâmplat ultima dată aşa ceva. Cred că atunci când am simţit ce picioare reci are Lord Waycroft, cred.

Văzând că era teafără şi nevătămată, Lisle o porni din nou pe scară, cu Olivia aproape în spatele lui.

O găsiră pe Lady Cooper în pragul dormitorului ei, privind în jos pe scara cufundată în întuneric.

— De acolo s-a auzit, zise ea şi arătă cu degetul. N-ai vorbit niciodată de fantome în formă de cimpoi, Olivia, îi reproşă ea. Dacă aş fi ştiut că vin, i-aş fi aşteptat. Ai văzut vreodată un bărbat care cântă la cimpoi? E nevoie de

plămâni puternici, ştii, umeri şi picioare puternice…

— Bun, mă bucur că eşti teafără, rosti Lisle.

Intră pe coridorul îngust care ducea spre sala cea mare, cu Olivia pe urmele lui.

— Lasă-mă pe mine să intru primul, îi şopti. Dă-mi o clipă de răgaz. Trebuie să ascult, şi habar n-ai ce tare foşneşte cămaşa ta, atunci când te mişti.

— Nu este o cămaşă. E o rochie de noapte.

— Orice ar fi, fă-o să nu mai foşnească! îi ordonă el. Şi fii atentă cu vătraiul ăla.

*

Sala cea mare era cufundată într-un întuneric absolut. Şi cum Lisle nu putea vedea nimic, rămase să asculte. Dar nu auzea nimic în afară de tăcerea care domnea peste sală. Oricine ar fi fost ştia pe unde să iasă. Şi deja plecaseră.

După un moment, intră şi Olivia pe uşă. Nu trebuia să o vadă. O putea auzi. Foşnetul moale al cămăşii ei de noapte răsuna atât de puternic în sala cea mare cufundată în tăcere.

Se apropie şi el îi simţi parfumul, izul acela uşor care emana din hainele, pielea şi părul ei şi altceva… ceva prea nedesluşit ca să fie un parfum anume, doar că amintea de somn şi aşternuturi calde încă. Apoi alte imagini apărură în mintea lui: pielea ei sidefie în lumina lunii, sunetul pătrunzător al râsetului ei, fiorul intens al orgasmului…

Lisle îşi încleştă pumnii – şi îşi dădu seama că încă mai strângea cuţitul în mână. Îşi relaxă degetele.

Şi alungă imaginile acelea din minte.

— Au plecat, declară el.

În galeria menestrelilor apăru o lumină. Era Herrick, în halat de noapte, cu o lumânare în mână.

— Am liniştit personalul, Excelenţă, raportă el. Pe cei care au auzit zgomotul, în orice caz. Se pare că sunetul nu a ajuns şi la etajele superioare.

— Din fericire pentru cei de acolo, murmură Lisle.

— Doriţi să organizez oamenii să caute prin castel şi

pe proprietate, Excelentă?

— Muzicienii noştri fantomatici au plecat deja, zise Lisle. Spune-le tuturor să se întoarcă la culcare.

Herrick plecă în linişte.

Lisle se întoarse la Olivia. Ochii lui se deprinseră deja cu întunericul şi lumina lunii era suficientă cât să sublinieze contururile cămăşii ei semitransparente. Îşi mută privirea spre cea mai apropiată firidă.

— Nu-i putem ajunge din urmă pe timp de noapte, declară el.

— Cu siguranţă nu, admise ea. Ei ştiu terenul, în timp ce servitorii noştri din Londra s-ar poticni pe întuneric şi şi-ar rupe gâtul.

— Trebuie că au stat acolo, în sala de la etajul al doilea, zise el. La doar câţiva metri de dormitorul ei. Ne-au tachinat.

Tânjea să lovească ceva.

— Trebuie să recunosc, a fost deranjant, rosti Olivia. Nu se aşteaptă nimeni să audă cimpoaie în mijlocul nopţii, iar dacă mai şi cântă prost…

— Cum îţi dai seama?

— Indiferent cum ar fi cântat, tot este un sunet straniu, zise ea.

— Îmi pare rău că nu i-am prins, adăugă el. Mi-ar fi plăcut să te văd lovind băşica aia blestemată cu vătraiul. E tipic pentru scoţieni să inventeze un instrument atât de diabolic. Cimpoiul. Golful.

Ea râse. Sunetul râsetului ei alunecă în jos pe spinarea lui, lăsând în urmă o senzaţie de fierbinţeală.

— Olivia, du-te la culcare, îi ordonă el.

— Dar eşti sigur că vrei să…

„Da, sigur că asta vreau să faci”.

— Nu putem vorbi acum, i-o tăie el. Gândeşte! Uite cu ce eşti îmbrăcată. Unul dintre noi trebuie să fie raţional, şi amândoi ştim că nu vei fi tu aia. Du-te la culcare – şi ai grijă cu vătraiul ăla!

Capitolul 14

Miercuri, 19 octombrie

Soarele apunea în spatele dealurilor. Roy şi Jock stăteau în umbrele biserici ruinate şi urmăreau oamenii care mergeau pe drumul dinspre castel spre sat, după prima lor zi de muncă. Unii cărau unelte de lucru pe umeri, alţii împingeau cărucioare, alţii mânau căruţe.

— Încă o săptămână şi pământul va fi bătătorit ca pielea unui tambur, comentă Jock.

— Nu şi dacă săpăm iar, zise Roy.

— Eşti prost? E un puhoi de oameni acolo şi li se adaugă alţii, care muncesc cât e ziua de lungă. Toată munca aia? Şi noi, care avem doar câteva ore pe timp de noapte?

— Nu au muncit foarte mult, îl linişti Roy. Lucrează doar în jurul subsolului, aşa că putem intra. Cât crezi că mai rezistă londonezii ăia, dacă îi trezim noapte de noapte?

— Nu ştiu cât mai rezist eu, zise Jock. Toată fuga aia în sus şi-n jos pe scări, cărând cimpoaiele alea după noi… Când în timpul ăsta am putea săpa…

— Crezi că ar fi mai util? Să săpăm noaptea? Până acum am căutat doar pe timp de zi. Ce noroc crezi că vom avea dacă vom muta pietrele noaptea?

Era destul de greu să găsească monedele şi pe timpul zilei. Nu era ca şi cum ar fi sclipit din pământ, strigându-le: „Uitaţi-vă aici! Suntem bani!” Aveau aceeaşi culoare ca pământul şi erau greu de deosebit de pietre şi bolovani.

El şi Jock se descurcaseră bine cu cele pe care le găsiseră. Câteva din subsol. Unele din curte. Dar cercelul vechi pe care îl găsiseră în curte, lângă turnul de pază, îl convinsese pe Roy că bătrânul Dalmay nu visase, aşa cum credea toată lumea, atunci când pălăvrăgise despre o comoară. Cercelul acela îi spusese că povestea era adevărată, iar aceasta era dovada.

„Sub zid”, spusese bătrânul Dalmay.

Oamenii spuneau că dacă cei din familia Dalmay nu-şi găsiseră comoara cât timp amintirea ei le era încă proaspătă în minte, atunci era pierdută pentru totdeauna. Că o găsiseră Cromwell şi şleahta lui, la fel cum puseseră mâna pe orice altceva. Dar dacă oamenii ar fi văzut monedele şi cercelul acela vechi şi ar fi aflat că le duseseră în Edinburgh, ar fi avut altă părere. Ar fi toţi la castel, cu lopeţi şi târnăcoape în mâini – şi nu ca să ajute la restaurarea lui.

— Şi fiul stăpânului i-a pus să sape, comentă Roy. Dacă se află în curte sau în subsol, o vor găsi. Trebuie să-i obligăm să se oprească.

*

Lisle încerca să nu adoarmă cu capul în farfurie. Fusese o zi lungă, deşi plină de satisfacţii, dar mintea îi era chiar mai obosită decât trupul.

Tot nu înţelegea ce voia familia lui de la mormanul acesta urât de pietre. Abandonaseră castelul în mod repetat şi cheltuiseră averi întregi, încercând să-l întreţină. Indiferent ce făceau, castelul avea să rămână întotdeauna un loc rece, umed şi mohorât.

În acelaşi timp, simţea un val de mândrie şi uşurare când privea oamenii mărşăluind dinspre sat. În ciuda pagubelor pe care le adusese stăpânul, tatăl lui, sătenii erau pregătiţi să aibă încredere în fiul acestuia.

Acum va putea să rezolve treaba în mod corespunzător. Şi cum era foarte mult de muncă, asta avea să-l ţină ocupat.

Se uită peste masă la problema din cauza căreia trebuia să rămână ocupat. Olivia purta o rochie albastră dintr-un material greu, lucios ca mătasea, croită cu metri întregi de volane în locuri ciudate, dar cu umerii şi mare parte din pieptul acela blestemat dezgoliţi – cu excepţia colierului cu pandantiv de safir, care îi atrăgea privirile din mijlocul întinderii ademenitoare de piele.

Tocmai se ridica de la masă, pregătindu-se să le conducă pe doamne pentru a lua ceaiul – sau, în cazul doamnelor, alte pahare de whisky – şi a discuta ori citi, când sala se umplu de vaietul cimpoaielor, venite parcă din măruntaiele pământului.

Lisle sări din scaunul lui.

— Herrick, Nichols, veniţi cu mine! Voi... şi le făcu semn valeţilor care stăteau lângă perete, luaţi-o în jos pe scările din sud.

Înşfăcară toţi sfeşnice şi porniră în grabă la subsol.

Se împleticiră peste dărăpănături în timp ce căutau pe sălile mari şi boltite. Apoi unul dintre valeţi strigă:

— Excelenţă, aici!

Lisle se grăbi spre locul de unde venea vocea. Îl găsi pe valet arătând spre peretele uneia dintre camere.

Cineva scrijelise cu cărbunele nişte litere mari: AI GRIJĨ.

Asta era tot.

Blestemaţii scăpaseră. Lisle trimise servitorii înapoi la etaj, ca să le asigure pe doamne că, deocamdată, nu avea să fie nimeni omorât. Apoi se întoarse şi se holbă la mesajul scrijelit pe perete. Când atinse literele...

Din apropiere se auzi un foşnet cunoscut. Îşi întoarse privirea de la cuvintele scrise greşit. Olivia se apropie de el cu o lumânare în mână. Se opri în dreptul cotului său şi studie peretele.

— Trebuie să spun că mă deranjează felul în care se strecoară pe lângă noi când toată lumea este trează, zise ea. Sunt dubios de curajoşi.

— Sau de proşti, adăugă el.

— Tatăl meu vitreg spune întotdeauna că infractorii sunt de obicei oameni cu un nivel scăzut de inteligenţă, dar foarte vicleni, comentă ea.

— Ştiu. Aş prefera să am de-a face cu oameni mai inteligenţi. Cel puţin le-aş putea înţelege modul de gândire.

— Cimpoaiele sunt destul de inofensive, rosti ea.

— Asta e o chestiune de gust, i-o întoarse el.

— Pe mine mă îngrijorează faptul că ne hărţuiesc,

suspină ea. Îi supără pe servitori.

Îl supăra şi pe el. Aveau nevoie ca servitorii să-şi vadă de treaba lor, dar servitorii nu rămâneau în locuri periculoase decât dacă erau disperaţi.

— Din păcate, nu putem ţine o garnizoană de soldaţi aici ca să ne apere de invadatori, aşa cum se făcea în vremurile din trecut, comentă el.

— Mă îndoiesc că vor încerca să ne facă rău cu adevărat, spuse ea. Ar atrage după sine implicarea autorităţilor – şi e clar că ei doresc să plece toată lumea, ca să caute în continuare comoara.

— Eu nu plec nicăieri, rosti el. M-am apucat de treabă şi nu am de gând să renunţ. Voi restaura blestemăţia asta de castel şi apoi mă întorc în Egipt, chiar dacă trebuie să vâslesc de unul singur într-o barcă. Între timp, am de gând să pun capcane în subsol. Proştii ăia vor trebui să găsească altă cale de-a intra.

— Dacă am găsi noi primii comoara, vor trebui să se oprească din căutări, zise ea.

Lisle era obosit şi îi era greu să se uite la ea şi să fie raţional când simţea că îl împung mii de pumnale în inimă. Era furios pe el însuşi că nu era capabil să-şi stăpânească sentimentele care nu-i puteau aduce decât nefericire. Îi venea să spună că „Nu există nicio comoară” şi să înceteze cu prostiile astea romantice – să se îmbrace cu mai multe haine şi să nu mai stea atât de aproape de el, că îi putea simţi parfumul.

Vocea care îl avertiza de pericole îi apăru în minte.

„Gândeşte!”

Comoara. Nu exista nicio comoară, dar ea credea altceva. „Vrea să caute comoara. De ce nu o laşi să caute?” Ar ţine-o ocupată şi, dacă îi prezenta cu grijă propunerea, avea să o ţină şi departe de necazuri.

— Foarte bine, începu el. Hai să analizăm situaţia din punct de vedere logic. Nici măcar cei mai proşti oameni nu s-ar speti atât dacă n-ar avea un motiv foarte bun.

— Întocmai! exclamă ea. Şi caută de ani de zile, dacă e să calculăm din momentul în care a început să apară

fantoma. Trebuie să fie *ceva* în spatele acestei poveşti.

— Dacă am şti ce anume, atunci am şti şi cum să procedăm mai departe, zise el.

— Poate scrie ceva prin documentele vărului Frederick. Sau o fi spus el ceva. Fantoma a apărut după ce el a părăsit castelul şi s-a mutat la Edinburgh.

Mintea lui era deja ocupată cu desluşirea acestui mister. Era destul de uşor să-i întindă o capcană fără să o mintă cu adevărat.

— Trebuie să admit că este interesant, spuse el. Dar nu am timp să mă gândesc la asta. Nu am timp să-i studiez documentele şi cărţile şi să vorbesc cu oamenii care au fost în preajma lui. Am o grămadă de pietre pe care trebuie „să o restaurez la vechea glorie" pentru a le face pe plac părinţilor mei nebuni.

O văzu întristându-se şi se simţi ruşinat. Mai rău, o parte smintită din el – cea pe care ea o putea aduce la suprafaţă atât de uşor – voia să renunţe la tot şi să pornească pe urmele misterului. Acea parte din el voia să vâneze comoara cot la cot cu ea, aşa cum făcuseră şi altă dată. O, era o idee ispititoare. Îşi aminti incitarea pe care o simţise când încălca regulile şi supravieţuia prin propria iscusinţă. Se simţea atras de idee şi ştia că trebuie să lupte cu ispita, dar partea aceea smintită din el nu voia.

— Ai dreptate, spuse ea, şi chipul i se lumină. Fie că există sau nu comoara, castelul trebuie restaurat. Ţi-am promis că te vei întoarce în Egipt până la primăvară. Ceea ce înseamnă că nu avem niciun minut de pierdut. Mă voi ocupa eu de misterul ăsta. Acum că Herrick se ocupă de servitori, voi avea o mulţime de timp liber – şi îndrăznesc să spun că doamnelor le va plăcea să afle bârfe de la prietenii vărului tău. Păşi mai aproape de el şi-l bătu pe piept. Nu-ţi face griji, îl linişti ea. Cavalerul tău loial, Sir Olivia, va face tot ce e necesar.

„Când mă fac mare, voi fi cavaler", îi spusese ea în ziua în care se cunoscuseră. Viteazul Sir Olivia, asta o să fiu, plecând în misiuni periculoase, făcând fapte nobile, îndreptând nedreptatea…"

Şi plecă în grabă, iar el rămase locului, urmărind-o cu privirea, până când dispăru din vedere şi foşnetul odată cu ea.

Lisle se întoarse să se holbeze la perete.

AI GRIJÎ

Dar, desigur, el nu credea în presentimente sau semne rău prevestitoare. Şi nici în avertismentele primite de la proşti care nu ştiau să scrie corect.

Porni spre scări.

*

Miercuri, Herrick se duse la Edinburgh, după cum spusese că va face.

Până joi aveau deja o menajeră, pe doamna Gow. Până vineri, Herrick şi doamna Gow angajaseră deja un set complet de servitori scoţieni. În aceeaşi zi, Olivia le permise tuturor servitorilor ei din Londra, mai puţin servitorii personali, să se întoarcă acasă.

Numai Aillier insistase să rămână. Ceilalţi de-abia aşteptaseră să-şi facă bagajele. Până la amiază erau deja plecaţi.

Între timp, ea îşi petrecuse timpul citind cărţile, broşurile şi ziarele vărului Frederick Dalmay. Oriunde era menţionat castelul Gorewood – de exemplu, vreun articol scris de Sir Walter Scott într-o publicaţie despre antichităţi –, Frederick pusese un semn de hârtie şi făcuse notiţe cu creionul pe margine. Scrisul era în mare parte ilizibil, dar nu conta.

Textele tipărite îi spuneau totul despre legendele cu fantome: iar fantomele erau diferite în funcţie de perioada de timp în care apăreau. De asemenea, aflase şi despre nişte întâmplări stranii care avuseseră loc la banchete şi nişte probleme juridice năucitoare. Frederick ţinuse evidenţa tuturor litigiilor legate de proprietate. În plus, ţinuse şi o serie de jurnale.

Din câte reuşise să înţeleagă până acum, acestea se refereau în mare parte la castelul Gorewood şi la istoria lui.

Ocazional apăreau şi întâmplări deranjante legate de castel. Dar nu putea fi sigură, deoarece scrisul mic de mână era aproape imposibil de citit.

Îşi zise că poate Lisle n-ar avea nicio problemă să-l descifreze, pentru că el era obişnuit să citească scrieri stranii, unele dintre ele parţial distruse de trecerea timpului sau de vandali. Va trebui să îl întrebe dacă îşi putea face un pic de timp pentru asta.

Apoi, luni, tocmai întorcea o pagină şi delibera în minte dacă să-l implore pe Lisle să-i explice scrisul, când o bucată îngălbenită de hârtie, parţial arsă, căzu pe jos.

*

— Ăsta e un indiciu! exclamă Olivia. Flutură hârtia sifonată, cu margini maronii, în faţa lui Lisle.

El o luă din mâna ei, fără tragere de inimă.

Planul lui funcţionase atât de bine. El îşi făcea treaba, şi ea era ocupată cu prostiile acelea romantice.

Drumurile lor se intersectau doar la ora mesei, când erau de faţă şi doamnele şi îşi îndeplineau cu succes rolul de a-i distrage atenţia.

Dar în acea zi Olivia îl încolţise în camera fântânii de subsol, în timp ce muncitorii erau afară, unde luau masa de prânz. Practic dansa de entuziasm că găsise un INDICIU.

Doar că ea nu trebuia să găsească indicii. Trebuia să continue căutarea până când el avea să-şi termine treaba şi îi venea mintea la cap sau, dacă era posibil aşa ceva, îşi dădea seama ce să facă în privinţa ei.

— Ce spune? întrebă ea.

El se uită în jos la scrisul inegal, marcat pe alocuri cu semne speciale.

— Nu spune nimic, zise el. Arată ca mâzgăliturile şi desenele unui copil. Este, probabil, una dintre schiţele de început ale vărului Frederick. Mama mi-a păstrat toate desenele. Se pare că păstrarea acestor amintiri nu ţine de raţiune, ci de sentimentalism.

— Eşti *sigur?* insistă ea.

El i-o înmână.

— Nu este o hartă a comorii, repetă el.

— Poate e un mesaj codat.

— Nu există niciun cod, zise el.

— Aceste simboluri mici, rosti ea. Din casetele astea mici.

El se uită de la hârtie, la ea.

Atunci când coborâse în camera de la subsol i se lipiseră pânze de păianjen de rochie şi prin păr. Se părea că îşi trecuse mâinile prin păr în timp ce încercase să descifreze Mesajul Secret, pentru că mai multe ace i se desprinseseră din coafură şi părul îi atârna în şuviţe dese pe umeri. Ochii ei albaştri sclipeau cu entuziasm, iar culoarea răsăritul soarelui îi îmbujora obrajii.

Era atât de obosit de castelul acesta hidos, de vremea oribilă şi de săpat găuri în care să-şi ascundă sentimentele doar pentru ca apoi acestea să se târască afară, ca nişte şerpi, şi să-şi înfigă colţii în inima lui.

De ce se întorsese înapoi în Anglia?

Ştia că nu era bine pentru el să fie în preajma ei.

Dar se întorsese din pricina familiei Carsington – şi nu era corect. De ce ar fi trebui să se ţină departe de singura familie care însemna ceva pentru el, doar pentru că un membru al familiei respective îl înnebunea?

— Sunt prostii, insistă el. Genul de însemnări pe care persoanele în vârstă le păstrează fără motiv.

Roşeaţa din obrajii ei se intensifică şi coborî pe pielea de la gât. Era un semnal de avertizare.

— El nu a fost genul ăla, spuse ea. Dacă te-ai uita prin jurnalele sale, ai vedea. Este meticulos. Dacă a păstrat însemnarea aceasta înseamnă că a avut un motiv.

— Ar putea fi orice motiv, spuse el. Mă gândesc că o fi fost senil.

Ochii ei albaştri se îngustară şi îl priviră direct.

— Mi-ai spus să caut indicii, rosti ea. Mi-ai spus să desluşesc misterul ăsta. Nu te-am deranjat zile în şir. Acum îţi cer ajutorul, şi tu mă goneşti fără drept de apel. Ştii foarte bine că bucata asta de hârtie înseamnă ceva!

— Nu înseamnă nimic! izbucni el. Nu există nicio comoară! Poate că a fost odată, dar orice persoană raţională ar şti că e pierdută de mult. Până şi fantomele şi-au pierdut interesul pentru ea. N-ai observat? N-a mai cântat niciun cimpoi în miezul nopţii. N-am mai avut niciun semn de la ei de când au scris pe peretele de la subsol.

— A plouat, îi aminti ea. Nu vor să… să-şi târască picioarele prin noroi, pe o ploaie torenţială, cărând cimpoaiele şi ce le mai trebuie ca să facă pe fantoma.

— Subsolul este plin de capcane, zise el. N-am făcut niciun secret din asta, şi ei probabil că au auzit, la fel ca toată lumea.

— Şi crezi că au renunţat aşa, cu una, cu două? Crezi că i-au speriat capcanele tale?

— Ei bine, n-a mai pus nimeni capcane până acum, nu-i aşa?

Olivia se îmbujoră şi mai puternic.

— Lisle, nu eşti…

— E o prostie, o opri el. N-am de gând să mă cert cu tine din cauza unor fantome.

Ea îi flutură hârtia în faţă.

— Ai putea cel puţin să…

— Nu! i-o tăie el. N-am de gând să pierd timpul cu nişte mâzgălituri lipsite de importanţă.

— N-ai spune asta dacă te-ai uita prin jurnalele lui.

— Nu mă uit la jurnale, spuse el.

Nu cu ea în spatele lui. Parfumul ei. Foşnetul acela blestemat. Nu era corect. Ştia şi ea că trebuie să stea departe unul de celălalt.

— Tu mi-ai spus să caut! strigă ea. Am petrecut ore întregi căutând prin munţi de hârtii, şi cărţi, şi reviste, şi scrisori. Ore întregi încercând să desluşesc scrisul ăsta mic. Tu ai fost cel care…

— Pentru a-ţi da o ocupaţie! izbucni el. Pentru a te ţine departe de mine. Am de îndeplinit sarcina aceasta cretină şi inutilă – o mare pierdere de timp şi bani – în locul acesta mizerabil, în care n-am vrut să vin niciodată – şi nu aş fi aici dacă nu ai fi fost tu.

— Eu doar te-am *ajutat!*

— O, da, de mare ajutor mi-ai fost! Dacă n-ai fi fost tu, le-aş fi spus părinţilor mei să se ducă la dracu'. Aş fi mai fericit murind de foame în Egipt, decât să locuiesc aici. Ce-mi pasă mie de banii lor blestemaţi? Să-i cheltuie cu fraţii mei. Eu pot să mă descurc singur. Dar nu, iată-mă aici, încercând măcar să-mi fac treaba blestemată şi să o fac aşa cum trebuie, iar tu trebuie să mă cicăleşti şi să mă hărţuieşti să pornesc pe firul altei aventuri stupide.

— Te cicălesc şi te hărţuiesc? Dar tu ai fost cel care…

— A fost *o tactică de diversiune!* Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii ce este asta. Tu o faci tot timpul. Ei bine, am folosit-o împotriva ta. Cum ţi se pare? *Ţie* îţi place să dansezi aşa cum îţi cântă altcineva?

— Tu… tu…

Îi smulse pălăria şi îl lovi în piept cu ea. Apoi o aruncă pe jos şi o călcă în picioare.

— Bravo! comentă el. Ce matur din partea ta.

— Dacă ai fi fost bărbat, te-aş fi provocat la duel, rosti ea.

— Dacă ai fi fost bărbat, te-aş fi împuşcat fericit.

— Te urăsc! strigă ea. Eşti un mizerabil!

Şi îl lovi în fluierul piciorului.

Fu o lovitură puternică, dar el era prea furios ca să o simtă.

— Minunat, comentă el. Demn de o lady.

Ea îi făcu un gest obscen şi ieşi ca o furtună.

Marţi, 25 octombrie
Ora unu noaptea

În noaptea aceea nu mai ploua, şi luna, deşi trecuse în ultimul pătrar, oferea suficientă lumină pentru ticăloşii, glumeţii sau oricine altcineva pe care voia să îi spioneze.

Singurul „oricine" prezent era Olivia, care se strecurase afară din castel după ce toţi ceilalţi se duseseră la culcare. Purta pantaloni bărbăteşti şi ciorapi de flanel pe

dedesubt. O vestă, haina şi o mantie groasă de lână cu glugă îi ofereau protecţie împotriva acestei nopţi de toamnă scoţiană.

De asemenea, mai adusese cu ea o pătură de lână ca să ţină la distanţă umezeala.

Nu că ar fi avut nevoie. Sângele care îi fierbea în vene îi ţinea suficient de cald.

Fantomele plecaseră, nu-i aşa?

— Vom vedea noi, spuse ea în şoaptă.

Ar fi trebuit să pună pariu cu el, asta ar fi trebuit să facă după ce luaseră cina într-o atmosferă glacială şi politicoasă.

„Nu au plecat şi pot dovedi asta”. Aşa ar fi trebuit să-i spună.

Iar el i-ar fi zis: „Nu poţi dovedi nimic”.

„Nu pot? Pe ce pariezi?”

„Ce zici de Castelul Groazei? Îl poţi lua tu”.

„Nu mi-l poţi da, pentru că nu este al tău. Am eu o idee: Dacă dovedesc faptul că fantomele nu au plecat, vei înceta să te mai comporţi ca un prost… O, scuze, am uitat. Chiar eşti prost”.

— Şi el ar răspunde că… Se uită în sus la turnul de nord. Ferestrele întunecate îi spuneau că Lisle dormea – şi ea spera că avea coşmaruri infernale. Şi el ar răspunde că… Ce-ar spune?

Nu mai conta. Ea avea să dovedească faptul că fantomele nu renunţaseră. Doar îşi revizuiseră tactica. Asta avea să facă.

În orice caz, un pariu l-ar fi făcut doar să intre în alertă. Era mai bine să-l lase să creadă că se îmbufnase. Dacă ar fi ghicit că plănuia ceva, ar deveni o pacoste pe capul ei.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca un bărbat morocănos şi necooperant să-i stea în cale.

Nici măcar lui Bailey nu-i povestise de planul ei din noaptea asta, pentru că servitoarea ar fi aşteptat-o, iar Olivia nu ştia cât timp urma să stea pe afară. Dacă era nevoie, avea să stea până în zori. Ascunzişul ei era destul

de confortabil.

Era clar motivul pentru care îşi alesese locul acela. Dărăpănatul turn de veghe din colţul de sud-vest al curţii fusese construit întocmai pentru observare. Deşi în prezent nu mai era folosit pentru a supraveghea împrejurimile, intrarea în turn îi oferea o privelişte bună asupra curţii şi o ascundea de privirile nedorite.

Singurul lucru dificil era aşteptarea. Nu era deloc distractiv să stea într-un singur loc, fără un pachet de cărţi sau o carte. Şi să stea pe piatră, chiar dacă era una mare şi plată, era confortabil doar pentru o scurtă perioadă de timp. Simţea frigul prin straturile groase ale mantiei şi prin ciorapi. Vântul şuiera prin crăpături. Pe măsură ce trecea timpul, lumina lunii şi a stelelor părea să se diminueze. Trase cu ochiul din ascunzătoarea ei.

Norii goneau deasupra, alungaţi de vântul din ce în ce mai puternic, acoperind cerul şi ascunzând luna şi stelele. Se retrase în adăpostul ei, trăgându-şi mai bine pătura deasupra. Timpul trecu şi aerul deveni din ce în ce mai rece. Îi amorţiseră picioarele şi mâinile, îşi schimbă poziţia.

Simţea pe obraji aerul umed? Sau era doar vântul rece? Degetele începeau să-i amorţească. Noaptea deveni şi mai neagră. De-abia mai putea distinge contururile curţii interioare.

Vântul vuia prin crăpăturile dintre pietre şi se auzea cum ridica în aer grămezile de frunze uscate. Îşi schimbă iarăşi poziţia, dar nu avea suficient spaţiu. Nu îndrăznea să lovească cu picioarele de podea ca să se încălzească şi o dureau degetele de frig. Îi amorţea şi posteriorul.

Se gândi la Lisle, la lucrurile îngrozitoare pe care i le spusese şi la ce ar fi putut să-i răspundă ea, dar nici asta nu reuşi să îi ţină de cald. Trebuia să se ridice şi să se plimbe puţin sau avea să amorţească complet. Începu să se ridice.

Undeva cu coada ochiului văzu o sclipire luminoasă. Sau i se păruse? Fusese atât de scurt. Un felinar în întuneric? apoi totul se cufundă într-o beznă parcă mai neagră decât înainte, iar aerul se simţea la fel de greu şi rece ca o pătură umedă.

Apoi auzi paşii.

— Ai grijă la felinar, rosti o voce joasă.

Zdrang. Buf. Bang.

— A naibii treabă, nu văd nimic. Plouă din nou. Ţi-am spus…

— E doar ceaţă.

— Plouă. Ţi-am spus… Fir-ar să fie!

Lumina se opri pe chipul Oliviei, orbind-o.

*

Bucata de hârtie mototolită şi parţial arsă se insinuă pentru a suta oară în mintea lui Lisle, tocmai în momentul în care era pe punctul de a adormi.

Văzu cu ochii minţii cum liniile tremurânde se aliniară, iar literele mici se încadrară în pătrate.

Nu putea fi o hartă, pentru că nu avea săgeţi sau puncte cardinale. Dar ar putea fi un cod, un fel de prescurtare.

Creierul lui începu să aranjeze şi să rearanjeze liniile şi literele şi apoi nu mai avu niciun rost să încerce să doarmă, pentru că se trezi cufundat în gânduri.

Deschise larg ochii, se ridică în şezut, aprinse lumânarea de pe noptieră şi blestemă.

Îi fluturase hârtia aia în faţă, şi acum nu se mai putea gândi la altceva.

Coborî din pat, îşi trase halatul pe umeri şi reaprinse focul în şemineu. Luă lumânarea şi se duse la bovindou. După cum arăta, se părea că la un moment dat fusese amenajat ca loc de stat. El mutase o banchetă acolo şi acum o folosea drept birou.

Pe timpul zilei, lumina era mai mult decât suficientă. Seara, era un loc plăcut în care se putea lucra. Când nu ploua sau cerul nu era acoperit de nori – rareori –, se putea uita afară, la cerul înstelat. Nu era ca în Egipt, dar în mod cert părea desprins de civilizaţie şi de toate regulile şi năpastele acesteia.

Se uită afară şi blestemă. Ploua din nou.

— Ce loc îngrozitor! exclamă el.

*

Olivia avu nevoie de o clipă ca să-şi recapete vederea. Felinarul lumină din nou, dar nu în direcţia ei. Auzi un zăngănit şi sunet de voci.

Ceva desţelenea pământul. Apoi paşi grăbiţi.

Nu se sinchisi să gândească.

Aruncă pătura şi fugi după ei, urmând lumina felinarului, care sărea prin curtea interioară a castelului, apoi dispăru printr-o spărtură din zid, ocoli intrarea şi ieşi pe drum.

Simţea ploaia rece care cădea din ce în ce mai puternic, dar lumina felinarului care alerga înaintea ei o atrăgea ca pe o molie. Apoi, brusc, dispăru. Nu mai exista nicăieri nicio lumină. Se uită în jurul ei. La stânga, la dreapta, în faţă, în urmă.

Nimic. Întuneric. Ploaie, o ploaie rece ca gheaţa, care îi cădea în cap şi pe umeri şi i se prelingea pe gât.

Se uită înapoi. De-abia mai putea distinge conturul castelului, o umbră uriaşă în depărtare, în spatele unei cortine de ploaie care îi uda mantia şi haina.

La ferestre nu se afla nicio lumină. Nimic. Nu avea să primească niciun ajutor de acolo.

Aici nu avea unde să găsească adăpost – şi la ce bun un adăpost, chiar dacă îl găsea? Avea mănuşile ude leoarcă şi o dureau mâinile de frig.

Încercă să fugă, dar îşi simţi picioarele ca pe nişte blocuri de piatră rece. Hainele erau îmbibate cu apă şi grele şi dacă se împiedica şi cădea…

„Nu dramatiza. Mişcă-te. Un picior în faţa celuilalt”.

Scrâşnind din dinţi din cauza frigului, îşi lăsă capul în jos şi porni cu paşi greoi înapoi spre castel.

*

Uşa de la camera lui Lisle, din turnul de nord, era

groasă. Dacă nu ar fi fost crăpătura de la balama – alt lucru care trebuia adăugat pe lista de reparaţii –, nu ar fi auzit sunetul. Dar nici aşa nu fu sigur că aude ceva. Se duse la uşă, o deschise câţiva centimetri şi ascultă.

Auzit un sunet de zgâriere şi un mormăit.

Apoi un blestem. Deşi vocea era foarte joasă, ştia cui îi aparţine.

Luă lumânarea, ieşi din camera lui şi se duse în ceea ce înainte fusese salonul castelului, o cameră aflată deasupra sălii mari, de dimensiuni relativ uriaşe, dar nu la fel de înaltă. Şi aici se afla un şemineu.

Olivia stătea în genunchi în faţa acestuia. Tremura şi încerca să aprindă o scânteie cu ajutorul cutiei cu iască. Privi în sus şi clipi la lumina lumânării.

— Lisle? şopti ea.

El o privi pe de-a-ntregul: părul picurând de apă, hainele la fel, o băltoacă mare formându-se în jurul ei, pe podea.

— Ce ai făcut? întrebă el. Olivia, ce ai făcut?

— O, L... isle, se bâlbâi ea.

Tremura puternic.

El puse lumânarea jos, se aplecă şi o luă în braţe. Era udă leoarcă şi tremura. Îi venea să urle şi să se dezlănţuie asupra ei şi poate că asta ar fi trebuit să facă. Dar i-ar fi auzit cineva – servitoarea ei sau valetul lui, cel puţin – şi s-ar fi grăbit să-i sară în ajutor.

Dar nu urlă la ea. Nu spuse niciun cuvânt. O duse în camera lui.

Capitolul 15

Lisle o aşeză pe covorul din faţa focului. Olivia tremura puternic, dinţii îi clănţăneau şi avea mâinile de gheaţă.

Cu inima galopându-i în piept, îi desfăcu hainele din care picura apă. Mantia grea din lână era udă leoarcă, până

la căptuşeală. Cu mişcări stângace, temător, căută nasturele. Nu reuşi să îl desfacă, aşa că îl smulse şi apoi aruncă deoparte mantia.

Pe dedesubt purta haine bărbăteşti. Şi acestea erau ude. Se luptă să-i dea haina jos de pe umeri, apoi de pe braţe. O aruncă şi pe aceasta alături şi blestemă. Spre deosebire de data trecută, în York, acum purta o vestă; era la fel de udă şi avea un şir de nasturi care nu voiau să se desfacă.

Lisle alergă la banchetă, apucă briceagul şi tăie nasturii. Îi scoase vesta, apoi începu să pipăie pantalonii de lână. Erau doar un pic uzi şi nasturii se desfăcură imediat. Îi scoase pantalonii şi blestemă iarăşi.

Pe dedesubt purta o pereche de ciorapi de flanel – care erau umezi. Purtase straturi peste straturi de haine, dar era udă până la piele. Inima îi bătu puternic, cu groază şi furie. Cât timp stătuse afară, în ploaia torenţială?

Ce era în neregulă cu ea, de făcuse aşa ceva? Avea să se îmbolnăvească. Să facă febră.

În mijlocul pustietăţii, la kilometri depărtare de un medic adevărat.

Nici măcar nu încercă să-i dezlege ciorapii. Le tăie şireturile şi începu să-i dea jos.

— A… aşteaptă, îl opri ea. A… aşteaptă.

— Nu poţi aştepta.

— O v… voi face eu.

— Tremuri.

— Mi-e a… atât de f… frig.

Îi rulă ciorapii în jos pe picioare şi apoi îi aruncă alături. O dezbrăcă la piele, învelind-o într-o pătură pe măsură ce avansa, într-o oarecare măsură conştient de motiv, dar fără să-i pese.

Ea doar suspina şi vorbea aiureli. Frânturi de propoziţii pe care nu le ducea la capăt, fraze stranii: ceva despre un pariu şi că nu scria suficient de multe litere şi de ce continua cu prostia aceea, dar că Bailey înţelegea, nu-i aşa?

Delira.

Delirul era un semn de febră. Febra prevestea o infecţie a plămânilor.

„Nu te gândi la asta”.

Înfăşură încă o pătură în jurul ei. Aţâţă focul din vatră. Dar ea încă mai tremura.

— Nu m… mă pot o… opri, zise ea. N… nu ştiu d… de ce.

Frecă păturile de pielea ei, încercând să-i facă sângele să curgă prin vene, dar lâna era prea aspră şi o zgâria, pentru că se strâmbă.

Se uită înnebunit prin cameră. Luă prosoapele de baie şi de ras pe care Nichols i le pregătise pentru a doua zi. Trase pătura de pe ea, descoperi un braţ şi începu să-l frece cu un prosop. Apoi trecu la celălalt braţ. Mâinile ei încă reci ca gheaţa tremurau sub palmele lui.

Se concentră asupra extremităţilor şi începu să-i maseze picioarele. La fel, şi acestea erau reci ca gheaţa. Continuă să frece cu disperare, fără să-şi acorde un răgaz să se gândească, încercând doar că-i facă sângele să circule mai repede prin vene, să se întoarcă în membre.

Nu ştia cât continuase astfel. Panica îi învăluise mintea în ceaţă.

Îi masă umerii şi braţele, picioarele şi tălpile. Îl dureau mâinile, dar nu avea să se oprească.

Se concentra cu atâta furie asupra ce făcea că trecu o vreme până să-şi dea seama că ea nu mai tremura la fel de tare ca la început. Nu mai vorbea aiurea. Dinţii nu îi mai clănţăneau.

Se opri şi o privi.

— O! oftă ea. Credeam că nu mă voi mai încălzi niciodată. O, Lisle! De ce m-ai înfuriat în halul ăla? Ştii ce se întâmplă când îmi pierd cumpătul.

— Ştiu.

— Ce credeam că pot face singură? Dar eu voiam doar să spionez. Cred. Era atât de întuneric. Nu era nicio lumină la ferestre. Ar fi trebuit să te fac să vii cu mine. Noi *ne echilibrăm* unul pe celălalt.

Doar jumătate din ce spunea avea sens, dar era

suficient şi atât. Bătăile inimii i se mai domoliră. În sfârşit, pielea de sub mâinile lui începuse să se încălzească. Tremura din ce în ce mai puţin.

Mintea lui începu să se liniştească.

Apoi văzu clar ce era în jurul lui.

Olivia, în faţa focului, înfăşurată într-o pătură. Cu hainele împrăştiate, sfâşiate. Nasturi aruncaţi peste tot.

— O, Lisle, murmură ea. Mâinile tale aşa de calde. Mâinile tale minunate şi abile.

El se uită în jos la mâinile lui, care erau înfăşurate în jurul braţului ei. Trebuia să-i dea drumul.

Nu voia să-i dea drumul.

În schimb le mişcă încet, în jos şi în sus.

Din nou. Şi din nou.

Fusese atât de atent să păstreze pătura în jurul ei, descoperind-o doar atât cât să-i poată masa braţele şi apoi picioarele. Îi trase pătura peste braţul drept şi îl dezgoli pe cel stâng. Începu să-i maseze carnea. Încet.

— Felul în care se simte, continuă ea cu o voce fascinată. Nu pot descrie. E magie. Cum de ai efectul acesta asupra mea?

El trase pătura în sus, dezvăluindu-i picioarele. Când îşi trecu palma peste talpa ei, Olivia gemu.

Aşeză nişte perne în spatele capului şi umerilor ei, apoi o îndemnă să se rezeme de ele. Ea închise ochii şi oftă. Apoi îi deschise ca să îl urmărească cu privirea.

El continuă să îi maseze picioarele. Mai întâi stângul, apoi dreptul. Apoi începu să-i maseze gambele, împingând pătura în sus. Palmele lui îi cuprindeau perfect forma piciorului. Pielea ei era catifelată sub atingerea lui. O catifea caldă. Olivia începu să respire mai rar şi mai profund. Nu mai tremura.

Zăcea întinsă între perne, privindu-l cu ochii ei albaştri luminaţi de focul din şemineu, şi i se părea că în ei pluteau stele. Lumina strălucea pe pielea ei: subliniind oasele fine ale obrajilor, curbura maxilarului, linia încăpăţânată a bărbiei. Pătura îi alunecă de pe umeri, dezvăluind gâtul lung şi alb şi umerii eleganţi.

Lisle lăsă să-i scape prosopul din mână şi îi mângâie obrazul cu dosul palmei. Pielea ei era fină precum cea mai moale mătase pe care ar fi purtat-o cele mai bogate femei egiptene, atât de fină că putea fi cu uşurinţă trecută printr-un inel. Dar nu era mătase, ci pielea *ei,* caldă şi vie. Cu câteva clipe în urmă crezuse că avea să o piardă, şi lumea se oprise în loc şi totul devenise pustiu şi negru.

Îşi întoarse mâna ca să simtă moliciunea, căldura şi viaţa în palmă.

Ea îşi întoarse fata ca să-i sărute mâna.

„Nu, nu, nu!”

Dar asta era o minciună. Nu voia să se oprească.

Era atât de simplu. O atingere aproape inexistentă. Doar buzele ei, lipite de mâna lui. Dar el o aşteptase dintotdeauna, iar atingerea îl cutremură de parcă ar fi atins un fir electric. Şocul acelei atingeri îi ricoşă în inimă, impunând un ritm haotic. Coborî apoi în vintre şi explodă într-o senzaţie de căldură. Mădularul i se întări şi trupul îi fu cuprins de o tensiune ameţitoare care nu-i permitea să se concentreze decât asupra unui singur lucru.

Îngenunche la picioarele ei şi nu o văzu decât pe ea, strălucind în lumina focului. Pielea pe care o atingea acum era foarte caldă. Ea era în viaţă, viaţa fierbea în venele ei, iar pieptul ei se ridică şi cobora sub pătură.

Focul trosni lângă ei. Altfel, camera era cufundată în linişte şi întuneric.

În colţuri dansau umbre.

Olivia ţinea pătura prinsă în partea din faţă, cu o singură mână. Lisle se întinse şi o trase de mână. Degetele ei se desprinseră fără să protesteze.

Niciun sunet. Doar se uita la el, cu chipul ei frumos şi serios, de parcă el ar fi fost un mister pe care trebuia să-l înţeleagă.

Dar el nu reprezenta niciun mister. Era doar un bărbat căruia îi era dor de ea cu disperare şi care, cu câteva minute mai devreme, întrezărise o lume din care ea nu ar mai fi făcut parte.

Trăise fără ea şi se ţinuse departe de ea. Cu toate

astea, îi fusese dor de ea. Dacă ea nu se mai afla aici, cum ar mai fi fost viaţa lui?

Cu o clipă în urmă crezuse că avea să o piardă. Acum se afla aici, caldă şi vie în lumina focului. Un fapt simplu. Ea era aici şi el o dorea: un fapt simplu care ştergea voinţa şi bunele intenţii, conştiinţa şi obligaţiile.

Lisle desfăcu pătura şi i-o trase în jos, până la talie. Rămase locului, doar privind-o, umplându-şi ochii, mintea şi inima cu imaginea ei.

— Dumnezeule, rosti el deşi îi era greu să respire. Dumnezeule, Olivia.

Pielea ei era albă ca sideful, precum luna, atunci când se ridica sus pe cer în miez de noapte.

Sânii ei fermi – cu care o înzestrase diavolul, pesemne – străluceau la fel de albi ca două luni cu vârfuri roz.

Ea îi luă mâna şi i-o puse peste unul din sâni, iar el se lăsă în voia a fără să opună nicio rezistenţă. Îi simţi sfârcul întărit şi resimţi aceeaşi senzaţie în vintrele sale.

Câmpul vizual păru că i se îngustează şi mai mult.

Nu o vedea decât pe ea. Nu se putea gândi decât la ea. Olivia era toată lumea lui, strălucind în lumina focului. Îi cuprinse sânul, şi ea oftă. Repetă mişcarea, de data asta cu mai multă fermitate, şi ea râse foarte încet, aproape gutural, şi închise ochii.

— Da, şopti ea. Asta mi-am dorit.

Simple cuvinte. Dar Lisle auzea tot în ele: dorinţă şi plăcere şi încă ceva, toate amestecate. Sau cel puţin aşa i se părea, şi era de ajuns pentru el, pentru că era acelaşi lucru pe care l-ar fi spus şi el.

Asta mi-am dorit.

Îi îndepărtă uşor picioarele. Ea continua să îl privească fără să opună rezistenţă. El se ridică uşor, se aplecă deasupra ei şi atinse cu limba vârful rozaliu al sânului.

— Da, murmură ea.

Da. Şi asta spunea totul. *Da* însemna gustul pielii ei şi sunetul vocii, şi modul în care i se ridica pântecul în timp ce trupul i se arcuia sub atingerea lui. Era felul în care se

întindea spre el şi-şi încolăcea braţele în jurul gâtului său şi îl ţinea lipit de trupul ei. Era felul în care gemea când el îi sorbea şi gusta pielea sidefie.

Da, asta mi-am dorit.

Apoi îndepărtă pătura de pe umerii ei, iar ea îi trăgea buzele mai aproape ca să-l sărute, cu gura ei moale întredeschisă ca o invitaţie şi oferindu-i promisiunea unui păcat dulce precum cireşele. Sărutul îl făcu să uite de orice altceva, sărutul acela sălbatic şi intens care părea să reprezinte o sută de săruturi adunate de-a lungul anilor, aproape nesfârşit era şi la fel de infinită senzaţia că se prăbuşea în Olivia, în el însuşi, într-o lume în care existau numai ei doi.

Lumea se restrânse la gustul şi parfumul ei, textura pielii şi forma trupului pe care îl ţinea în braţe. Lumea era felul în care se răsucea sub atingerea lui şi felul în care îşi trecea mâinile peste corpul lui până găsi poalele cămăşii. O trase în sus până când el întrerupse sărutul ca să şi-o scoată peste cap şi să o arunce cât colo. Acum era complet gol.

La fel ca ea.

Da, asta mi-am dorit.

Îi mângâie umerii şi braţele. Îi atinse pieptul, şi pielea lui vibră când îi atinse sfârcurile.

— Ah, gemu ea.

Olivia îi linse sfârcul, apoi îşi încolăci picioarele în jurul lui şi îl sărută în timp ce sânii i se frecau de pieptul lui, iar mădularul lui pulsa fierbinte şi dur, lipit de pântecul ei.

Îşi trecu mâinile în jos pe spatele ei, până la curba voluptuoasă a taliei, apoi şi mai jos şi îi cuprinse posteriorul.

Focul trosnea lângă ei şi părea să ardă şi în inima lui.

Fiecare atingere, fiecare sărut alimenta flăcările.

O întinse pe jos fără să întrerupă sărutul şi ea se supuse cuminte, fără să-şi desprindă picioarele din jurul taliei lui. O privi în ochi în timp ce îi desfăcu picioarele şi o aşeză pe covor.

Îi mângâie centrul feminităţii, acolo unde focul lumina

blând un triunghi de păr roşcat. Olivia se foi şi îşi arcui spatele, frecându-se de mâna lui.

Ştia cum să-i provoace plăcere. Voia, mai mult decât orice, să-i producă plăcere, dar ea se excita atât de repede, că îi ardea orice gând şi fărâmă de răbdare. Rămâneau doar instinctul şi dorinţa. Chimia dintre ei era perfectă: două trupuri tinere ale căror sânge şi carnea cereau să se unească într-o chemare la fel de neoprit ca un simun.

Olivia îi mângâie mădularul cu mişcări ritmice.

El gemu, îi îndepărtă mâna şi o pătrunse. Era strâmtă şi îi rezistă la început, apoi scoase un strigăt surprins şi trupul i se încordă. Lisle îi acoperi gura cu un sărut intens, atât de pasional încât părea că se revărsă în el secole şi secole de dorinţă.

Ea îi încercui gâtul cu mâinile. Tensiunea crescu şi îl sărută înapoi cu aceeaşi fervoare. Şi în acest timp o pătrunse din nou şi mai adânc.

Ea tresări, dar nu se retrase şi nici nu îl împinse.

Un glas apăru ca din neant în mintea lui Lisle, ca o avertizare.

„Opreşte-te! E timpul să te opreşti”.

Dar glasul din mintea lui era prea îndepărtat şi nu-i putea acorda atenţie. Olivia era a lui acum, nu avea încotro decât să se mişte odată cu ea, urmând un limbaj primar ale căror cuvinte erau doar *A mea. A mea. A mea.*

Undeva în nebunia care pusese stăpânire pe mintea lui începu să fie conştient că trupul ei se relaxase şi că începuse să se împingă în el. Îşi înfipse unghiile în spatele lui. Trupul ei se ridica să-l întâmpine iar şi iar, din ce în ce mai repede.

Şi atunci se întâmplă, brusc, senzaţia aceea de iureş: o ultimă îmbrăţişare frenetică şi apoi un val de fericire şi plăcere. Apoi sentimentul că alunecă într-o lume nebună în care stelele cad în sus. şi se cufundă în adâncul cerului.

Urmă liniştea, nimic în afară de bătăile puternice ale inimilor.

*

Olivia stătea întinsă sub el, uimită.

Gravurile obscene nu descriau nici pe departe ce se petrecuse între ei.

Nici ea nu putea înţelege pe deplin. O intimitate atât de perfectă! Sentimente atât de înălţătoare!

Doamne, Dumnezeule!

Era conştientă de faptul că bătăile inimii începeau să-i revină la normal, la fel şi respiraţia lui.

Îl simţi cum se retrage şi o cuprinse un sentiment de tristeţe şi fericire în acelaşi timp.

Acel martie îngrozitor prin ploaia rece ca gheaţa, pe drumul acela nesfârşit... Cea mai rea şi mai întunecată oră din viaţa ei.

Atunci când murise tatăl ei şi i se frânsese inima, cel puţin o avusese pe mama.

În noaptea asta se simţise atât de singură când privise la umbra castelului care nu îi oferea nimic, nici măcar o lumină care să-i călăuzească paşii.

Şi toată întâmplarea aceea nefericită se încheiase în felul acesta, într-un fel de rai, dar nu raiul plictisitor şi moral despre care pălăvrăgeau oamenii. Ci în braţele lui.

Lisle îşi mută greutatea de pe ea şi se întinse alături. Apoi o lipi de el şi îşi rezemă bărbia în curbura umărului ei. Cu o mână îi cuprinse sânul.

Ei îi venea să moară de la plăcerea pe care o simţea din pricina acestei simple atingeri intime şi posesive.

Inima părea să îi salte în piept. Îi era teamă să spună ceva, teamă că vor cădea amândoi din raiul de mai devreme, înapoi cu picioarele pe pământ. Voia să păstreze în amintirea ei acest moment în care totul era, în cele din urmă, perfect, pentru că, în sfârşit, făcuseră dragoste cu trupurile, inimile şi mintea. Şi pentru o scurtă bucată de timp, lăsaseră deoparte restul lumii, viaţa lor şi realitatea aspră.

Vocea lui groasă şi răguşită rupse tăcerea.

— Eşti bine?

„Da, în sfârşit, da”.

— Da.

— Mă gândesc… începu el.

— Nu te mai gândi la nimic, îl întrerupse ea. Hai să nu se mai gândim la nimic pentru o clipă. Îşi puse mâna peste a lui, care se odihnea pe sânul ei. Nu te mişca. Nu face nimic. Hai doar să… stăm.

Urmă o tăcere lungă, însă deloc liniştită. Olivia simţea tensiunea care se aduna în el.

Pentru că el era bun şi onorabil.

— Am crezut că o să mori, zise el încet.

— Şi eu la fel, rosti ea.

— Am crezut că o te faci din ce în ce mai rece şi că n-o să te mai opreşti din tremurat şi că o să mori în braţele mele.

Atunci îi fusese atât de frig, atât de crunt de frig şi de tristă, că pur şi simplu se lăsase în voia sorţii, oricare ar fi fost aceasta. Acum îşi amintea: mişcările furioase cu care îi masa trupul, durerea pe care o simţea în timp ce el încerca să-i repună sângele în circulaţie… mâinile lui, mâinile lui.

— Şi eu am crezut la fel. Am crezut că nu-mi va mai fi niciodată cald. Sau poate nu. Nu sunt sigură că puteam gândi atunci.

— Ce făceai? întrebă el. Acolo, afară?

Ea îi spuse – tot, inclusiv conversaţia lor imaginară care se petrecuse în mintea ei.

— N-ar fi fost mai bine să arunci pur şi simplu cu ceva în mine? exclamă el. Nu ai găsit o cale de-a mă tortura fără să ieşi afară în ploaia aia torenţială?

— Nu ploua când am ieşit, explică ea. Nu era niciun nor pe cer. Bine, cu excepţia unor norişori străvezii ici-colo.

— Ai stat afară *ore întregi,* spuse el.

— Mi s-au părut ani, îl rectifică ea.

— Ce mă voi face cu tine? se întrebă el.

— Să avem o relaţie clandestină? propuse ea.

— Nu glumesc, rosti el.

Olivia se întoarse în braţele lui.

— Dar asta ne dorim. Toată povestea aia că trebuie să ne ţinem departe unul de celălalt… Nimeni nu se poate

opune inevitabilului.

— Nu ne-am străduit din răsputeri, spuse el. Ne-am confruntat cu o singură încercare de autocontrol şi am eşuat.

— Lisle, eu eşuez de fiecare dată când vine vorba de autocontrol.

— Eu nu. Aş fi putut s-o chem pe servitoarea ta. Aş fi putut să strig la toată lumea din casă şi să-i fac să fugă de colo-colo pentru a te repune pe picioare să trimită după un doctor în miezul nopţii. Dar nu.

Ea îl mângâie pe obraz.

— Nu poţi îndesa conştiinţa într-un sertar pentru un timp? Nu ne putem bucura pur şi simplu de acest moment?

El o trase mai aproape şi-şi îngropă faţa în părul ei.

— Mă înnebuneşti, spuse el cu glas înăbuşit. Dar e interesant să fiu nebun din cauza ta şi, de obicei, mă distrez de minune. Ne înţelegem bine – când nu ne urâm de moarte – şi suntem prieteni. Şi acum am făcut dragoste – şi a fost bine.

Ea râse.

— O, Lisle.

— E o bază destul de bună pentru o căsătorie, rosti el.

Aaah! Olivia se retrase.

— Ştiam eu. Ştiam eu.

El o trase înapoi, lipită de corpul lui musculos. Era atât de cald şi de puternic, încât Oliviei îi venea să se topească în braţele lui.

— Ascultă-mă, începu el.

Gura lui sufla aer cald în urechea ei. Mirosul lui îi luă cu asalt nările şi mintea, făcând-o să cedeze.

— Ne vom distruge vieţile, zise ea.

— Nu neapărat, se opuse el.

— O, Lisle. Îşi odihni capul pe pieptul lui. Te ador. Te-am adorat dintotdeauna. Ador şi onoarea, principiile, simţul moral şi al datoriei care fac parte din tine – şi toate celelalte trăsături bune. Toate astea îşi afectează mintea şi te fac să nu vezi lucrurile aşa cum sunt. Îţi spui: „Am compromis-o”. Adevărul este – ascultă-mă acum, ăsta e un fapt: adevărul

este că, mai devreme sau mai târziu, tot mi-aş fi ruinat reputaţia. Mă bucur că a fost cu tine. Trebuie să-ţi începi viaţa amoroasă într-un mod spectaculos, şi ai făcut asta.

— Să-ţi începi? repetă el.

Trupul i se încordă.

Şi totul era pe cale să se înrăutăţească, dar nu avea ce să facă în privinţa asta. Era hotărât să facă gestul onorabil, iar el era cel mai încăpăţânat om din lume.

— Te ador, spuse ea. Te ador dintotdeauna şi pentru totdeauna. Dar eu sunt o fată egoistă şi romantică, care trebuie să fiu prima în inima unui bărbat. Nu mă voi mulţumi cu o situaţie stabilă, ca restul femeilor, ca să sfârşesc plictisită şi singură.

— Să *te mulţumeşti?* Olivia, ştii că ţin la tine mai mult decât...

— Decât Egiptul? întrebă ea.

Urmă o pauză scurtă, dar grăitoare.

— Ce lucru ridicol spui! o tachină el. Sunt două lucruri complet diferite.

— Poate că sunt, dar unul ocupă primul loc în inima ta, aşa a fost şi va fi întotdeauna. Eu nu mă voi mulţumi să fiu pe locul al doilea în inima unui bărbat.

Îl simţi tresărind. Se smulse din braţele lui şi se ridică.

— Trebuie să ajung în camera mea.

Se ridică şi el, şi Olivia simţi un junghi în inimă. Lumina focului îi sublinia pieptul şi braţele musculoase. Îi făcea părul auriu. Era genul de bărbat la care visau femeile, întruchiparea vie a legendelor şi a miturilor care inspirau statuile de bronz şi aur şi la care se închinau credincioşii.

Ar accepta cu bucurie să fie admiratoarea lui. Era destul de romantică pentru asta, dar mult prea romantică şi cinică pentru a lua decizia raţională de-a se mărita cu el.

El apucă una dintre păturile aruncate deoparte mai devreme şi o înfăşură în jurul ei.

— Nu gândeşti limpede, spuse el. Nu ai de ales. Ai putea fi însărcinată. Şi chiar dacă nu eşti, există reguli, Olivia, şi ştiu că nu vrei să-ţi faci de ruşine familia.

— Atunci va trebui să găsim o modalitate de a ocoli

regulile, spuse ea. Ar trebui să ne facem nefericiţi? Dacă ţi-ai face mintea să tacă pentru un moment, ţi-ai da singur seama. Dar eşti un bărbat prea raţional!

În încăpere se lăsă o linişte grea. Focul trosni în şemineu. Din depărtare se auzea un şuierat. Probabil că încă ploua.

Ploaia. Un fenomen atât de obişnuit. Se întâmpla tot timpul. Dar i-o adusese pe ea şi îi amestecase pe amândoi în situaţia asta.

Îngrozitor era faptul că, de data asta, Olivia avea dreptate. Îngrozitor era că, cel puţin în privinţa asta, aceasta judeca mai limpede decât el. El ţinea la ea. Era îndrăgostit nebuneşte de ea. Şi cu toate astea, nu putea fi sigur că era îndeajuns, şi aceeaşi conştiinţă care îl îndemna să se căsătorească cu ea îi spunea că Olivia ar fi fost nefericită dacă o făcea. Când îşi închipuia cum ar fi să existe în viaţa lui, se gândea întotdeauna şi la haosul pe care l-ar aduce. Nu se gândise şi la impactul pe care l-ar avea el în viaţa ei.

Lisle nu vedea viitorul lor furtunos, ci sentimentele din sufletul lui. El nu-i putea oferi ce voia sau merita ea. Ea trebuia să fie cea dintâi în inima unui bărbat, şi până acum nu-şi dăduse seama că poate el nu mai avea niciun loc liber în inima lui.

— Nu vom rezolva situaţia în noaptea asta, conchise el.

— Cel mai probabil, nu, admise ea.

— Ar fi bine să te duc în patul tău, continuă el.

— Da. Dar trebuie să ascundem dovezile, îl opri ea. Cel mai simplu e să facem focul în salon şi să ardem hainele ude. În acest fel nu va părea nimic ciudat: doar că am făcut focul şi că a ars.

Tipic pentru ea. El era obişnuit să gândească rapid, dar nu se pricepea să ascundă faptele nepermise.

Olivia se ridică, şi pătura alunecă pe podea.

Lumina focului îi mângâia formele voluptuoase şi sclipea în smocul roşcat dintre picioare. O studie pe de-a-ntregul, cu durere în inimă.

— Da, eşti frumoasă, spuse el cu glas încordat.

Ea zâmbi.

— Dar nu-ţi recomand să umbli goală printr-un castel scoţian, continuă el. Munca mea ar fi în zadar, pentru că te-ai îmbolnăvi.

În timp ce vorbea, căuta prin cameră după nişte haine. Găsi cămaşa lui şi o îmbrăcă meticulos. Mânecile erau mai lungi decât mâinile ei. Cămaşa îi ajungea mai jos de genunchi.

Olivia se privi.

— Cred că mi-ar fi mai simplu să explic de ce mă plimb goală prin castel.

— Te vei gândi tu la ceva.

O prinse de mână şi o conduse la uşă. Îşi aminti de felul în care mâinile ei se plimbaseră cu atâta frenezie pe trupul lui, lăsând în urmă senzaţii de foc.

Ce avea să facă în privinţa ei?

Deschise uşa câţiva centimetri.

Salonul era cufundat în tăcere şi întuneric. Ciuli urechile aşa cum făcea atunci când intra într-un mormânt şi îl putea aştepta vreo ambuscadă, atent să detecteze sunetul respiraţiei.

Dar nu respira nimeni în salon.

Ieşi din cameră şi o trase după el. Încăperea mare era la fel de neagră ca un mormânt, cu excepţia luminii slabe care venea de la uşa întredeschisă şi de la focul pe care îl făcuse mai devreme.

— Vei putea găsi drumul fără să-ţi rupi gâtul? o întrebă el. Poate ar fi bine să vin cu tine.

— O să mă descurc, şopti ea. Nu avem suficient mobilier de care să mă lovesc.

Îşi retrase mâna dintr-a lui şi dădu să plece.

Lisle voia să spună ceva, dar nu putea găsi cuvintele potrivite în toată agitaţia din sufletul lui. O apucă de umeri şi o întoarse spre el. O sărută o singură dată, cu pasiune. Olivia se topi în braţele sale. El întrerupse sărutul şi o împinse.

— Du-te.

Şi ea plecă.

Lisle aşteptă, ascultând sunetul aproape imperceptibil pe care îl făceau tălpile ei goale în timp ce traversa salonul. Aşteptă până auzi şi zgomotul uşii care se închise în urma ei.

Apoi se întoarse în camera lui.

Nichols aduna hainele aruncate ale Oliviei.

*

Să traverseze un salon parcă nesfârşit în miez de noapte nu era specialitatea ei nici într-o zi bună. Iar Olivia nu avusese o zi bună. O durea gâtul şi o usturau ochii şi voia să se ascundă undeva şi să plângă o săptămână.

Ştia că spusese cuvintele potrivite – cuvintele necesare. Dar îl făcuse să sufere.

Nu o deranja să îl rănească fizic – Lisle putea suporta asta – şi nici pe ea nu o deranja să îl lovească atunci când se comporta ca un neghiob enervant.

Dar în noaptea asta nu făcuse altceva decât să o îngrijească şi să facă dragoste cu ea… şi să-i întoarcă inima de dos.

Şi acum nu mai era ca înainte. Orice simţise înainte – o, într-un fel, îl iubise dintotdeauna – acum era diferit. Şi, în momentul de fată, dureros.

„Nu te mai plânge”, îşi zise în sinea ei. „Ia lucrurile pe rând”.

Şi primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se strecoare neobservată în patul ei. Desigur că ar fi găsit o explicaţie fantezistă pentru hainele care zăceau în faţa şemineului din salon.

Din fericire, îi stătea în fire să aibă un comportament pripit, cum ar fi să pândească infractori în ploaie. Nimeni nu s-ar agita din pricina asta. Nimeni nu s-ar mira nici că poartă haine bărbăteşti. Nu trebuia decât să povestească ce s-a întâmplat, lăsând la o parte evenimentele petrecute de când Lisle intrase în salon şi până când plecase ea din camera lui.

Cu alte cuvinte, să lase la o parte o viaţă întreagă.

Se strecură în camera ei.

Nu era întuneric. Pe masa de lângă şemineu ardea o lumânare.

Bailey stătea lângă foc. Avea lucrul de mână în poală, dar privirea ei o ţintuia pe Olivia.

— Pot explica, începu Olivia.

— Of, domnişoară, întotdeauna poţi explica, răspunse Bailey.

*

Domnul Nichols tocmai întindea cu măiestrie hainele ude în faţa şemineului din salon, când apariţia unei lumini îl făcu să îngheţe. O flacără plutea în direcţia lui. Pe măsură ce se apropia, văzu chipul domnişoarei Bailey, luminat de flacăra lumânării. Un şal gros acoperea ceea ce probabil era cămaşa ei de noapte, pentru că în zona gleznelor se zăreau volănaşe surprinzător de frivole. Papucii erau decoraţi cu panglici colorate. Lumina era prea slabă ca să distingă culorile.

— Domnişoară Bailey, şopti el.

— Domnule Nichols, replică ea.

— Sper că nu te-a trezit vreo fantomă, zise valetul.

— Sigur că nu, răspunse ea. Am venit după haine. Nu le putem lăsa aici. Stăpâna mea şi stăpânul dumitale trebuie că şi-au pierdut minţile – şi spun asta cu tot respectul pentru inteligenţa Excelenţei Sale, dar uneori domnii îşi pierd simţul raţiunii, iar domnişoara are un talent rar de a-i aduce în această stare.

Nichols privi hainele pe care le întinsese cu atâta grijă.

— De ce să facem spectacol, când noi doi suntem singurii – în afară de ei – care ştim că s-a petrecut ceva neobişnuit în seara asta? întrebă domnişoara Bailey. Ca să nu mai spun că orice este neobişnuit când vine vorba de stăpâna mea. Mă preocupă în special anumite piese de lenjerie care ar trebui spălate.

Se referea la pete de sânge.

Nichols nu-şi dădea seama dacă slujnica roşise cu adevărat. Lumina focului era roşie.

— Aha, rosti el încet. Acest gând mi-a trecut şi mie prin minte, dar părea o lipsă de delicateţe să îl aduc în discuţie cu Excelenţa Sa.

— Mă voi ocupa eu, hotărî domnişoara Bailey, cu aerul unui om obişnuit de mult timp să ascundă fapte necuvenite.

Nichols adună hainele umede.

— Dacă îmi luminezi calea, le voi căra până la uşă, zise el.

Bailey încuviinţă. Îi lumină drumul şi el duse hainele. Odată ajunşi la uşă, le aşeză cu grijă pe braţul ei liber. Dori să pună mâna pe clanţă, apoi se opri.

— Domnişoară Bailey, îi şopti el la ureche.

— Nu, i-o tăie ea. Nu vreau să aud aşa ceva.

Nichols oftă uşor şi deschise uşa.

Bailey se strecură în camera stăpânei sale.

El închise uşa în urma ei şi oftă din nou.

O clipă mai târziu, uşa se deschise foarte puţin şi se auzi un „Aşteaptă” încet. Nichols se întoarse înapoi plin de speranţă.

Prin crăpătura uşii zbură o cămaşă.

— Poţi să iei asta înapoi, rosti Bailey.

Servitorul luă cămaşa stăpânului său.

Capitolul 16

Între timp, Roy şi Jock tremurau de frig într-o parte a bisericii arse care nu se prăbuşise complet.

— Cine naiba a fost? întrebă Jock.

— Ce mai contează? veni răspunsul lui Roy. A stat acolo, ne-a aşteptat.

— Mai devreme sau mai târziu, era de aşteptat că vor pune pe cineva de pază. Ai auzit ce-au spus: fiul stăpânului se gândeşte să ia şi câini.

— Câinii pot fi otrăviţi, comentă Roy.

— Ducă-se pe pustie, oricine ar fi fost, blestemă Jock. Aproape că m-am scăpat în pantaloni.

Chipul alb care îi privise din tumul de pază îl speriase şi pe Roy. Dacă s-ar fi oprit să gândească, ar fi ştiut că nu era vreo fantomă, ci un om. Dar cine stă să se gândească în astfel de momente? Aruncaseră lopata şi târnăcopul şi o luaseră la sănătoasa. Jock nu scăpase felinarul, dar nu-i închisese uşiţa, iar blestemăţia aceea – nu, nu era o fantomă, ci un om – îi fugărise pe jumătate de drum înainte ca Ray să înşface felinarul de la prostul de frate-său. Acum erau prinşi în biserica asta blestemată. Nu aveau foc şi nicio posibilitate de a-şi face unul. În schimb, aveau timp berechet să se gândească. Pe timp de noapte, în ploaie, vechiul castel de pe deal se înălţa ca o umbră neagră profilată pe cerul la fel de întunecat. Roy se uită în sus la el şi căzu pe gânduri. Nu ştiu cât timp trecuse, înainte ca Jock să vorbească.

— Ploaia se mai potoleşte.

Dar trecuse destul de mult timp.

— Se aşteaptă să fim străini de castel, spuse Roy în timp ce ieşeau de la adăpost. Aşa că o să tocmim pe cineva din interior.

— N-ar accepta nimeni.

Nu erau prea simpatizaţi în sat. Oamenii îşi vedeau de treburile lor pe timpul zilei, dar nu acceptau să muncească pentru altcineva.

Asta se potrivea cu planul lui Roy. Nici el nu-i simpatiza prea mult pe săteni.

— N-o vor face de bunăvoie, nu, spuse Roy. Dar cred că ştiu pe cineva care ar putea fi *forţat* să accepte.

La scurt timp după miezul zilei
Miercuri, 26 octombrie

— Înţelegi ce trebuie să faci? întrebă Olivia.

Lady Cooper îşi aranjă puţin boneta.

— Sigur că da.

— Nimic nu poate fi mai simplu, adăugă Lady Withcote.

Cele trei femei stăteau lângă intrarea în sala cea mare. Aşteptau trăsura care urma să le ducă pe Lady Cooper şi Lady Withcote spre Edinburgh.

Misiunea lor era să o caute pe asistenta medicală şi pe servitorii lui Frederick Dalmay şi să scoată cât mai multe informaţii de la ei.

— Sper că nu o veţi considera o sarcină prea plictisitoare, spuse Olivia. Într-un fel, încercăm să găsim acul în carul cu fân.

— O, nu cred, o linişti Lady Cooper. Le cunoaştem numele. Ar trebui să-i putem găsi destul de uşor.

— Şi odată ce-i vom găsi, nu văd nicio problemă în a-i face să ciripească, adăugă Lady Withcote.

— Şi dacă nicio metodă nu funcţionează, de obicei mita face minuni, zâmbi Lady Cooper.

Îşi făcu apariţia un valet.

— Trăsura este aici, Excelenţele Voastre.

*

Lisle intră la câteva minute după ce plecaseră doamnele.

— Au spus că merg la Edinburgh, zise el. Ca să caute indicii.

Olivia nu îl văzuse de noaptea trecută. Adormise foarte greu. Coborâse foarte târziu la micul dejun. Doamnele erau deja la masă, însă nu şi Lisle. El era afară cu muncitorii, o informase Herrick.

Olivia hotărâse să se comporte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit. Era mai uşor decât se aşteptase. El era tot Lisle, iar ceea ce se petrecuse noaptea trecută între ei părea să fie cel mai natural lucru din lume la lumina zilei.

Pentru că îl iubea şi, cel mai probabil, îl iubise dintotdeauna. Dragostea luase forme diferite de-a lungul

anilor, dar fusese mereu prezentă.

Şi acum îşi făcu apariţia şi el… cu o lopată în mână.

— Ai adus-o înăuntru în scopuri misterioase sau ai uitat să o laşi în curte? întrebă ea.

Lisle se încruntă, privind la mâna ei. Apoi îşi ridică ochii.

— Poftim?

— Lopata.

— Ah, da. Chestia asta. Se uită lung la obiect. Unul dintre muncitori a găsit-o azi-dimineaţă când a sosit. O lopată. Un târnăcop.

— Dovezi, sublinie ea.

— Nu aveam nevoie de dovezi, spuse el. Am crezut ce mi-ai povestit. Doar că nu-mi imaginasem lucrurile corect. Probabil ai fost îngrozită. Scrâşni din dinţi. Au lăsat totul baltă şi au fugit.

— Totul, în afară de felinar.

Dacă ei ar fi scăpat din mână şi felinarul, nu ar fi fost capabilă să îi urmărească… şi nu s-ar fi întâmplat nimic din ceea ce urmase.

— Totuşi, n-am vrut să o aduc înăuntru, adăugă el. Le-am văzut pe doamne plecând şi am intrat să te întreb despre ce e vorba, dar am uitat să las lopata afară.

Se uită în jurul lui. Herrick apăru brusc.

— Da, Excelenţă? Joseph va lua asta.

Un valet se grăbi spre ei, luă lopata şi ieşi afară.

Herrick se făcu nevăzut.

— Nu mă simt eu însumi astăzi, explică Lisle cu voce joasă. Nu-mi dau seama din ce motiv.

Focul trosni în şemineu. Servitorii se mişcau încoace şi-ncolo, văzându-şi discret de treburile lor. O lumină palidă traversa ferestrele, dizolvând o parte din întunericul uriaşei săli, dar lăsând multe colţuri umbrite. Pe masă se afla un sfeşnic. Ceasul arăta că era miezul zilei, dar vremea scoţiană spunea că e amurg.

Aerul dintre ei pulsă.

— Probabil ai avut nişte vise ciudate, îl iscodi ea.

— Da. Privirea lui coborî din nou spre mâna ei. În orice

caz, am venit să dau o mână de ajutor.

— La ce anume? întrebă ea.

— Am venit să te ajut să cauţi indicii, răspunse el.

Expresia cu care îl privise atunci când intrase în sală era aceeaşi expresie cu care îl privise în noaptea în care o descoperise în sala de hal. Şi pe atunci văzuse lumi întregi în ochii ei albaştri?

Văzuse ceva, iar asta îl oprise din drum.

Noaptea trecută îi spusese… spusese…

„Te ador. Te-am adorat dintotdeauna”.

Ce însemna asta, ce însemna asta?

O privi.

— Am greşit când ţi-am respins ideea fără să o analizez mai bine. M-am înşelat în privinţa acelor fantome care ne provoacă. Dacă inaş fi oprit să mă gândesc puţin… dar acum e evident de ce nu am făcut-o. Adevărul este că m-am înşelat. Adevărul este că muncitorii nu au nevoie să stau tot timpul cu ochii pe ei. Adevărul este că trebuie să oprim fantomele. În momentul de faţă, planul tău este perfect. Fantomele trebuie să aibă motive serioase să creadă că vor găsi aici o comoară despre care nimeni nu crede că mai există. Fie sunt complet nebuni, fie sunt extrem de proşti sau au fost induşi în eroare de ceva… ori comoara chiar există.

Olivia îşi încrucişă braţele în dreptul mijlocului. Purta foarte puţine bijuterii. O brăţară simplă. Un inel, *acel* inel.

— Mulţumesc, spuse ea.

Îşi mută privirea de la inel. Aruncă o privire în jur, dar nu se aflau servitori în apropierea lor.

— De asta eram treaz ieri, când ai venit la miezul nopţii, spuse el încet. Hârtia pe care ai găsit-o nu-mi dădea pace. Nu mă lăsa să dorm. M-am trezit să văd ce pot face în privinţa ei. Aveam câteva idei, dar mă bazam doar pe memorie. Mi-ar plăcea să mă uit din nou la ea.

— E în camera cu documente, spuse ea.

*

După cum Lisle fu uimit să descopere, exteriorul simplu al castelului ascundea un labirint alambicat de coridoare, săli, saloane şi camere. Mezaninul pe care Olivia îl transformase în camera documentelor era ascuns între coridorul spre bucătărie şi un alcov de lângă salonul de la etajul al doilea. Ferestrele dădeau spre spaţiul dintre aripile de nord şi sud.

Calea cea mai simplă de a ajunge acolo era pe scara din turnul de sud. Celălalt traseu traversa galeria menestrelilor prin uşa din turnul de nord. Apoi la stânga printr-un pasaj scurt, lângă camerele lui Herrick, apoi în sus pe nişte scări. Camera era mai mare şi mai luminoasă decât coridorul de dedesubt, pentru că pereţii în care se aflau ferestrele nu erau atât de groşi. Deşi ziua nu era excepţional de însorită.

— Ce părere ai? întrebă ea.

El uită în jur.

— Ultima oară când am văzut-o, locul ăsta era o îngrămădeală de cutii şi cărţi.

— Asta a fost mâna lui Herrick, explică ea. I-a pus pe servitori să ridice rafturi şi să aducă un bufet.

Acum totul era la locul lui, uşor de găsit.

Nu ar fi trebuit să fie surprins. Văzuse talentul Oliviei de a organiza personalul. Cu toate astea, rămânea o necunoscută pentru el. În alte multe feluri, era o fiinţă extrem de haotică.

Dar nu, nu era complet cinstit. Era şi calculată. Adevărat, doar uneori.

Poate că doar părea haotică pentru că se comporta după propriile reguli.

— Mobilierul de aici obişnuia să stea în biroul verişorului tău, Frederick, continuă ea.

Nu erau prea multe piese de mobilier. O măsuţă mică şi simplă de scris, cu un singur sertar, era acum aşezată în alcovul ferestrei. O cutie de scris din lemn, de modă veche, stătea pe masă. Şi un scaun foarte trainic, dar care probabil cântărea o tonă.

— Pare genul de mobilă pe care doctorul Johnson şi-ar

fi putut scrie dicţionarul, comentă el, dacă scria la masa bunicului său.

— Frederick Dalmay nu era un om care umbla după ultima modă, spuse Olivia. Majoritatea lucrurilor lui erau atât de vechi şi de urâte, că le-am lăsat în Edinburgh. Mains aşteaptă să-i spui dacă vrei să le vândă ori să le doneze. Dar mi-am zis că ar trebui să avem aici şi ceva de la vărul tău. A trăit atât de mult timp în acest castel şi se pare că îl iubea. Mi-am zis că mobilierul ăsta se potriveşte destul de bine aici.

— Arată foarte bine, comentă el.

— Oricum, mai bine clici decât în oricare altă parte, adăugă ea. Herrick a mutat cele mai recente registre de familie în biroul lui. Din moment ce colecţia vărului tău se referă strict la istoria castelului, mi s-a părut corect să consider cărţile şi documentele drept acte legate de proprietate şi să le păstrez aici, laolaltă cu celelalte documente de proprietate. Luă o carte de pe raft. Am pus hârtia misterioasă înapoi în cartea în care am găsit-o, explică ea, în caz că ar exista o cheie.1 codului chiar în cartea asta. Eu nu văd nicio legătură între cele două, dar e posibil ca tu să ai altă părere. Mi-a zis că, oricine ar fi pus hârtia acolo, probabil că nu a făcut-o la întâmplare.

Deschise cartea la pagina la care se afla hârtia învechită şi îi întinse cartea.

Lisle scoase documentul ars pe margini şi studie paginile între care fusese aşezat pentru păstrare.

— E una dintre poveştile cu fantome, spuse ea. Cea despre prizonierul din temniţă. Mi-am zis că ar putea exista o legătură.

— Ar putea.

Olivia se apropie şi trase cu ochiul la hârtia din mâna lui. Lisle îi simţi parfumul părului, al pielii şi al aerului care plutea în jurul ei.

— Am reţinut însemnele mai bine decât credeam, comentă el. Aceeaşi reţea stângace de linii, simbolurile astea mici şi cele schiţate în unele dintre dreptunghiuri.

— Sunt sigură că poate fi o ghicitoare, spuse ea. Sau

un joc. Dar nu pot renunţa la senzaţia că e mai mult de-atât.

— Asta nu mi-a dat pace ieri-noapte, spuse el. Senzaţia că e mai mult decât pare la prima vedere.

— Eu nu sunt pricepută la chestiunile de genul ăsta, zise ea. Decodificarea unei ghicitori necesită logică, iar eu nu posed abilitatea asta.

— Nici nu trebuie, spuse el. Sunt eu suficient de logic, cât pentru amândoi.

— Arată ca încercarea unui copil de a desena castelul, spuse ea. Perspectiva aplatizată. Proporţiile curioase…

— În esenţă, acesta este stilul artei egiptene, îi explică el. Picturile de pe pereţi, de exemplu. Dimensiunea nu înseamnă redarea exactă a proporţiilor. Dimensiunea indică importanţa. Faţa este în profil, dar un ochi priveşte direct… Se opri din explicaţii, mutându-şi atenţia de la hârtie la încăperea în care se aflau. Zidul, zise în cele din urmă. Ne uităm la un zid.

Ea îi urmări privirea.

— Un perete? Dar este atât de simplist.

— Hărţile sunt simple de obicei. Miji ochii la însemnele minuscule. Ar fi trebuit să-mi aduc lupa.

Olivia deschise caseta de scris şi scoase o lupă.

— Aveam nevoie de ea pentru a citi scrisul vărului Frederick, spuse.

Scrisul pe care el refuzase s-o ajute să-l descifreze.

Pentru că era un măgar. Dar deja îşi dăduse singur seama de asta. Şi că trebuia să se revanşeze pentru multe reacţii nepotrivite, dar că poate nu avea atât de mult timp la dispoziţie pentru a o face.

Lisle se trase mai aproape de fereastră şi studie hârtia prin lupă.

— Arată ca nişte numere, spuse el după o clipă.

Îi întinse lupa şi hârtia.

— Tu ce crezi?

— Sunt numere, concluzionă şi ea. Dar nu toate. Nu ştiu ce ar trebui să fie celelalte însemne. Flori? Soarele? Stelele? Un fel de simbol? Ai găsit gravuri pe pereţi atunci

când ai măsurat proprietatea?

— Doar decoraţiile obişnuite, spuse el. Lucrări ornamentale în jurul uşilor şi altele asemenea. Nimic pe pietrele zidului, totuşi. Nimic care să corespundă cu aceste însemne. Ridică hârtia şi o compară cu pereţii din jurul lui. Cu excepţia numerelor mici şi a simbolurilor, acest desen pare să reprezinte acest perete.

Olivia se uită lung la hârtie.

— Ar putea fi orice zid, comentă ea, dacă este un zid. Dar da, seamănă cu acesta. Ţi se pare că aia vrea să fie o fereastră?

— Greu de spus. Ai planurile mele?

— I le-am dat lui Herrick – ba nu, stai aşa. El a terminat cu planurile. Deschise sertarul şi scoase planurile. Mi s-a părut că cel mai bine ar fi să le păstrăm acolo unde le putem găsi cu uşurinţă.

Le scoase afară. Privirea lui alunecă din nou la inel.

Îşi concentră atenţia asupra planurilor. Şi se uită la ele până când mintea îi rămase fixată acolo.

— Dacă numărul ăsta măsoară partea de jos a zidului, începu el arătând spre desen, atunci este prea larg pentru camera în care ne aflăm. Camera asta are puţin peste doi metri şi jumătate. Pe desen scrie trei şi jumătate. Ar putea fi un număr aproximativ. Câte camere au o latură de aproximativ trei metri şi jumătate? Cele mai multe dintre camerele aflate în turnul de sud au dimensiunea asta. La fel şi camerele lui Herrick.

— Dar înălţimea? întrebă ea. Dacă acest număr reprezintă înălţimea peretelui, atunci ni se restrâng opţiunile. Putem elimina camerele de la primul etaj.

— Nici camerele lui Herrick nu se mai încadrează.

— Uite acolo, îi atrase ea atenţia. În dreptul scării rupte de la subsol. Mezaninul de peste camera fântânii.

Lisle îşi întoarse capul spre ea.

Avea obrajii îmbujoraţi. Ochii ei albaştri şi strălucitori îi întâlniră privirea. Lise se uită apoi la gura ei, aflată la o suflare departe.

— Gata, spuse el. Gata. Nu pot să fac asta.

— Poftim? întrebă ea încet. La ce te referi?

— Să mă prefac, explică el. Nu mă pricep să mă prefac.

Şi o ridică de pe podea, apoi o sărută.

Un sărut apăsat şi lipsit de compromisuri, aşa cum făcea toate lucrurile pe care era hotărât să le ducă la bun sfârşit. Ea îi răspunse la sărut cu toată fiinţa ei şi îşi încolăci picioarele în jurul taliei sale. Lisle îi cuprinse posteriorul.

O aşeză pe masă, întrerupse sărutul şi îi desfăcu mâinile din jurul gâtului, iar ea îşi zise în sinea ei: „Dacă te opreşti, te strâng de gât”.

Lisle se întoarse şi se îndreptă spre uşa de la scară, iar ea îşi zise: „Eşti un om mort”.

Dar el doar închise uşa cu zăvorul. Apoi ridică un scaun şi îl aşeză sub clanţă, pentru a bloca uşa. Reveni la ea şi rămase locului.

— Haide, lasă-mă să-ţi scot hainele astea ude.

Ea îşi privi îmbrăcămintea.

— Dar nu sunt ude.

— Atunci hai *să ne prefacem* că ar fi, îi şopti el la ureche.

Glasul lui îi înfioră ceafa şi spatele.

— Prea bine, spuse ea.

Îşi ridică mâinile pe umerii ei, îi trase şalul şi îl aruncă deoparte. Apoi îşi strecură degetele la ceafă. Desfăcu prima gaică a rochiei. Apoi pe a doua, pe a treia…

Erau găici mici, însă el le desfăcea una câte una; iar în tot acest timp privirea lui nu se îndepărtă niciodată de pe chipul ei, la fel cum şi ea nu-şi putea muta privirea din ochii lui argintii.

Ajunse în dreptul taliei şi desfăcu şi găicile mai mari de acolo. Olivia simţi cum rochia i se desface la spate. Lisle îi trase decolteul în jos şi desfăcu nodurile mânecilor bufante. Îşi lăsă capul în jos şi desfăcu nasturii mici, perlaţi, de la talia rochiei.

Mâna dreaptă. Mâna stângă.

Ea se uita fermecată la creştetul lui, la părul lui auriu şi mătăsos. Mai târziu, urma să-şi treacă mâinile prin el. Mai

târziu, urma să-i atingă tot corpul. Dar pentru moment, avea să-l lase să facă ce voia.

Lisle îi trase până la talie partea de sus a rochiei. Şi continuă să tragă. Olivia îşi ridică şoldurile, iar el scoase rochia şi o lăsă să cadă la podea.

Nu spuse nimic.

Nici ea nu vorbi. Era o tăcere perfectă. Nu era nevoie de cuvinte între ei. Era perfect. Doar sunetul respiraţiei lor şi foşnetul hainelor.

Lisle se mişca cu gesturi atât de hotărâte. Meticuloase. Îi desfăcu panglicile jupei, o trase în jos şi o lăsă să alunece pe podea. Apoi o împinse cu piciorul deoparte. Se aplecă peste umărul ei şi trase de şireturile corsetului.

Olivia începu să respire sacadat. La fel şi el. Îl auzea. Dar nu-şi spuneau nimic.

Nu aveau nevoie de cuvinte, nu acum.

Îi scoase corsetul. Fără susţinere, cămăşuţa îi alunecă de pe umeri, lăsând să se vadă un sân. Nu încercă să se acopere. Şi nici el nu făcu acest gest. Lăsă cămăşuţa aşa cum era şi începu să se ocupe de pantalonaşi.

Simţea că îi tremură pielea.

Lisle dezlegă şireturile şi îi scoase pantalonaşii, care ajunseră pe mormanul de haine. Urmară jartierele. Apoi ciorapii. După care îi trase cămăşuţa peste cap.

Şi rămase goală pe masă, tremurând de emoţie.

El era complet îmbrăcat.

Olivia simţi cum îi tremură pântecul. Rămase însă foarte, foarte nemişcată.

El o privi, şi ochii lui ca de argint îi alunecară peste piele, ca o mângâiere. Îi simţi privirea pe sub piele, strecurându-se grăbită spre pântec.

Apoi se aplecă înspre ea. Credea că o va săruta şi îşi ridică gura. Dar el o sărută pe obraz. Şi îl linse uşor.

Olivia se înfioră. Nu de frig. Pielea ei luase foc. Pe dinăuntru era fierbinte şi neliniştită.

O linse. Pretutindeni. Mişcarea buzelor sale. Atingerea lor.

Pe ureche, gât, sâni, braţe şi palme. Îngenunche şi făcu acelaşi lucru cu picioarele ei. Îi sărută fiecare deget.

Cu meticulozitate. Şi cu o atenţie completă şi dedicată.

În pântecul ei se petrecea o revoltă, o nebunie, o senzaţie pe care nu o putea înlătura.

Şi Sfinte Dumnezeule, toţi zeii, Zeus şi celelalte fiinţe mitice, îngerii şi sfinţii, şi martirii, şi crocodilii, şi zeii cu cap de ibis, dâra de săruturi urcă până la locul dintre picioarele ei.

Atunci ţipă – sau aşa i se păru ei, iar sunetul răsună cu ecou în camera mică.

Îi puse mâna pe abdomen şi o împinse în jos pe masă, iar ea se supuse, ascultătoare, foindu-se şi scoţând sunete scurte care nu aveau niciun sens şi O, Dumnezeule, O, Dumnezeule!

În interiorul ei erupseră nişte vulcani mici care o făcură să se cutremure, şi atunci se întâmplă – valul acela năvalnic şi înflăcărat care o ducea în sus şi tot mai sus în ceruri şi apoi o aruncă la pământ, epuizată.

— O, Dumnezeule!

Vocea lui apoi, scăzută şi groasă:

— Tremuri. Va trebui să te încălzesc *din interior.*

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lisle, grăbeşte-te!

Îi auzi râsul scurt, şuierat şi foşnetul hainelor, în timp ce se dezbrăca în grabă. Apoi o pătrunse. Ea se ridică pe jumătate de pe masă, cu ochii larg deschişi, prinzându-l de braţe.

Lisle rămase neclintit, privind-o atent.

— Doare?

— Nu, nu, nu. E opusul… durerii. O, Lisle! Dumnezeule!

Noaptea trecută o duruse şi simţise o neplăcere chiar şi în cele mai plăcute momente.

Dar de data asta era cu totul altfel. O umplea şi era fierbinte şi… şi minunat. Se întinse spre umerii lui ca să îl tragă mai aproape, să se bucure de trupul lui. Îşi mişcă şoldurile.

— O, *da,* gemu ea. Aşa.

Nu avea nicio haină pe ea şi singura lui parte goală era în interiorul ei şi era minunat. Era minunat să fii gol.

Era minunat să fie a lui.

— Asta e atât de greşit, începu ea.

— Da, spuse el.

— Că este perfect.

— O, Olivia.

Acesta fu sfârşitul conversaţiei. O sărută, un sărut nesfârşit, în timp ce trupurile lor se mişcau împreună, mai rapid şi mai sălbatic. Apoi veni valul şi o purtă din nou, şi sus. O aruncă în ceruri şi văzu stele, şi râse parcă la nesfârşit şi printre râsete rosti:

— Cât te iubesc!

Apoi valul se întoarse şi o readuse uşor la pământ. Şi îi sărută obrazul şi gâtul, şi buzele.

— Te iubesc, te iubesc, respiră pe pielea lui.

Apoi leşină.

Capitolul 17

Lisle o simţi prăbuşindu-se în braţele lui.

Se uită la ea, uimit. Ea clipi şi îşi ridică privirea spre el cu ochii ei mari şi miraţi.

Inima lui se poticni de uşurare.

— Sper că ai leşinat de plăcere, comentă el cu o voce răguşită.

— Da, spuse ea zăpăcită. Dumnezeule!

Îi spusese „te iubesc”.

Îi luă mâna într-a lui, cea pe care purta un singur inel.

— Ce este ăsta? o întrebă.

— Este un inel, răspunse ea.

— Piatra, insistă el.

— Este un scarabeu, veni răspunsul. Tu mi l-ai trimis. Probabil că nu-ţi mai aminteşti.

Dar îşi amintea. Scarabeul pe care i-l trimisese

împreună cu o scrisoare, cu foarte mulţi ani în urmă.

— L-am transformat într-un inel, spuse ea.

— Când?

— Imediat după ce-am decis să nu-l transform într-un set de colier şi brăţară. Mi-am zis că un inel poate fi purtat tot timpul.

Lisle se uită lung la inel

Tot timpul în tot acest timp.

Zeci de logodne rupte şi aventuri sfârşite în perioade de exil. Câte scrisori de la ea nu începuseră cu „Am căzut iarăşi în DIZGRAŢIE” sau „M-au trimis iarăşi la Ţară, până când se potolesc BÂRFELE”.

Olivia cea nesăbuită, care trăia după propriile reguli. Dar prin toate situaţiile astea îi rămăsese, într-un fel, fidelă lui.

— Îl purtai şi la petrecerea străbunicii tale? o întrebă.

— Bineînţeles că da, spuse ea. Îl port. Mă face să simt că eşti întotdeauna… la îndemână. Râse.

— Îngrozitor, rosti el. O glumă îngrozitoare într-un moment ca acesta. Iată-te aici, goală puşcă…

— Da, este uimitor. N-am mai stat niciodată goală la fereastră. Ce experienţă nouă şi revigorantă, din toate punctele de vedere! Eşti atât de inventiv.

Doar ea era în stare să stea acolo râzând, goală, la fereastra unei camere reci, într-un castel friguros. Era o privelişte pe care avea să o ducă înapoi cu el… în Egipt.

Oricum, era o adevărată privelişte pe care prefera să nu o împărtăşească cu restul lumii.

Din fericire, ferestrele castelului erau în nişe groase. Iar în cazul acesta, deşi pereţii nu erau foarte groşi, era de mici dimensiuni. Altfel le-ar fi oferit un spectacol pe cinste muncitorilor.

Probabil că pe ea nu ar fi deranjat-o deloc.

— Da, păi mi s-a părut cel mai bun lucru în momentul respectiv, comentă el. Singurul lucru, de fapt. Vezi tu, asta e problema care apare odată ce începem treaba asta.

În timp ce vorbea, îi scoase şalul din mormanul de pe podea şi i-l înfăşură în jurul umerilor. Îşi aranjă cămaşa în

pantaloni şi se închise la nasturi.

Îi adună hainele, rezistând tentaţiei de a-şi îngropa faţa în ele. Îi trase cămăşuţa peste cap.

— Încearcă să nu faci pneumonie, zise el.

— Ar merita oricum, spuse ea. Mă îmbraci tot tu?

— Eu le-am scos, începu el. Tot eu le pot pune la loc.

Şi continuă să se ocupe de corset.

— Vrei să te întorci? Este mult mai uşor să te ocupi de aceste lucruri privindu-le direct.

— Nici măcar Bailey nu reuşeşte dacă nu mă întorc, zise ea. E uimitor faptul că ai reuşit să deschizi toate găicile şi şireturile alea!

— Am studiat croiala hainelor tale, rosti el. Vestimentaţia ta s-a schimbat atât de mult fată de ultima oară când am fost aici. De câte ori mă întorc acasă, le descopăr şi mai complicate.

— Şi trebuie să le desluşeşti misterul, continuă ea, la fel cum desluşeşti enigmele unui şir misterios de hieroglife.

— Nu este o nevoie pur intelectuală, zise el.

Luă ciorapii şi jartierele.

— Pot să fac eu asta, spuse ea.

— Eu le-am scos, o opri el. Tot eu le pun înapoi.

Nu acordase niciodată o atenţie deosebită hainelor femeieşti şi, sincer să fie, trebuia să dispui de o atenţie antrenată ca să observi toate acele straturi de material şi sisteme de prindere. Dar hainele ei îl fascinaseră. Le studiase fără să-şi dea seama. Îi trase ciorapul peste talpa îngustă, peste gleznă şi în sus pe linia rotundă a gambei, până la genunchi. Ceva părea să îi strângă inima.

Legă jartiera. Urmă acelaşi ritual cu celălalt picior.

Era, probabil, un fel de tortură, dar asta nu era nimic faţă de plăcerea de-a o îmbrăca şi dezbrăca, de parcă i-ar fi aparţinut doar lui.

— Mi-ai scos hainele cu meticulozitate, observă ea.

— Am un talent pentru detalii.

— Şi tot ai mai avut suficientă capacitate de gândire pentru a desluşi secretul documentului misterios, continuă Olivia.

Lisle tocmai era pe cale să-i aducă pantalonaşii, când se opri. Uitase de hârtia aceea.

Dar nu era decât o bucată de hârtie, o ghicitoare intelectuală.

Ea însă – felul în care arăta şi parfumul ei, culoarea ochilor ei şi felul în care se îmbujora sau cum pistruii ei păreau nişte praf de aur pe obraji… Dacă ar fi fost un vechi egiptean, i-ar fi pictat portretul pe pereţii mormântului său, ca să o poată privi pentru o eternitate.

Iar ea montase scarabeul pe un inel şi îl purta întotdeauna.

O coborî de pe masă şi o ajută să-şi pună pantalonaşii. Îi legă şireturile, îi puse jupa şi rochia, apoi legă şi prinse toate găicile care trebuiau.

— Gata, spuse el. E gata, totul e aşa cum trebuia să fie – mai puţin părul ei care îi cădea pe umeri şi în care stătea prins un cercel.

Se apropie de el şi-şi pune mâna pe pieptul lui. Apoi o lăsă să alunece în jos.

— Lisle, şopti ea. A fost *insuportabil* de incitant.

— Cred şi eu, replică el.

Dar nu putu mai mult. Mâna ei se odihnea pe mădularul lui care, spre disperarea lui, se trezea din nou la viaţă. Era din pricina parfumului ei, a felului în care arăta şi râdea.

Nu aşteptă să audă ce-i dicta conştiinţa.

O împinse de perete, îi ridică fustele şi găsi deschizătura pantalonaşilor. De data asta nu mai desfăcu nimic altceva.

Mai târziu

Olivia îşi trase ciorapul care îi alunecase când făcuseră dragoste sălbatic, apoi îşi legă jartiera. Cu coada ochiului, îl văzu pe Lisle încheindu-şi pantalonii.

— Trebuie să ieşim de aici, spuse el.

— O s-o facem, răspunse ea. Situaţia ne scapă de sub

control.

Poate că îi lipsea experienţa practică în ceea ce privea Poveştile de Amor, dar se pricepea să calculeze riscurile. Cu cât făceau mai des. ista, cu atât creştea riscul să conceapă un copil.

Deşi riscurile erau întotdeauna aceleaşi, când venea vorba de ea.

Şi dacă o lăsa însărcinată…

Se uită la el, înalt, puternic şi blond şi nu pe de-a-ntregul domesticit de societate.

Ei nu i-ar părea rău dacă ar rămâne însărcinată. Ar găsi o modalitate de a se descurca. Era pricepută să găsească soluţii.

Lisle trase scaunul de sub zăvorul uşii.

Olivia se uită afară pe fereastră.

— N-o să avem lumină suficientă ca să cercetăm mezaninul. Apune soarele.

El se opri din trasul zăvorului şi îi urmări privirea.

— De cât timp suntem aici?

— De ceva timp, răspunse ea. A fost treaba cu descheiatul nasturilor şi desfăcutul găicilor şi deznodatul şireturilor, apoi încheiatul nasturilor şi prinderea găicilor şi legarea şireturilor. Apoi a doua oară… a fost mai rapid, însă cred că a durat mai mult.

— Da. Deschise uşa. E timpul să plecăm.

O goni cu un gest.

„Da, e timpul să ieşim de aici”.

Începea să-şi pună singură întrebări. Întrebări sâcâitoare, precum: „Ce vei face când va pleca din nou? E aşa de rău să fii a doua – a treia sau a patra? E mai rău decât să fii nimic, trăind pe continente diferite, aşteptând o scrisoare prin care să-ţi spună că şi-a găsit pe cineva acolo şi s-a căsătorit şi că nu se mai întoarce niciodată? Ar fi atât de groaznic – ar fi sfârşitul lumii dacă ai fi de acord să faceţi ceea ce toată lumea consideră că e Lucrul Cinstit?”

Ar fi groaznic pentru el, îşi zise în sinea ei.

Olivia se grăbi să treacă prin uşă şi pomi în jos pe scări. După un moment, îi auzi paşii în spatele ei.

— Mă întreb dacă este gata ceaiul, zise el. Sunt lihnit de foame.

Îşi dădu seama că şi ea era moartă de foame. Nu mai mâncase nimic de la micul ei dejun întârziat.

— Putem cere să ne servească ceaiul în mezanin, propuse ea. N-aş vrea să pierdem lumina zilei.

— Nu putem cerceta camera acum, în timp ce lucrează oamenii, explică el. Dacă ne văd holbându-ne la pietre şi fluturând o bucată arsă de hârtie, se vor întreba ce căutăm şi nu le va lua mult timp să pună lucrurile cap la cap. Apoi nu vor mai fi doar câţiva ameţiţi în căutarea comorii.

Nu se gândise la asta. Cum ar fi putut?

— Ai dreptate, admise ea. Ar auzi tot satul despre asta – şi apoi următorul şi aşa mai departe.

— Vestea ar ajunge la Edinburgh în cel mai scurt timp, spuse el. Aş prefera să nu complicăm lucrurile.

— Va trebui să aşteptăm şi s-o facem la miezul nopţii.

— Doamne, ce se petrece în creierul tău? comentă el.

Ea se întoarse şi în priviri mirată.

— Miezul nopţii? Când toată lumea doarme, explică ea. Ca să nu trezim suspiciuni.

— Într-adevăr, spuse el. Iată ce vom face, domnişoară ameţită. Ne vom opri şi vom lua ceaiul. Muncitorii vor fi deja plecaţi până vom termina noi, aşa că ne vom duce să vedem ce progrese au făcut. Probabil ne vom contrazice în privinţa asta. Asta ne va ţine ocupaţi câteva ore. Înţelegi?

Olivia continuă să coboare pe scări.

— Sigur că înţeleg. Şi nu sunt o ameţită.

*

La două ore după ce plecaseră muncitorii, Olivia se uita chiorâş la zidurile mezaninului de la subsol.

— Fie tăbărâm asupra lui cu târnăcoapele, fie ne ocupăm de asta la lumina zilei, spuse ea. Ambele capete măsoară trei metri şi jumătate. Sunt pereţi goi. Nu ştiu cum lucrezi tu în morminte fără ferestre. Nu-mi dau seama dacă

însemnele de pe pietre sunt nişte simboluri sau pur şi simplu nişte semne la întâmplare.

— Zidurile mormintelor tind să fie atent sculptate şi pictate, o lămuri Lisle. Se vede destul de bine dacă ai o tortă sau lumânări. Îşi trecu mâna peste un bloc de piatră. Arată de parcă cineva a lovit mortarul cu un târnăcop şi apoi a acoperit gaura mai târziu. Dar ar putea la fel de bine să fie o simplă reparaţie.

Olivia înţelegea la ce se referea, deşi era o diferenţă foarte mică în aspectul mortarului.

— Dacă a căutat cineva comoara, se pare că n-a avut o idee mai bună decât noi.

— N-am de gând să dărâm pereţii la întâmplare, zise el. Încăperea asta este într-o stare relativ bună. Se uită la ea. Va trebui să-ţi stăpâneşti nerăbdarea. Trebuie să ne gândim foarte bine şi să facem un plan.

Olivia se uită în jur. Conform spuselor lui Lisle, încăperea aceeaşi trebuie să fi fost o cameră de pază la un moment dat. Avea un şemineu, un bufet şi o garderobă ascunsă într-un colţ, pe peretele dinspre sud.

În prezent era pustie, dar fusese curăţată şi reparată de curând. Olivia era nerăbdătoare şi frustrată de faptul că trebuia să aştepte, dar nu voia să strice toată munca de reparaţii.

— Duminică, spuse el. Muncitorii nu vor fi aici, iar majoritatea servitorilor îşi vor lua liber o jumătate de zi. Putem verifica fiecare centimetru din locul ăsta fără să fim întrerupţi sau să iscăm zvonuri. Şi vom avea la dispoziţie toată lumina zilei. Sau mare parte din ea. Probabil.

— Sper că vom afla ceva mai mult până atunci, zise ea. Doamnele se vor întoarce la cină. Mă bazez pe ele că vor face măcar parţial lumină asupra acestui mister. Şi există documentele vărului tău, pe care le putem consulta. De-abia am început. Gesticulă spre peretele provocator. Rămâne pe duminică, atunci, enigmă enervantă ce eşti!

— Dacă nu plouă, adăugă Lisle.

În aceeaşi seară

— „Pereţii au ochi şi urechi. Vezi ce se află dedesubt”, repetă Lisle. Nu-i aşa?

Cele două doamne încuviinţară.

Se întorseseră târziu din Edinburgh, pentru că luaseră cina cu nişte prieteni.

În timpul unei gustări uşoare, doamnele raportaseră rezultatul conversaţiilor avute cu servitorii lui Frederick Dalmay.

Rezultatul fiind doar acele două propoziţii.

— Îmi pare rău, dragii mei, spuse Lady Withcote. Pur şi simplu sunt numai prostii.

— Şi nu e niciun mare secret, continuă Lady Cooper. Toată lumea ştie ce a spus Frederick Dalmay pe patul de moarte. Toată lumea crede că a fost doar una dintre glumele lui.

— Se pare că îşi pierduse minţile în ultimele luni de viaţă, spuse Lady Withcote. Toată lumea ştia de aventura lui cu o văduvă din zonă, relaţie care continua de ani întregi. Lumea ştia şi de celelalte aventuri. Vărului tău i-au plăcut foarte mult femeile, Lisle, şi se pare că şi ele îl apreciau. Se pare că îi plăcea să colecţioneze lucruri la fel de mult pe cât îi plăceau glumele şi femeile. Era entuziasmat de fiecare dată când găsea o carte, o broşură sau o scrisoare în care era menţionat castelul Gorewood. Nu a menţionat niciodată – cel puţin nu într-un mod evident – documente care să vorbească despre comoara din poveste.

— Dar zidurile… rosti Lisle.

Se uită la Olivia, care împingea de colo-colo o bucată de tort prin farfurie.

Făcuse la fel cu aproape toată mâncarea ei: o aranjase şi rearanjase şi rareori îşi amintea să o şi mănânce.

— Da, spuse ea cu mintea în altă parte. Pereţii.

Noaptea de vineri, 28 octombrie

Fraţii Rankin o priveau pe Mary Millar şi pe alţi câţiva scoţându-l pe braţe pe fratele ei beat din cârciumă.

— De folos bărbat mai e şi ăsta, comentă Roy.

— E prima dată, spuse Jock.

Mary Millar se angajase ca servitoare la castelul Gorewood. Fratele ei, Glaud, era cizmar. Fraţii Rankin îi spuseseră fetei că se temeau ca Glaud să nu-şi rupă, accidental, degetele. Erau îngrijoraţi ce s-ar alege de Mary dacă nu devenea mai prietenoasă şi nu vorbea cu ei mai des – să zicem, despre tot ce se petrecea la castel. Erau îngrijoraţi de ce i s-ar putea întâmpla dacă povestea altcuiva despre ei.

Oricine îi cumpăra lui Glaud o băutură devenea prietenul său. Peste noapte, fraţii Rankin deveniră foarte buni prieteni. În fiecare seară, când venea Mary să-l ia, el stătea într-un colţ, departe de toată lumea, alături de cei doi prieteni ai lui. Iar ea se aşeza şi începea să spună tot ce ştia, repede şi foarte încet.

În seara asta le povestise că bătrânele doamne plecaseră în vizită la Edinburgh.

— Au aflat ce a spus răposatul, comentă Jock. Dar nu sapă.

— Pereţii au ochi şi urechi, atenţie dedesubt, repetă Roy. Ce se află sub pereţi, dacă nu pământ?

Jock privi în jur, dar nu se afla nimeni prin apropiere care să-i poată asculta. Chiar şi când cârciuma era plină, oamenii păstrau distanţa când venea vorba de ei. Se aplecă peste halbă şi spuse:

— Noi am găsit ceva în pământ. Lângă perete.

Roy căzu pe gânduri o lungă perioadă de timp. Jock privi lung în halba lui.

— Nu sapă cu adevărat, spuse el.

— Şi noi nu putem.

Roy continuă să cugete.

— O să înnebunesc de-a dreptul, jur! răbufni Jock. Tot timpul ăsta…

— Poate că înseamnă altceva decât spune, rosti Roy.

Dar ideea asta era prea criptică pentru Jock. Acesta clătină din cap, ridică halba şi o dădu pe gât.

— Poate că o să desluşească *ei* ce înseamnă, continuă Roy. Aşa mi se pare normal. Răposatul a fost un om cu educaţie. Fiul stăpânului primit o educaţie bună. Poate că ceea ce spusese bătrânul Frederick era ca limba greacă. Însemna altceva. Iar harta explică tot. Nu putem obţine hârtia. Nu putem face nimic. Poate că ar trebui să-i lăsăm pe ei să facă toată munca.

— Şi s-o găsească? întrebă Jock. Doar aşa, pur şi simplu? Să renunţăm?

— De ce să nu-i lăsăm pe ei să facă toată munca şi să o găsească pentru noi? întrebă Roy. Una e să o găsească. Alta e să o şi *păstreze*.

— Te-a luat febra, Roy? exclamă fratele său. Crezi că le-o putem fura? Cu o casă plină de servitori şi cu nenorocitul de Herrick, care e responsabil de ei? Cu uşile baricadate? Şi capcanele din subsol?

— O avem pe Mary, spuse Roy. Va face ce-i zicem noi.

Duminică, 30 octombrie

— Fir-ai tu să fii blestemat! strigă Olivia. Pietre încăpăţânate şi blestemate! Nu sunteţi Sfinxul, blestematelor! Ascundeţi ceva acolo şi ştim cu toţii asta.

Lovi peretele mezaninului cu ciocanul de lemn.

— Nu…

— Au!

Ciocanul căzu pe podea.

— Nu-l lovi atât de tare, murmură Lisle. Lăsă ciocanul jos şi se duse la ea, ca să-i maseze mâna. Trebuie să loveşti *uşor,* o admonestă el.

— Nu sunt făcută pentru asta, se bosumflă ea. Nu ştiu ce sunet trebuie să ascult. Nu poţi să faci ca Belzoni – cum a făcut el, adică? Lisle se opri.

— Ce-a făcut Belzoni?

— Ştii tu... Mi-ai explicat tu o dată. Felul în care se uita la o structură şi observa ceva diferit în nisip sau molozul din jur. Aşa a găsit intrarea în a doua Piramidă. A povestit asta în cartea sa. Olivia arătă spre perete. Nu poţi pur şi simplu să t*e uiţi?*

— M-am uitat, răspunse Lisle. Dar aici funcţionează altfel. Aici nu este vorba de ceva acoperit de nisip sau moloz. Nu sunt sigur ce anume caut.

Îşi dădu seama că, deşi nu îi mai masa braţul, nu îi dăduse drumul. O eliberă încet şi făcu un pas înapoi cu foarte mare grijă.

Cinci zile.

Era o perioadă lungă de timp. Fuseseră ocupaţi cu studiul cărţilor şi al documentelor lui Frederick. Dar nu în spatele uşilor închise. Aduseseră cărţile şi documentele jos, în sala cea mare, şi fiecare stătea la câte un capăt al mesei.

Nu o spuseseră cu glas tare. Nu era nevoie. Situaţia le scăpase de sub control şi până şi ea recunoştea acest lucru. Până şi ea vedea că se aflau la limită şi chiar şi ea, aşa imprudentă cum era, făcuse un pas înapoi.

„Ne vom distruge vieţile unul celuilalt. Nu mă voi mulţumi să fiu pe locul al doilea în inima unui bărbat”.

— Unde este indiciul nostru? se întrebă el.

— Undeva pe podea, răspunse ea. Mi-a scăpat din mână. Îmi doresc să nu-l fi găsit niciodată.

— Aminteşte-mi să nu te iau vreodată la locul săpăturilor, comentă el.

— De parcă m-ai lua vreodată! exclamă ea.

— Te-aş lua, admise el. Dar ai muri de plictiseală. Sau ai omorî pe cineva. Răbdarea nu este trăsătura ta principală.

Ea se roti într-un vârtej de fuste şi se trânti pe una dintre băncile pe care le lăsaseră în urmă muncitorii. Lisle găsi bucata de hârtie pe care ea o aruncase cât colo. Se concentră asupra ei. Semnele nu se potriveau cu cele de pe pereţi. Pe pereţi se aflau iniţiale şi semne lăsate de zidari – toată lumea lăsase un semn în urmă, aşa cum făcuseră vizitatorii şi pe marele pat din Ware.

— Vrei să spui că te-ai gândit, într-adevăr, la asta? întrebă ea. Că aş putea să vin cu tine la săpături?

Lisle se gândise mai mult decât intenţionase. Când văzuse pentru prima oară piramidele şi Sfinxul, se gândise la ea şi la expresia pe care ar fi făcut-o şi la ce ar fi spus. Apoi ar intra într-un mormânt şi…

Uneori mă gândesc cum ar fi să mă întorc la tine şi să-ţi zic: „Ia uite! Ia uite, Olivia!” Da, mă gândesc uneori la asta.

Oh, oftă ea.

— Primul moment când descoperi ceva ţi s-ar părea incitant, i continuă el, ţi-ar plăcea. Dar înainte şi după asta sunt orele, zilele, săptămânile şi lunile de muncă plictisitoare şi monotonă.

— Timp în care ai uita că exist.

— Mi-ai putea aduce o ceaşcă de ceai, o tachină el. Asta mi-ar aminti că exişti.

— Pentru asta îl ai pe Nichols, comentă ea.

— Ţi-ai putea scoate toate hainele, o ademeni.

— Şi să dansez goală prin deşert?

— Noaptea, adăugă el. Sub cerul înstelat. N-ai mai văzut niciodată stele şi nopţi ca în Egipt.

— Sună minunat, spuse ea încet. Apoi sări de pe bancă. Dar ştiu ce faci. Vrei să mă ademeneşti.

— Nu fi absurdă.

Asta făcea? Posibil.

— Te cunosc, Lisle. Te cunosc mai bine decât oricine altcineva. Conştiinţa ta a lucrat noapte de noapte, puţin câte puţin. Şi a pus la cale un plan viclean pentru pierderea mea. „O s-o ademenesc”, ţi-ai zis. Şi pentru că mă cunoşti mai bine decât oricine altcineva, cu excepţia mamei mele, ştii cum să faci acest lucru.

Asta făcuse? Şi funcţiona?

Olivia se apropie de el.

— Am mai multă răbdare decât crezi, dar acum sunt nervoasă. Treaba asta cu pasiunea tragică nu-mi pică bine. Lasă-mă să mă uit din nou la hârtia aia blestemată.

Egiptul Dansând goală în deşert, sub stele.

Lisle avea o înfăţişare atât de angelică – dar o ispitise ca un diavol.

Luă hârtia din mâna lui şi se concentră asupra ei.

Desenul arăta doi pereţi de trei metri şi jumătate lungime. În interiorul pătratelor care reprezentau pietrele se aflau mici însemne şi numere.

La aproximativ un sfert din înălţimea peretelui desenat, în partea dreaptă, se afla un simbol.

— Ăsta, spuse ea. Nu seamănă cu celelalte, nu-i aşa?

— E un semn lăsat de zidar, cred. Arată ca un GL, cu o săgeată prin ele.

— Dacă este o săgeată, atunci indică spre stânga, zise el.

— Dar unde este?

Se duseră amândoi la peretele dinspre est, să caute semnul. Nimic.

Se duseră la peretele dinspre vest, pentru acelaşi lucru.

Nimic.

— Ar trebui să fie pe unul… Tăcu. Dacă nu căutăm ce trebuie?

Cuvintele se rotiră în mintea ei, la fel şi imaginile. De asemenea, informaţiile cu care veniseră bătrânele doamne. Ceea ce îi zisese Lisle.

— Îţi aminteşti când am spus că era prea simplu să fie doar un desen al peretelui şi tu ai spus că hărţile trebuie să fie simple? întrebă ea.

Lisle se uită în jos, la semn. Apoi la perete.

— E o săgeată *care indică un loc?* presupuse el.

— Dacă este desenat peretele de est, poate că săgeata indică o fereastră.

— Dar de ce GL?

— Este desenul vărului tău, zise ea. Dacă e una dintre glumele lui? „Pereţii au ochi şi urechi”, repetă ea. „Atenţie dedesubt”.

Şi atunci văzu totul cu ochii minţii. Oraşul amplasat pe stâncă. Oraşul în care Frederick Dalmay îşi petrecuse ultimii ani din viaţă.

— Edinburgh, spuse ea. Lui i s-a părut amuzant, probabil.

— Eu nu…

— Vino, zise ea şi îl luă de mână.

Mâna lui, mâna lui. Un gest atât de simplu precum ţinutul de mână năştea în sufletul ei senzaţii deloc simple.

Îl conduse la pervazul ferestrei din est, aflată în garderobă. Deschise uşa.

— *Gardy loc.*

— Asta e toaleta, spuse el.

— Garderoba, îl corectă ea. Un joc de cuvinte şi sensuri. În Edinburgh, găleţile cu lături se golesc aruncând resturile de la fereastră şi strigând *„gardylooat – garde a Veau* –, care înseamnă „atenţie la apă”.

E un avertisment, înţelegi? Atenţie dedesubt!

*

Era un spaţiu strâmt şi întunecat. Totuşi, era destul de uşor să găseşti o scândură pe care să o pui peste deschizătură, şi singura lumânare pe care o găsi Lisle părea foarte luminoasă în camera îngustă.

Văzură iniţiale, desene primitive şi poezioare obscene inscripţionate de-a lungul timpului pe pietre, de diferiţi oameni.

Lisle trebui să se strecoare printre fustele Oliviei şi acum stăteau e de la cot, în timp ce el ridica şi cobora încet lumânarea ca să poată studia îndeaproape fiecare piatră.

Deşi proptiră uşa ca să stea deschisă, pentru a lăsa să intre cât mai multă lumină de la fereastra garderobei, încăperea nu fusese construită pentru două persoane. Aerul se încinse şi devenise gros, părul ei îi intra în nas şi parfumul ei misterios se încolăcea în jurul lui.

— Am face bine să găsim ceva cât mai curând, zise el. Asta e… asta e…

— Ştiu, fu ea de acord. Aşa este şi în morminte?

— N-am fost niciodată într-un mormânt cu tine, zise el.

Ţinea capul aplecat spre ea, spre tâmplele acoperite de bucle.

— Atenţie la lumânare, îl avertiză ea şi în aceeaşi clipă Lisle simţi pe mână o picătură de ceară fierbinte şi ţâşni în sus, iar lumina lumânării scoase la iveală o zonă de mortar din jurul unei pietre.

De fiecare parte a acesteia cineva scrijelise câte o cruce mică.

— Acolo, strigă ea. Asta este…

— Da. Mută lumânarea. *X-ul* marchează locul.

— Sfinte Dumnezeule! Îl prinse strâns de braţ. Nu pot să cred. E vechi, nu-i aşa?

— E vechi, confirmă el. Şi semnele sunt făcute în mortar, nu pe pietre. Semne vechi, mortar vechi.

În celelalte părţi, peste tot, semnele erau făcute pe pietre.

Inima lui gonea ca nebuna. Poate nu era nimic. Poate că era doar o altă glumă de-a vărului său. Semnele erau vechi, dar era imposibil să spună cât de vechi. Puteau fi de zece, douăzeci sau o sută de ani.

— O, Lisle! exclamă ea. Am găsit-o. Se întoarse spre el. Nu-mi pasă ce este. Dar e veche şi am căutat-o şi am găsit-o.

Nici lui nu-i păsa ce era.

Puse lumânarea jos, în colţul cel mai îndepărtat al scaunului din latrină. Îi cuprinse talia şi o ridică în aşa fel încât ochii lor erau la acelaşi nivel.

— Fată nebună! o tachină el. Fată nebună şi deşteaptă!

Olivia îşi aruncă braţele în jurul gâtului său.

— Mulţumesc, zise ea. Mulţumesc. Chiar dacă nu vom găsi nimic altceva, îţi mulţumesc pentru asta.

Lisle o sărută. Doar pentru asta o ridicase în braţe. Şi ea îi răspunse la sărut. Fu un sărut lung, aprig, de parcă ar fi fost singura şansă pe care o mai aveau.

Apoi, încet, o puse jos. Luă lumânarea şi începu să facă ce ştia cel mai bine. Studia. Analiza. Evalua. Hotăra. Cercetă mortarul. Se gândi la alternative. Şi luă o hotărâre.

— Avem nevoie de dălţi, decretă el.

*

Treaba păru să dureze o eternitate. Îşi aduseră târnăcoape, dar, după cum observase Lisle, nu le puteau folosi într-un loc atât de strâmt.

Aşa că începură să scobească mortarul, unul lângă celălalt, atingându-se din când în când.

Puţin câte puţin, mortarul începu să se desprindă de marginile pietrei până când, în cele din urmă, eliberă piatra într-atât încât să o mişte.

— Mortarul nu e pe cât de solid aş fi crezut, zise el. Credeam că o să dureze ore în şir. Mişcă piatra din locaşul ei. Nu cred că este pe cât de grea pare. Vrei să încerci şi tu să o mişti, odată cu mine, sau vrei să trimitem după servitori?

— Cum poţi întreba aşa ceva?! exclamă ea. După cât timp ne-am petrecut cu bucata aia blestemată de hârtie şi cu pereţii ăştia încăpăţânaţi? După toate astea, crezi că o să las servitorii să trăiască momentul de glorie?

— Nu ştim dacă va fi un moment de glorie, o atenţionă el.

— Nu-mi pasă dacă găsim doar o pereche de pantofi de-a vărului Frederick, zise ea. Important e că vom găsi *ceva*.

— Foarte bine, conchise el. Tu pune mâna acolo şi ridică, iar eu voi mişca.

Îi urmă instrucţiunile întocmai şi, încetul cu încetul, piatra ieşi din perete.

Procesul fu mai rapid decât se aşteptase, totuşi. Colţul din spate al pietrei apăru atât de brusc, că o luă pe nepregătite şi ar fi scăpat-o dacă n-ar fi prins-o repede Lisle. Apoi el scoase piatra afară şi o aşeză pe scândura de peste deschizătura latrinei. Din faţă arăta precum celelalte pietre, dar nu era la fel de adâncă.

Lisle ridică lumânarea. Olivia se ridică pe vârful picioarelor şi trase cu ochiul în spaţiul pe care îl ascunsese

piatra.

Înăuntru se afla un cufăr de fier.

Capitolul 18

Adică părea să fie un cufăr de fier.

Olivia se holba la el cu gura căscată.

Nu se aşteptase să găsească, într-adevăr, o comoară. Nu era sigura ce se aşteptase să găsească, dar un cufăr de fier era ultimul lucru la care s-ar fi gândit.

— Slavă Domnului, respiră ea uşurată. Slavă Domnului!

— Pare a fi un cufăr, zise el.

— Ăla e praf? întrebă ea. E pe cât de murdar mi se pare mie? Sau e putrezit?

— Arată de parcă a fost îngropat în altă parte mai întâi, spuse Lisle. Poate l-au îngropat şi apoi s-au răzgândit.

Trase de mânerele cufărului. Acesta nu se urni din loc. Trase mai tare. Cufărul se mişcă un centimetru.

Olivia ştia că Lisle e puternic. Pe ea o putea ridica fără efort şi era mai înaltă decât majoritatea femeilor şi avea un corp bine făcut. Dar el pur şi simplu putea să o ridice şi să o pună jos de parcă ar fi fost un ceainic.

— E mai greu decât am crezut, comentă el. Voi avea nevoie de Nichols pentru asta.

Şi ieşi.

Ea rămase locului, privind cufărul şi nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Încă încerca să se obişnuiască cu realitatea, când reapăru Lisle împreună cu Nichols şi un set de unelte. Se dădu în spate în timp ce bărbaţii îndepărtau praful şi mizeria.

„Aşa se procedează şi în Egipt”, îşi zise Olivia în sinea ei.

Apăru un mâner. Nichols trase, Lisle ghidă cutia şi reuşiră să o scoată din lăcaşul ei, apoi să o pună, cu un efort evident, pe podea.

— Este uimitor de grea, spuse Lisle. Dar o parte din greutate poate fi de la secolele de murdărie care s-au depus pe ea. Va trebui s-o transportăm în camera alăturată ca să vedem ce facem.

După ce Nichols curăţă şi celălalt mâner, cei doi bărbaţi purtară cufărul prin garderoba alăturată şi înapoi în camera de gardă.

Nichols continuă să îl cureţe. Un minut sau două mai târziu, luă o pauză. Când reîncepu, o făcu mai încet şi cu grijă.

Era greu să stea locului, doar să privească. Înăuntrul ei, Olivia ţopăia nerăbdare.

— Aşa se manevrează artefactele antice, presupun, rosti ea. Nu e de mirare că e nevoie de răbdare, după cum ai spus. Acesta este doar un cufăr. Nici măcar nu-mi pot imagina de ce e nevoie ca să scoţi la lumină un mormânt sau un templu.

— Nisipul este diferit, îi explică Lisle. Şi avem o echipă de oameni. Dar chiar şi aşa… A apărut o problemă, Nichols?

— Nu chiar, Excelenţă, răspunse Nichols. Dar am crezut că e mai bine să mă mişc cu prudenţă.

— Nu va exploda, nu? întrebă Olivia. Vărul Frederick chiar avea un ciudat simt al umorului.

— Nu-i niciun pericol de aşa ceva, domnişoară, o linişti Nichols. E pur şi simplu faptul că anumite caracteristici arată că ar fi fost făcut în secolele XVI-XVII, în Germania.

Ea de-abia se obişnuise cu prezenţa cufărului. Avea nevoie de un moment ca să proceseze noile informaţii.

— German, repetă ea. Secolul al XVI-lea sau al XVII-lea.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Lisle. De ce te uiţi aşa?

— Aşa cum?

— De parcă tocmai *ar fi explodat*.

Olivia se mută mai aproape de Nichols.

— Cuferele astea sunt faimoase, explică ea.

— Complicate, îşi dădu Nichols cu părerea.

— Diabolic de complicate, admise ea. Unchiul Hubert

Delucey, care putea deschide orice, ne-a povestit că şi-a petrecut zile întregi încercând să deschidă unul asemănător. Şi avea *cheile.*

— Într-adevăr, domnişoară, spuse Nichols, lucrând mai departe cu sârguinţă şi delicateţe. N-am vrea să deteriorăm, din neatenţie, mecanismele dinăuntru.

Pe Olivia o mâncau degetele să-l atingă. Dar se struni să păstreze distanţa. În timp ce Nichols îndepărta cu atenţie şi răbdare crusta groasă de murdărie, ea se plimbă în jurul cufărului, studiindu-l.

Avea aproximativ şaizeci de centimetri lungime şi treizeci lăţime şi înălţime. Era făcut din benzi de fier.

Până când termină Nichols, soarele începu să apună.

Servitorul mătură zona.

Olivia îngenunche în faţa cufărului. Lisle îngenunche lângă ea.

— Găuri de chei false, vedeţi? le arătă ea. Şi găuri ascunse. Şi încuietori exterioare. Desigur, acesta e locul de unde trebuie început. Presupun că asta e partea cea mai uşoară, comentă Lisle.

— Sper, admise ea. Am mai văzut un singur cufăr de genul ăsta şi n-am avut niciodată şansa de-a lucra cu vreunul. Încuietorile trebuie deblocate într-o anumită ordine, iar şuruburile trebuie rotite la fel. Chiar şi dacă am avea cheile, tot ar fi o provocare, iar noi nu avem cheile.

Lisle se uită în sus la valetul lui.

— Vom avea nevoie de lumânări, îi spuse.

— Şi de un foc. Bănuiesc că vom sta aici ceva vreme.

*

Patru ore mai târziu, Olivia şedea la masă cu bărbia în palme, uitându-se încruntată la cufăr.

Lucrurile nu mergeau bine.

După ce ea şi Lisle curăţaseră cu grijă rugina şi unseseră cu ulei încuietorile, se apucase de treabă.

— Au trecut ani de zile de când am avut de deschis o încuietoare adevărată, spuse ea.

După ce trecu prima oră, Lisle îl puse pe Nichols să aducă jos o masă şi un scaun. Apoi ridicară cufărul pe masă.

După a doua oră, Bailey aduse ceai pentru toată lumea şi un şal mai călduros pentru stăpâna ei.

În timpul celei de-a treia ore, Lisle îi zise:

— Ar trebui să mergem sus şi să ne schimbăm pentru cină.

— Du-te tu, spuse Olivia. Eu nu vreau să plec şi să las chestia asta blestemată până când nu o rezolv.

În schimb, el le spuse Harpiilor să cineze fără ei şi se întoarse cu sandvişuri şi vin înapoi în camera de gardă.

Olivia încercă fiecare şperaclu din trusa ei de spart încuietori – şi era vorba de câteva zeci de unelte. Încercă să îl descuie cu ace de păr şi de rochie, scobitori, ace de cusut şi sârmă.

Acum, după patru ore în care nu ajunsese nicăieri, Lisle spuse:

— Uneori trebuie să renunţi pentru un timp şi să te întorci după ceva vreme.

— N-am întâlnit până acum un sistem de închidere pe care să nu-l pot desface, zise ea.

— N-ai mai avut de-a face cu un astfel de cufăr. Tu singură ai spus că nu e doar o simplă încuietoare sau un sistem de încuietori. Este un mister. Câţi ani i-a luat mătuşii Daphne să descifreze hieroglifele din numele lui „Ramses”?

— Aici nu e vorba de o limbă pierdută! Sunt doar încuietori, bucăţi de metal. Este singurul lucru la care mă pricep!

Îşi înclină capul într-o parte şi se uită urât la o gaură de cheie.

— Ce prostii vorbeşti! exclamă el. Poţi face tot felul de lucruri. Problema este că n-ai atributele necesare pentru a rezolva un mister ca acesta. Pentru asta e nevoia de o minte metodică, meticuloasă şi încăpăţânată. Mintea ta este… Făcu gesturi largi, în formă de cercuri cu mâniile nerăbdătoare şi excitabilă. Emotivă.

Olivia îşi ridică iarăşi capul şi privirea albastră cu care

îl ţintui ar fi putut topi metalul.

— Vrei să spui că *tu* poţi rezolva misterul ăsta? întrebă ea.

— Ar fi timpul să mă laşi şi pe mine să încerc, zise el.

— Nu! refuză ea. Pot să fac asta. Şi o pot face fără niciun fel de ajutor din partea unor *amatori*.

Lisle dădu să plece. Ajunse la jumătatea drumului spre uşă, când revăzu cu ochii minţii chipul ei şi înregistră tonul dispreţuitor cu care rostise cuvântul „amatori”. Puse o mână pe perete şi privi în jos, dar nu se putu abţine, izbucni în râs. Şi râse cu poftă. Simţea că nu se mai poate opri din râs.

Privirea ei ţâşni în sus.

— Eşti un mare prostovan arogant! Nu e amuzant.

El o prinse în braţe, o trase aproape şi o sărută. Ea se luptă, dar numai pentru o clipă. Apoi îşi aruncă braţele în jurul gâtului său şi îl sărută înapoi, furios şi sălbatic. Şi, după o clipă, corpul ei tremură şi îl împinse cât colo şi începu să râdă şi ea cu râsul acela bogat şi catifelat care răsuna prin încăpere şi reverbera pe pielea şi în inima lui ca o cascadă de bucurie.

— Nu pot face asta. Încă mai râdea când bătu cu piciorul în podea. Îmi vine să-mi smulg părul din cap de nervi.

El o trase înapoi în braţele lui şi îi mângâie buclele mătăsoase din jurul feţei.

— Poate că nu este vorba de tine aici, spuse el. Poate că încuietorile au fost afectate de intemperii.

— Şi atunci? întrebă ea. Folosim un baros?

— Asta te-ar face să te simţi mai bine, dar ar putea distruge cufărul şi, probabil, orice o fi înăuntru, răspunse el. Ne trebuie un fierar.

*

În aceeaşi noapte

— Ai întârziat, Mary, spuse Roy, speriind-o pe

servitoare care tocmai venea pe cărarea spre căsuţa în care locuia împreună cu fratele ei.

— El e bine, nu-i aşa? întrebă ea. Nu i-ai făcut nimic…

— Are Jock grijă de el, foarte mare grijă. Nu vreau să se întâmple nimic cu degetele lui, la urma urmei. Cum ar mai putea să lucreze atunci? Ce-a durat atât?

— Este duminică, răspunse ea. Aproape toată lumea şi-a luat jumătate de zi liberă.

— Dar nu şi tu. Mi-a zis Glaud. Dar ar fi trebuit să aud asta *de la tine,* Mary.

— Plătesc în plus dacă lucrezi în jumătatea aia de zi, spuse ea. Ştii că am nevoie de bani.

— Şi tu ar trebui să ştii că, doar pentru că taverna este închisă, nu te poţi strecura în casă fără să vorbeşti cu mine, o avertiză el. Aş începe să vorbesc, dacă aş fi în locul tău.

Mary se uită agitată în jurul ei.

— Nu-i nimeni prin preajmă, o linişti el pe un ton nerăbdător.

— Ei… au găsit ceva, spuse ea. Domnişoara şi fiul stăpânului. Toată lumea era plecată, mai puţin servitorii lor, aşa că nu şi-au dat seama că eram acolo. I-am… ascultat, după cum voiai tu.

— Ştiu că ai ascultat. Ce-ai auzit?

— Au găsit un cufăr.

Roy trase puternic aer în piept, apoi îl lăsă să iasă.

— Chiar aşa?

Mary se uită din nou în jur. Îşi frângea mâinile.

— Ai face bine să-mi spui, o ameninţă el. Te vei simţi mai bine. Glaud sigur se va simţi mai bine.

— Au descoperit un cufăr vechi de fier în camera de gardă din turnul de sud, iar domnul Nichols a petrecut ore în şir curăţând murdăria, dar nu îl pot deschide şi mâine vor vorbi cu fierarul şi asta e tot ce ştiu, declară ea într-o grabă. Lasă-mă să intru, te rog. Glaud are nevoie de cina lui.

Încercă să treacă de el, dar Roy o prinse de braţ.

— Fierarul, repetă el. Când?

— Devreme. În zori. Înainte să se răspândească

vestea. Înainte să ajungă muncitorii la castel. Aşa că vor fi la fierar exact când deschide prăvălia, rezolvă problema şi apoi se întorc acasă fără să işte nicio agitaţie.

Bărbatul îi eliberă braţul.

— Du-te, îi spuse. Şi spune-i lui Jock că am zis să iasă.

Mary se grăbi înăuntru. Un moment mai târziu, ieşi Jock. Roy îi spuse veştile.

Luni, *31 octombrie*

De la castel până în sat era până într-un kilometru şi jumătate, o călătorie scurtă chiar şi într-un ritm lent. Lisle conducea un cal înhămat la o căruţă mică în genul celor care se folosesc la ţară pentru diverse treburi. Cufărul care se încăpăţânase să rămână închis se afla în căruţă şi era acoperit cu un covor vechi din grajduri. Olivia mergea pe lângă căruţă. Era o dimineaţă rece şi gri, iar majoritatea muncitorilor nici măcar nu plecaseră din casele lor. Cei câţiva pe care îi întâlniră pe drum erau chirciţi de frig şi îi salutară doar cu o înclinare a capului.

Într-o zi mai luminoasă şi dacă ar fi fost mai pe la amiază, s-ar fi oprit să se uite lung.

Dar Lisle şi Olivia erau îmbrăcaţi în aşa fel încât să le fie cald, nu eleganţi. Ea purta o mantie grea cu glugă, cea care ar fi trebuit să-i ţină de cald în noaptea în care aşteptase fantomele. Lisle purta cel mai vechi pardesiu al lui, unul pe care Nichols încercase în repetate rânduri să îl dea altcuiva. Nu era potrivit pentru contele de Lisle, dar era cea mai călduroasă haină pe care o avea. Corpul lui încă nu se adaptase la clima de aici. Nu era sigur că se va obişnui vreodată.

În orice caz, ţinuta lui nu atrăgea atenţia.

Nu că ar fi avut vreun motiv să atragă atenţia la orele acelea întunecate. Soarele de-abia se ridicase deasupra orizontului – teoretic, adică. Norii groşi îl ascundeau complet şi de-abia îţi puteai da seama care este răsăritul sau alt punct cardinal.

— Eşti bine? o întrebă el.

— O, da, răspunse ea. Bailey m-a înfofolit cu straturi de haine. Jupoane din flanel, şi pantaloni, şi un corset gros, şi o rochie de lână.

— Îţi mulţumesc pentru această descriere detaliată, rosti el.

— Omul care va încerca să mă scoată din toate hainele astea va avea mult de muncă, continuă ea.

— E o provocare? comentă el.

— Nu m-am gândit la asta, răspunse ea. Ce idee excelentă!

— Nu avem timp, zise el dezamăgit.

— Niciodată nu avem timp, i-o întoarse ea.

— Nu putem avea timp, adăugă el.

— M-am săturat să fiu bună, rosti ea. Nu este *firesc*. Ca să nu mai vorbim că toată afacerea asta este complet nedreaptă. Să descoperi Marea Pasiune şi să nu poţi face nimic în privinţa asta…

— Se presupune că trebuie descoperită în noaptea nunţii, o corectă el.

— O femeie trebuie să facă asta, vrei să spui. Bărbaţii o pot face oricând au chef şi de câte ori vor. Dar noi, femeile…

— Nu suntem nici noi aşa cum zici, o corectă el din nou. Nu oricând avem chef. Dacă aş fi putut, crezi că mă mai aflam în această situaţie dificilă? Dar nu, trebuia să fii tu…

— Eşti atât de romantic, comentă ea.

— Trebuia să fii *tu,* repetă el. Iar tu trebuie să fii genul care vrea soarele şi luna, şi stelele, şi Iubirea Vieţii Tale, cu majuscule. Dacă vrei să ştii, aş fi un soţ extraordinar de bun.

— Pentru o mumie, probabil.

Erau amândoi supăraţi. Lipsa de somn şi pasiunea înfrânată făceau o combinaţie neplăcută.

— Eu urmează să moştenesc titlul de marchiz şi hectare întregi de proprietăţi, câteva case şi baniţe de bani, zise Lisle. Asta dacă tata şi mama nu alungă toţi servitorii şi

nu risipesc averea.

— Faci să pară atât de tentant, comentă ea.

— Bun. Sarcasm. Exact ceea ce ne dorim la ora şase dimineaţa.

— Este aproape opt.

— Cine ştie? Nu există soare în locul ăsta blestemat.

— Trebuie să încetezi să-ţi mai doreşti ca Scoţia să fie ceea ce nu este, zise ea. Trebuie să accepţi realitatea. E un loc frumos, în felul lui. Dar nu există nisip, cămile urât mirositoare şi mumii şi mai urât mirositoare…

— Şi aici nimic nu devine o ruină perfectă, adăugă el. Nu ajung îngropate, pur şi simplu, în nisip. Uite biserica aia, de exemplu. Flutură mâna spre clădirea dărăpănată din stânga lui. Muşchi şi mucegai, şi pietre care devin negre. O bucată de zid aici, câteva arcade de fereastră dincolo şi copaci care cresc printre pietrele de pavaj. Sunt oameni îngropaţi sub biserica aia, nu? Îngropaţi şi uitaţi. Chiar şi cimitirul…

Atunci îi văzu şi opri calul.

— Fugi! strigă spre Olivia.

În timp ce vorbea, doi bărbaţi mascaţi ţâşniră afară pe porţile cimitirului. Olivia nu fugi, ci se întoarse spre cimitir tocmai când bărbaţii ajunseră pe drum.

Calul dădu înapoi de frică, iar cufărul alunecă înapoi. Se prăbuşi pe pământ, direct în drum. Unul dintre bărbaţi se duse la cufăr. Lisle îl prinse şi îl împinse spre căruţă. Bărbatul îşi reveni şi se repezi la Lisle. Acesta îl prinse din nou, îl lovi şi îl aruncă deoparte.

De data asta, bărbatul căzu şi rămase acolo.

Olivia ţipă. Lisle se întoarse spre ea. Celălalt tâlhar pusese mâinile pe ea. O ţinea totuşi la distanţă, pentru că ea încerca să-i smulgă masca de pe faţă cu o mână şi cu cealaltă să îl lovească în bărbie.

Cu un urlet, Lisle se repezi spre atacator.

— Ai grijă! strigă Olivia.

Ceva îl lovi în moalele capului.

Era conştient de durere, dar şi mai conştient de chipul ei cu ochii larg deschişi şi gura formând un O.

Apoi se afundă într-o mare neagră.

*

— Nuuu! Nuuu! ţipă Olivia, luptându-se frenetic să scape de ticălosul care o ţinea, ca să se ducă la Lisle.

— Las-o în pace! strigă un glas. Vino aici! Dă-mi o mână de ajutor! Chestia asta cântăreşte o tonă.

Bărbatul o eliberă. Olivia alergă la Lisle şi îngenunche lângă el. Era întins pe pământ şi stătea nemişcat. O pată roşie îi păta eşarfa de la gât.

— Să nu fii mort, strigă ea. Să nu îndrăzneşti să fii mort!

Îşi apăsă degetele pe gâtul lui, încercând să simtă pulsul. Iată-l. Da. Răsuflă uşurată.

— Lisle?

Se uită în jurul ei. Bărbaţii dispăruseră cu calul şi căruţa. În locul unde se aflau, drumul cotea brusc şi cobora. De fiecare parte erau copaci. Era un loc perfect pentru o ambuscadă, pentru că nu se vedea de la castel şi nici de pe câmpurile din jur. Nu că ar fi existat cineva care ar fi putut să-i vadă. Dar spera că muncitorii aveau să apară din orice clipă pe drum.

Cât era ceasul? Văzuseră oameni pe drum, dar o singură dată. Nu-şi aminti dacă mai văzuse şi pe altcineva. Dar ea şi Lisle intrară în acea cotitură în timp ce se certau şi nu mai fusese atentă la nimic altceva.

— Ajutor! Să ne ajute cineva! Se întoarse la Lisle. Trezeşte-te! îi spuse, încercând să sune autoritară. Trebuie să te trezeşti.

Uşor, foarte uşor, îşi trecu mâna la ceafa lui. Era lipicioasă.

Îl văzuse pe bărbatul acela ridicându-se în spatele lui, cu piatra în mână. Îl avertizase, dar omul fusese mai rapid, iar Lisle, concentrat asupra ei, fusese prea lent pentru a-i da ascultare.

Apoi totul se derulă cu încetinitorul. Un moment fără sfârşit: mâna ridicată cu piatra… ea, ţipându-şi

avertismentul… Lisle, ridicându-se şi căzând apoi la pământ.

— Trebuie să te trezeşti, repetă ea. Ştia ceva despre loviturile la cap. Cu cât era mai mult timp inconştient, cu atât era mai periculoasă rana. Trezeşte-te!

Îl lovi uşor pe obraz. Apoi mai tare.

El îşi mişcă capul dintr-o parte în alta. Deschise ochii.

— Ce naiba? întrebă confuz Lisle.

— O, L… Lisle!

Se aruncă la pieptul lui.

Braţele lui o cuprinseră automat.

— Da, spuse el. Bine.

— Nu trebuie să mori niciodată, niciodată! suspină ea. Nu pot trăi fără tine!

— Era şi timpul să-ţi dai seama de asta, glumi el.

Castelul Gorewood, sala cea mare

— De unde au ştiut? întrebă Lisle.

Stătea într-un scaun, lângă foc. După ce îi curăţase rana, Nichols îi aplicase un plasture în timp ce Olivia şi doamnele priveau.

L-ar fi putut pansa şi Olivia, dar ştia mai bine decât să intervină între un bărbat şi valetul lui. Se aşezase la dreapta lui Lisle totuşi, pentru a vedea şi a se asigura că rana nu era mai gravă decât susţineau cei doi. Păruse groaznică la început, atunci când muncitorii ajunseseră, în cele din urmă, la ei şi îl urcaseră într-o căruţă. Lisle protestase cu putere, dar muncitorii nici nu voiseră să audă că ar putea merge singur. Din contră, se arătară chiar insultaţi pentru că sugerase acest lucru.

Ea îi urmase cu inima la gură, tot drumul înapoi spre castel.

Deşi se comporta la fel de încăpăţânat ca de obicei, în mintea ei îl vedea în momentul în care omul acela îl lovise cu piatra şi crezuse că fusese omorât.

Acum rana fusese curăţată şi înţelese perfect de ce

bărbaţii o priveau ca pe o bagatelă.

Lisle purtase pălărie şi avea părul des. Piatra doar îi zgâriase pielea şi sângerase, dar acele picături făcuseră foarte multă murdărie.

Cu toate astea, era agitată.

— Ştiu că veştile circulă repede, continuă el, dar asta e ridicol. Ne-am făcut planurile noaptea trecută, foarte târziu. Cine ştia, în afară de Nichols, Bailey şi Herrick, că ne vom afla pe drum la ora aia?

— Problema nu este cine a ştiut, ci cum au ajuns să afle atacatorii noştri, zise Olivia.

Intră Herrick.

— Excelenţă, s-au întors oamenii din căutări. Regret să vă informez că nu au adus cu ei pe niciunul din ticăloşi, nici cufărul.

— Nici nu credeam că îi vor prinde, zise Lisle. Dacă n-ar fi fost omul ăla culcat pe drum…

— Glaud Millar, Excelenţă. Cizmarul satului. De obicei e beat noaptea, dar lucrează la bancul lui în fiecare dimineaţă.

Olivia ridică privirea spre majordom.

— Crezi că l-a ajutat cineva să fie beat mort şi întins pe drum azi-dimineaţă? întrebă ea.

— Cu siguranţă, mi se pare o coincidenţă suspectă, domnişoară.

— Şi mie la fel, admise Lisle. I-a întârziat pe oamenii noştri şi le-a dat atacatorilor timp berechet să dispară. Cred că au ajuns în Edinburgh deja.

— Nu sunt deloc sigur de asta, Excelenţă, îl contrazise Herrick.

— Ne-au luat cufărul *şi* căruţa, *şi* calul, spuse Lisle. De ce nu s-ar duce în Edinburgh?

— Excelenţă, infractorii sunt tare proşti prin părţile astea. Nu sunt cei mai inteligenţi oameni. Cu toate astea, nici măcar ei nu ar risca să plece la drum şi să se îndrepte spre oraşul în care toată lumea se aşteaptă să meargă. Mai mult decât atât, toată lumea ar observa că au dispărut, brusc, doi vecini. Dacă îmi permiteţi, aş sugera să căutăm

mai aproape de casă.

*

Între timp, într-un pâlc de copaci aflat la câţiva metri de biserica ruinată, Jock se uita cu tristeţe la calul furat.

— Cufărul e în siguranţă, spuse Roy. Tot ce trebuie să facem este să aşteptăm până când se liniştesc lucrurile.

— Dar am fi putut merge în Edinburgh, zise Jock. Unul călare şi celălalt în căruţă, alături de comoară.

— În aceeaşi zi în care fiul stăpânului primeşte o piatră în cap şi i se fură calul, căruţa şi comoara? Cu oameni care au plecat pe toate drumurile în căutarea calului, a căruţei şi a comorii? Şi cine din Edinburgh crezi că vrea bunuri furate în aceeaşi zi, ca să fie şi ei căutaţi?

— Dacă ne pârăşte Mary, vor şti că am fost noi.

— Există un alt motiv, spuse Roy. Dacă mergem la Edinburgh, ea se va simţi în siguranţă şi liberă să vorbească. Dar când ne va vedea în noaptea asta la Crooked Crook, stând lângă Glaud, ca de obicei, îşi va ţine gura.

— Şi dacă vorbeşte între acum şi diseară? Ticălosul de Herrick…

— Sângele apă nu se face, spuse Roy. Ştii cum e când vine vorba de fratele ei. Nu va risca să păţească ceva. Atât timp cât suntem aici, îşi va ţine gura. Apoi vom lăsa lucrurile să se liniştească şi încetişor ne vom lua un cal bun şi o căruţă şi ne vom împacheta calabalâcul – printre care se va afla şi un cufăr – şi vom porni spre Edinburgh. Sau poate Glasgow. Căzu pe gânduri, cântărind variantele. Cunosc nişte oameni acolo. E posibil să nu afle ce s-a petrecut aici. Îl bătu pe umăr pe fratele său. Iată răspunsul, Jock. Glasgow. Acolo vom merge.

— Acum? întrebă Jock cu speranţă în glas.

Roy se uită la calul care păştea în linişte.

— E prea riscant, spuse el. În curând. Imediat ce vom face rost de un alt cal şi o căruţă. Pe ăsta îl lăsăm să se întoarcă acasă când are chef.

Capitolul 19

În aceeaşi noapte

Uşa tavernei Crooked Crook se deschise şi patru oameni pătrunseră înăuntru. Jock îngheţă, cu halba la jumătatea drumului spre gură.

— Roy, strigă Jock încet.

— Am văzut, răspunse Roy.

Fiul stăpânului, roşcata care îl lovise pe Jock în vintre, servitorul slăbănog pe nume Nichols şi îngâmfatul nenorocit de Herrick.

— Ce caută aici? întrebă Jock.

— Ce crezi?

— Mai bine am pleca.

— Ei intră şi noi dăm buzna afară pe uşă? Cum crezi că ar arăta asta?

— Habar n-am, zise Jock.

— O să părem vinovaţi, asta e! zise Roy. Stai unde eşti şi poartă-te ca de obicei.

— Dacă ne-a pârât Mary? întrebă Jock.

Roy se uită peste umăr la Glaud, fratele lui Mary, care era aplecat peste masă, cu capul pe braţe.

— Ce să spună? se răsti Roy. N-am făcut altceva decât s-o întrebăm ce noutăţi mai sunt la castel. La fel ca oricine.

Fiul stăpânului şi roşcata se duseră la tejghea şi îi spuseră ceva lui Mulleraik. Acesta umplu două halbe.

Herrick nu se duse cu ei. Rămase în faţa uşii, cu braţele încrucişate. Tam MacEvoy se ridică în picioare şi începu să meargă spre uşă. Herrick ridică mâna. Tam MacEvoy rămase pe loc.

Fiul stăpânului se întoarse de la tejghea şi ridică halba în aer.

— Şi o rundă pentru toată lumea de aici, domnule

Mulleraik, zise el.

Anunţul iscă agitaţie. Tam se duse înapoi şi se aşeză. Cineva strigă un „Mulţumesc, Excelenţa Voastră”. Alţii repetară după el.

Stăpânul şi roşcata zâmbiră.

— Uite, vezi? se agită Roy. Au venit să întrebe pe toată lumea ce ştiu. Nimeni nu ştie nimic. Nici noi nu ştim nimic. Şi lordul ne cumpără o băutură, la fel ca celorlalţi.

După ce fu servită toată lumea, cineva propuse un toast pentru Excelenţa Sa. Când terminară, Lisle vorbi încet, dar suficient de clar încât să-l audă toată lumea:

— Mă cunoaşteţi, cred, cei mai mulţi dintre voi. Şi ştiţi că nu m-aş afla aici, dându-vă de băut, dacă nu aş vrea ceva.

Mai mulţi oameni râseră. El continuă:

— Azi-dimineaţă, după cum sunt sigur că ştiţi deja, eu şi domnişoara Carsington am fost atacaţi şi ni s-au furat un cal, o căruţă, o pătură veche de lână cu găuri în ea şi un cufăr de fier şi mai vechi. Mai târziu, calul s-a întors cu căruţă cu tot. Nu şi pătura. Nici cufărul. Noi suntem în mod special interesaţi de cufăr, dar ne-ar ajuta şi informaţiile legate de pătură. Vedeţi voi, am venit aici… Se întoarse şi se uită la roşcată. Am venit în căutare de *indicii.*

*

O *oră mai târziu*

— Ei sunt, spuse Olivia. Cei doi din colţ.

— Fraţii Rankin, spuse Herrick fără să se uite în direcţia lor.

Cei doi fraţi se aflau pe lista scurtă de suspecţi a majordomului.

— Dintr-odată au devenit foarte prietenoşi cu Glaud şi Mary Millar, zise Lisle.

— Iar Mary este una dintre servitoarele noastre, continuă Herrick. Ieri-noapte a stat trează până foarte târziu. Se încruntă. Am vorbit cu ea mai devreme, dar a

spus doar că s-a dus direct acasă. Foarte neplăcut, domnule. E o fată bună. Dar nu îl are decât pe Glaud, iar el pare să fie luat ostatic.

— Blestemăţia este că nu avem nicio dovadă, rosti Lisle. Nu sunt decât speculaţii bazate pe auzite. Sunt bănuiţi de multe lucruri, dar…

Clătină din cap. Tatăl lui era de vină pentru atâtea lucruri: pentru faptul că tâlhari mărunţi ca aceştia mergeau liberi în satul lui; că strădaniile sătenilor nu erau luate în considerare.

Pastorul căruia Lord Atherton îi încredinţase sătenii locuia în Edinburgh şi nu se deranja să călătorească şaisprezece kilometri ca să-şi păzească turma de credincioşi.

— Nu avem nicio dovadă şi ei ştiu asta, spuse Olivia. Nu trebuie decât să-şi ţină gura.

Lisle se uită la ea.

— Aş putea să-i bat până mărturisesc tot…

— Atât de grosolan, zise ea dezgustată. Atât de lipsit de măiestrie.

Avea toate motivele să fie trist în noaptea asta, dar ea îl făcu să râdă.

— Prea bine, atunci, fu el de acord. Încearcă tu prima.

Fraţii stăteau aproape unul de celălalt, cu capetele aplecate peste halbe, vorbind în şoaptă. Glaud Millar dormea cu braţele încrucişate, pe marginea mesei care se afla cel mai aproape de Jock. Vizavi de Jock se afla un scaun liber, dar Lisle le spuse că era curent şi că trebuie să-i facă loc doamnei.

Fură obligaţi să se mute, făcându-i loc lui Lisle în cealaltă parte, între Jock – care acum stătea înghesuit în colţ – şi Roy, iar Olivia între Jock şi Glaud.

Ea se întoarse spre fratele lui Mary.

— Glaud Millar? strigă ea. Glaud, am vrea să vorbim cu tine.

Glaud continuă să sforăie uşor.

— N-are niciun rost, domnişoară, spuse Jock. Nu s-ar trezi pentru nimic în lume, decât pentru sora lui.

— Ah, ei bine, a avut o zi grea, comentă Lisle. Dormea în mijlocul drumul la răsăritul soarelui. L-au cărat oamenii până acasă. Şi acum, iată-l iarăşi aici.

— Au fost isteţi oamenii ăia, trebuie să recunosc, îi spuse Olivia lui Lisle. Au avut la dispoziţie un timp foarte scurt, dar au conceput un plan atât de viclean.

— Viclean? Au târât un om care era deja beat mort în mijlocul drumului şi l-au lăsat acolo ca să dea oamenii peste el.

— A fost o tactică genială de a-i întârzia, rosti ea. Dacă nu ar fi ţinut pe muncitori ocupaţi cu domnul Millar, i-ar fi prins când tocmai ne atacau pe noi. Nu, a fost un plan inteligent.

Jock făcu o expresie ţanţoşă.

Roy îi aruncă o privire, iar acesta se opri şi se încruntă la halba lui.

— Şi cât de îndrăzneţi au fost! continuă ea. Trebuie să admiri asta.

— Ce este atât de îndrăzneţ în a ataca o femeie neajutorată? întrebă Lisle.

— Neajutorată? sări Jock. Vai, dar…

— Îmi cer scuze, domnişoară, dar nu păreţi genul de om neajutorat, interveni Roy. Toată lumea a auzit despre confruntarea dintre dumneata şi bucătarul vostru.

Olivia zâmbi.

— Atunci hoţul a fost curajos dacă m-a atacat.

— Ei bine, a fost, nu-i aşa? rosti Jock. A riscat să rămână fără bijuterii, dacă-mi scuzaţi expresia.

— Jock… începu fratele său, dar Olivia îi aruncă lui Jock un zâmbet sclipitor şi văzu expresia acestuia – privirea pe care o aveau atât de mulţi bărbaţi, orbiţi şi înfrânţi ori de câte ori erau confruntaţi cu frumuseţea ei.

— Şi cu toate astea, te-ai luptat mai departe cu curaj, continuă ea.

— Eu…

— Tu! ţipă o femeie. Porci mincinoşi şi hoţi! Staţi departe de fratele meu!

Îşi ridicară privirile.

Mary Millar stătea în pragul tavernei, cu boneta lăsată pe spate, părul ciufulit şi faţa roşie ca racul. Herrick îşi întinse braţul, blocându-i intrarea.

— Lasă-mă să trec, spuse ea. Lasă-mă să trec, domnule Herrick. Am suportat cât am putut – din partea unora de teapa lor.

Lisle dădu din cap. Herrick îşi lăsă braţul în jos, şi Mary ţâşni spre ei. Jock dădu să se ridice, dar Lisle îl împinse la locul lui.

— Aşa, stai locului, zise femeia. Stai şi ascultă, la fel cum m-ai pus şi pe mine să fac. Şi vreau să audă toată lumea. Se uită sfidător în jurul ei. Vreau să auziţi cu toţii.

— Spune ce ai pe inimă, Mary, comentă cineva.

— Şi dumneavoastră, Excelenţă, continuă ea. Am terminat cu povestea asta.

— Te ascult, Mary, zise Lisle.

Femeia se întoarse spre fraţii Rankin.

— De parcă n-ajungea că-i ofereaţi lui Glaud băutură, deşi el nu avea nevoie. De parcă n-ajungea că mă făceaţi să vorbesc când ar fi trebuit să-mi ţin gura. Ştiam că nu e bine să vă spun despre cufăr. Ştiam că veţi încerca să-l furaţi. Mi-am spus că sunteţi atât de proşti că nu veţi reuşi niciodată. Mi-am spus că nu veţi face niciun rău, nimănui. Dar i-aţi turnat băutură pe gât lui Glaud şi l-aţi aruncat în drum, ca pe un sac de cârpe vechi. L-aţi rănit pe Excelenţa Sa, care nu a încercat decât să facă bine pentru noi. Aţi atacat *o femeie*, javre fricoase ce sunteţi! Smulse pălăria din capul lui Roy şi o trânti la podea. Gunoi bun de nimic!

Apoi, spre uimirea lui Lisle – şi a tuturor de faţă, din câte se părea – se întoarse şi îl lovi pe fratele ei mort de beat.

— Şi tu, de asemenea, Glaud! Am terminat-o! Ai singur grijă de tine. Acum nu mai am un loc de muncă, mulţumită ţie. Şi era un loc bun. Acum nu mai am nimic, nici măcar respect. Am terminat-o aici şi plec. Iar tu… tu şi prietenii tăi bătăuşi puteţi să vă duceţi la dracu’!

Luă o halbă şi turnă conţinutul acesteia în capul fratelui său. Acesta scutură din cap şi se uită în sus, ameţit.

— Mary?

— Du-te la dracu'! exclamă ea. Am terminat-o!

Şi porni ca o furtună spre uşă.

Herrick se uită întrebător la Lisle. Acesta încuviinţă din cap. Herrick deschise uşa şi o lăsă să plece.

Taverna se cufundă în tăcere.

Lisle se uită la Olivia, care le zâmbi pe rând fraţilor Rankin.

— Ei bine, asta a fost interesant, comentă ea pe un ton vesel.

Lisle nu zâmbea.

— Unde este? întrebă el.

Roy îl privi drept în ochi.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, spuse acesta. Fata aia a înnebunit complet.

Lisle se ridică în picioare, îl apucă pe Roy de revere şi îl aruncă prin aer, de perete.

— Lisle, exclamă Olivia. Nu cred…

— Am încercat metoda ta, o opri el. Acum o facem *în felul meu*.

Olivia se ridică repede şi se dădu la o parte.

Jock încercă să se strecoare pe lângă ea, dar Lisle răsturnă masa. Glaud căzu de pe scaun.

Lisle îl ridică pe Jock şi îl aruncă în cealaltă parte a tavernei. Clătinându-se pe picioare, Jock dărâmă o masă şi câteva scaune. Toată lumea din tavernă se ridică în picioare.

— Nu mă mai joc cu voi doi, îi ameninţă Lisle. Până număr la trei aveţi timp să-mi spuneţi ce aţi făcut cu cufărul meu. Apoi vă bag în lanţuri, vă târăsc până la castel şi vă arunc de sus – pe unul din turnul de sud, pe celălalt din turnul de nord.

— Ha, ha, râse Roy frecându-şi ceafa. Nu puteţi face asta. Nu mai suntem pe vremuri.

— Unu, începu Lisle să numere.

— N-o va face, spuse Roy către fratele său. Este o cacealma. N-o va face. Este împotriva legii. E o crimă. L-aţi auzit. Se uită la cei din tavernă. Tu, Tam MacEvoy. L-ai

auzit amenințând cu moartea.

— Eu n-am auzit nimic, zise Tam MacEvoy.

— Nici eu, comentă Craig Archbald.

— Ce ruşine! se auzi altă voce. Să te foloseşti de slăbiciunea lui Glaud şi de Mary împotriva lui. Şi asta nu este nici jumătate din povestea lor, Excelenţă.

— Aveţi nevoie de ajutor, Excelenţă? strigă cineva.

— Nu-i cinstit să vă distraţi numai dumneavoastră, domnule, spuse altcineva.

— Mulleraik, adu frânghia aia a ta, zise cineva.

— Doi, continuă Lisle numărătoarea.

— Dacă ne omori, n-o vei mai găsi! urlă Jock. Niciodată!

— Aşa este, n-o voi găsi, spuse Lisle. Pe de altă parte, nici voi nu veţi avea parte de ea. Trei.

Roy se uită la Jock. Dintr-odată se aruncară asupra oamenilor din preajmă, azvârlindu-i la podea, apoi se întoarseră şi fugiră spre partea din spate a tavernei. O halbă zbură prin aer şi îl lovi pe Roy în ceafă. Acesta căzu.

Un grup de oameni porni spre el.

— Bună ţintă, îi spuse Lisle Oliviei.

Apoi se întoarse către agitaţie.

— Nu! ţipă Jock. Opreşte-i! Ne vor rupe în bucăţi. Opriţi-i, Excelenţă!

— Atunci spune-i unde este! strigă unul din săteni.

Mulţimea se despărţi în două, şi doi oameni îl aduseră pe Jock în faţă. Un alt grup îl trăgea pe Roy.

— Unde este? întrebă Lisle calm.

Jock privi în jos către fratele său.

Unul dintre bărbaţii care îl ţineau pe Jock îl scutură nerăbdător.

— Spune-i, nerodule!

— În biserică, icni Jock.

*

Era târziu, dar tot satul era cu ei, cărând torţe şi felinare, glumind şi râzând.

Îl ajutaseră pe Lisle să prindă hoţii şi să primească răspunsul pe care în voia.

Ar fi fost mai convenabil să facă asta la lumina zilei, dar erau dispuşi să o facă acum şi meritau să aibă parte de distracţia pe care avea să le-o ofere găsirea Cufărului Furat, după cum îl denumise Olivia.

— Poate că metoda ta a fost mai bună, la urma urmei, admise ea când intrară în biserică distrusă.

— Am fost amândoi, cot la cot, zise el. Tu le-ai înmuiat creierii – mai ales pe cei ai lui Jock. Apoi i-am bătut eu.

— Nu uita să te lauzi şi pentru abilitatea ta de a conduce oameni în luptă, adăugă Olivia.

— Oricare ar fi fost combinaţia, important e că a funcţionat, concluzionă el. Dacă n-ar fi spus Jock secretul, am fi căutat luni de zile.

— Deşi am fi ştiut că se află pe aici pe undeva, adăugă ea, ne-ar fi luat al naibii de mult să îl găsim.

Acesta era adevărul. El era obişnuit să caute diferenţele subtile din peisaj, indicii care îi spuneau că în locul respectiv era ascuns ceva. Dar aici era alt fel de teren. În lumina zilei ar fi fost mai uşor, dar în momentul de faţă vedea atât de puţin, că de abia putea distinge între o grămadă de pietre mucegăite şi alta.

Jock, cu mâinile legate, fu adus în faţă.

— Aici, spuse el, şi lovi o lespede mare de piatră. Sub pietrele astea.

Lespezile pe care el şi Roy le trăseseră deasupra gropii arătau de parcă ar fi căzut acolo cu mult timp în urmă. Chiar şi Lisle, folosind metoda lui Belzoni, ar fi ratat urmele de frecare, singurul semn că aceste lespezi fuseseră mutate recent. Pe de altă parte, el era obişnuit să caute în locuri pustii, sub lumina sclipitoare a soarelui.

Cu atât de multe mâini dispuse să ajute, lespezile fură date la o parte cu uşurinţă. Apoi, folosind frânghiile, oamenii scoaseră cufărul afară din groapă.

Lisle îl lăsă acolo pentru câteva minute, ca să îl poată vedea toată lumea.

Şi era o privelişte pe cinste, cu toate benzile de fier şi

încuietorile alambicate.

— Când s-a săturat toată lumea de privit, îl poţi urca în căruţă, îi spuse lui Tam MacEvoy. Va trebui să luăm cufărul înapoi la castel în noaptea asta. Dar mâine-dimineaţă sper să vă văd pe toţi la fierar, când îl deschidem.

— Îmi cer scuze, Excelenţă, spuse un bărbat voinic. Sunt John Larmour, fierarul, domnule. Nu trebuie să aşteptaţi până mâine, când deschid prăvălia. O voi face acum, dacă doriţi. Focul e mai stins, dar îl putem înteţi foarte repede, dacă e nevoie. După cum arată cufărul totuşi, nu cred că avem nevoie de foc.

Propunerea fu întâmpinată de un cor de urale.

„Ce oameni”, îşi zise Lisle în sinea lui. „Ce oameni remarcabili!”

— Îţi mulţumesc, Larmour, spuse Lisle cu vocea înecată. E foarte amabil din partea dumitale. Îşi drese glasul. Tam, pune cufărul în căruţă şi du-l la prăvălia lui Larmour. Herrick, trimite pe cineva la castel ca să le invite pe Lady Cooper şi Lady Withcote să ni se alăture.

— Şi pe servitoarele doamnelor, adăugă Olivia.

Se uită în jos la ea.

— Şi pe servitoarele doamnelor – pe toată lumea. Adu-i şi pe prizonierii noştri, de asemenea. N-aş vrea să piardă asta pentru nimic în lume.

*

Ieşiră cu toţii din casele lor, bărbaţi, femei şi copii. În faţa prăvăliei fierarului se adună o mulţime de oameni. Înăuntru erau înghesuiţi cât de mulţi încăpeau. Alţii priveau din uşa deschisă. Taţii îşi ridicaseră copiii pe umeri.

Lumina tremurândă a lumânărilor arunca umbre care dansau pe pereţi, pe tavan şi pe feţele publicului nerăbdător.

Lady Cooper şi Lady Withcote stăteau în faţa publicului, pe o pereche de scaune capitonate pe care le pregătiseră valeţii. Servitorii lor se aflau în apropiere.

Jock şi Roy stăteau în uşa prăvăliei, cu mâinile şi picioarele prinse în lanţuri şi paznici de fiecare parte.

John Larmour studie cufărul ceva vreme, apoi mormăi ceva.

Herrick trebui să traducă, pentru că Larmour avea un accent scoţian pronunţat. Lisle de-abia înţelesese propunerea pe care i-o făcuse la biserică, şi acolo vorbise rar şi rostise doar câteva cuvinte.

Dar Larmour era entuziasmat şi cu cât vorbea mai repede, cu atât devenea mai neinteligibil orice spunea.

— Zice că este o adevărată manoperă, traduse Herrick. Regretă că va trebui să recurgă la violenţă, dar va avea nevoie de un fierăstrău pentru încuietorile exterioare.

Lisle încuviinţă şi fierarul se apucă de treabă.

Nu dură mult timp. Odată ce lacătele fură îndepărtate, Olivia putea aborda încă o dată mecanismele de blocare cu şperaclele ei. Îi luă ceva mai mult timp să stabilească secvenţa, dar în cele din urmă eliberă capacul care acoperea una din încuietori. O îndepărtă şi după ce încercă vreo câteva dintre cheile fierarului şi îi ceru să-i explice pe îndelete cum funcţionează, reuşi să deschidă partea aceea.

Apoi trebui să învârtă nişte de rotiţe de metal şi să tragă de nişte cârlige în acelaşi timp. Trebui să o ajute Lisle. Mai exista un mecanism, dar deja învăţase sistemul de închidere şi deschiderea acestuia nu îi mai luă la fel de mult timp.

Lisle observă că umbla cu băgare de seamă, în aşa fel încât să nu blocheze priveliştea sătenilor.

Când termină, se dădu la o parte.

Publicul aplaudă şi ovaţionă. Se auzi un cor de felicitări pentru Olivia, care părea să sune a „Bravo, fetiţo”.

— Fă tu onorurile, îi zise lui Lisle.

El înălţă capacul cel greu al cufărului.

Sub el se afla o placă metalică acoperită cu decoraţiuni, care ascundea mecanisme de închidere complicate. Deasupra cufărului deschis se afla o tavă de metal, frumos decorată şi ea.

Oamenii începură imediat să parieze pe conţinutul

care se afla ascuns sub tavă.

Monede, spuseră unii. Bijuterii, comentară alţii. Cărţi. Farfurii. Rufe murdare, rostiră câţiva glumeţi.

— Poze obscene, îşi dădu Lady Cooper cu părerea. Pun pariu cu tine pe cinci lire, Millicent.

— Nu fi ridicolă, comentă Lady Withcote. Hârtiile nu sunt atât de grele. Cred că are sculpturi acolo. Cel mai probabil, nişte satiri din alamă. Erau foarte populari pe vremea noastră.

— Întotdeauna mi-au plăcut satirii, zise Lady Cooper.

— Te referi la Lord Squeevers, presupun.

— Squeevers Chioru? Categoric, nu. El a fost un ciclop.

— Dar avea picioarele alea păroase…

— Ar trebui să-i fi văzut părţile de jos.

— O, dar le-am văzut.

— Îţi aminteşti, acum mult timp, când…

— Că tot veni vorba de timp, interveni Olivia. S-au făcut toate pariurile? Bine. Lord Lisle, te rog să pui capăt misterului.

Lisle scoase tava de metal.

*

Din cufăr nu străluceau nici monede, nici bijuterii – deşi Lisle nu se aşteptase să găsească nimic de genul ăsta. Înăuntru se afla o bucată de groasă de brocart.

— O, vai! exclamă Olivia. Mă tem că e un halat vechi.

— Asta nu are niciun sens, spuse Lisle, întinzându-se. Cine s-ar chinui atât doar ca să ascundă nişte haine vechi? Chestia asta nu a fost deschisă de secole. Încuietorile astea nu au mai fost unse de… Mâna lui atinse ceva tare. Aşteptaţi…

Îndepărtă cu grijă pânza. Dedesubt se aflau şi mai multe pânze, dar arătau de parcă în ele ar fi fost învelit un obiect solid.

Ridică pachetul şi îl puse pe masa de lucru a fierarului.

— Orice ar fi, nu este uşor, comentă el.

Mulţimea murmură uimită, oamenii din spate întrebând ce era, iar cei din faţă răspunzând că nu se ştie.

Trase pânzele la o parte şi scoase la iveală un cufăr mic din fier. Din fericire, acesta avea o singură încuietoare obişnuită.

Olivia avu nevoie doar de câteva minute ca să-l deschidă. După câteva încercări, îl deschise cu una dintre cheile au aspect straniu din colecţia ei.

În timp ce deschidea cufărul cel mic, în fierărie se lăsă tăcerea.

— O, Doamne, şopti ea. O, Dumnezeule!

Până şi Lisle îşi ţinu respiraţia.

— Este ceea ce cred că este?

— Ce este, fir-ar să fie? mârâi Jock. Cât timp mai aşteptăm până aflăm ce am luat?

— Tărăgănează înadins, ca să ne enerveze, îi zise Roy.

Era un document gros din pergament subţire, de pe care cerneala se estompase într-o nuanţă maronie, pe care se distingea clar scrisul bisericesc. Documentul era mai degrabă lat decât lung.

Un sigiliu uriaş atârna de el.

— Sunt documente vechi, spuse cineva de lângă Lisle.

Jock gemu tare.

— Prostii! Toată munca aia! Ani întregi! Pentru o prostie!

— Nu e o prostie, spuse Roy. Nebunii ca răposatul Dalmay plătesc bani buni pentru documente vechi.

— E mort! Cine le-ar cumpăra acum? Bijuterii, ai spus. Aur şi argint. Toţi anii ăia în care am săpat…

— Dar ai găsit câte ceva.

— Câteva monede arătoase! O halbă veche. O lingură. Un singur cercel. Ei ce au găsit?

— Acestea sunt scrisori de brevet, anunţă Lisle.

Fraţii cerură să li se explice termenul. Câteva voci ameninţară cu probleme dacă Roy şi Jock nu îşi ţineau gura. Fraţii Rankin tăcură, mormăind nemulţumiţi.

Lisle scoase documentele şi citi în latină. Era conştient de prezenţa Oliviei lângă el, citind şi ea, deşi cu mai multă dificultate.

Ea nu avusese parte de antrenamentul lingvistic pe care i-l ţinuse Daphne Carsington lui Lisle, în latină, greacă şi alte şase limbi. Cu toate astea, trebuie să fi înţeles esenţialul, pentru că acum îşi ştergea lacrimile cu podul palmei.

El n-ar trebui să se simtă mişcat: ţinuse în mână artefacte mai vechi decât acesta. Dar niciunul dintre ele nu fusese personal. Simţi un nod în gât.

— Ce este, Excelenţă? întrebă cineva.

Lisle îşi adună repede gândurile.

— Nu este ceea ce înţeleg majoritatea oamenilor prin comoară, dar este o comoară de familie, explică el. Acest document, datat 21 iunie 1431, poartă semnătura regelui Iacob I al Scoţiei.

Un val de „ahaaa” semnală că mulţimea adunată înţelesese că era o relicvă importantă.

În mijlocul murmurelor, Lisle îi auzi fraţii Rankin certându-se dacă era sau nu o prostie, înainte să îi reducă cineva la tăcere.

— Prin acest document, continuă el, regele îi acordă strămoşului meu, Sir William Dalmay, dreptul de a construi castelul Gorewood. „Un castel sau o fortăreaţă”, scrie, „înconjurat de ziduri şi şanţuri şi apărat cu porţi de aramă sau fier; şi, de asemenea, să arboreze steaguri în vârf.

— Îl putem asculta pe tot, Excelenţă? întrebă Tam MacEvoy.

Lisle îl citi mai întâi în latină, pentru că suna foarte impresionat în acest fel. Apoi îl traduse. Englezii de acum patru sute de ani aveau un mod impresionant de-a vorbi.

— Asta înseamnă că Gorewood este al Excelenţei Voastre, spuse Tam când Lisle termină de citit.

— Fie că ne place, fie că nu, comentă cineva din mulţime.

Oamenii izbucniră în râs.

— Şi noi la fel, Excelenţă, mai declară Tam. Am venit

la pachet cu locul şi toate necazurile noastre, de asemenea.

Mulţimea fu de acord cu un val de *aşa-i* şi mai multe râsete.

Lisle se uită în jurul lui. Râdeau, dar vorbeau serios. Îşi aminti ce auzise noaptea trecută.

Simţi mâna Oliviei pe braţul lui. Se uită în jos.

— Ai expresia aia, îi spuse ea în surdină.

— Ce expresie?

— Când asculţi de grasul conştiinţei.

— Oamenii ăştia… începu el. Tatăl meu. Ce a făcut…

— Da, ştiu. Îl strânse de braţ. Trebuie să vorbim despre asta. Dar mai târziu.

Olivia puse cu grijă documentul în cutia lui. Dori să închidă capacul, dar se opri şi îl ridică din nou.

— Ce este? o întrebă el.

— E ceva într-un colţ, observă ea. O monedă, cred. Sau…

Zâmbi. Degetele ei subţiri prinseră obiectul şi îl scoaseră afară.

Era un inel, inelul unei lady după câte se părea: un cerc de aur cu pietre roşii, rubine sau granate. Pietrele aveau culoarea părului ei.

Îl ridică în aşa fel încât să-l vadă oamenii din fată. Iar aceştia le povestiră celor din spate ce vedeau.

Se auziră *oh* şi *ah* şi urale răzleţe.

Din colţul în care se aflau fraţii Rankin se auziră alte mormăieli.

Olivia se uită la Lisle.

— Vezi? Acesta este un moment perfect şi fericit pentru toată lumea – mai puţin pentru ticăloşii ăia doi. Bucură-te!

*

Câteva ore mai târziu

Lisle stătea în nişa ferestrei, privind în noapte. Pe cerul noros se zăreau câteva stele.

Până când toată lumea terminase cu exclamaţiile de uimire legate de comoară, duseră cufărul la căruţă şi se întoarseră la castel urmaţi de o adevărată procesiune – timp în care auzi alte poveşti de genul celor din tavernă – se făcuse foarte târziu. Până şi cele două doamne erau pregătite de culcare.

Pe Roy şi Jock îi aruncă în temniţă, ca să aibă mai târziu ac de cojocul lor.

Mai trebuia să se ocupe de o singură problemă.

Se confruntase cu zeci de astfel de probleme în Egipt – săteni şi muncitori nemulţumiţi, înşelătorii şi furturi, atacuri şi altele de acest gen. Săpăturile mergeau prost. Ambarcaţiunile se scufundau. Erau invadaţi de şobolani. Loviţi de boli. Era viaţa lui. Era interesantă şi chiar incitantă uneori.

Acum însă…

O bătaie uşoară în uşă îl făcu să tresară.

Plecă de lângă fereastră şi deschise uşa.

În faţa lui stătea Olivia. Era toată îmbrăcată în alb, o rochie cu foarte multe decoraţiuni – panglici, volănaşe şi dantelă. Părul era liber şi îi cădea pe umeri într-o claie minunat de sălbatică.

O trase înăuntru şi închise uşa. Apoi se răzgândi, deschise uşa şi încercă să o împingă afară.

— Te hotărăşti odată? îl tachină ea.

— Ai venit în dormitorul unui bărbat în toiul nopţii, îmbrăcată în cămaşa asta de noapte – şi te aştepţi ca el să mai aibă puterea de-a lua vreo decizie?

Cât timp trecuse?

Zile întregi, parcă secole.

— Trebuie să vorbim, spuse ea.

Lisle o trase înapoi în cameră şi închise din nou uşa.

— Lasă-mă să-ţi explic ceva, începu el. O fată care intră în camera unui bărbat aproape goală caută probleme.

— Da, admise ea.

— Atât timp cât înţelegi asta… comentă el.

Lisle îşi aruncă halatul cât colo.

Acum era complet gol.

— Oh! exclamă ea.

Lumina focului sclipea rubiniu în părul ei răvăşit. Pielea ei strălucea ca o lună plină de vară. Parfumul ei uşor şi misterios plutea în aer.

Lisle o luă în braţe şi o duse la patul înalt. O lipi de trupul lui şi aruncă la o parte aşternuturile, cu o singură mână. Apoi o aşeză pe marginea patului.

— Bine, spuse ea. Putem vorbi mai târziu.

— O, da. Avem foarte multe de vorbit, murmură el.

Aveau la dispoziţie o viaţă întreagă despre care să vorbească.

Ea îi mângâie pieptul.

— Ai crescut bine.

— Şi tu la fel, zise el.

Îşi împinse genunchiul între picioarele ei, iar ea se rezemă pe pat şi îşi ridică unul din picioare.

— Nu pot să-ţi spun cât de incitant este asta, comentă ea.

— Poţi să-mi scrii o scrisoare, o tachină el. Mai târziu.

Îi prinse cămaşa de noapte în pumni şi o trase în sus. Îi privi admirativ picioarele.

— Îţi plac picioarele mele, spuse ea.

— Îngrijorător de mult, admise el.

Se aplecă şi o sărută pe partea de deasupra piciorului, la fel cum făcuse la White Swan în Alnicks.

— O, gemu ea. Eşti rău! Eşti un bărbat crud şi lipsit de inimă…

— Diabolic, murmură el. Nu uita, *diabolic.*

Îi mângâie interiorul coapselor, tachinând-o. Ea îşi lăsă capul pe spate.

Îi ridică hainele şi mai sus şi o atinse cu degetele de-a lungul pielii, până ajunse în locul cald şi moale dintre picioare.

— O, mâinile… mâinile tale! Îşi apăsă mâna peste a lui, lipind-o mai aproape de trupul ei. O, pentru numele lui Dumnezeu. Ce-o să mă fac?

Olivia se ridică în genunchi. Smulse panglicile halatului şi îl aruncă. Urmă cămaşa de noapte.

Buclele roşcate îi cădeau pe umeri. Un triunghi mic de păr la fel de roşcat sclipea între picioarele ei. Era complet goală.

Era atât de uşor să şi-o imagineze dansând goală în deşert, la lumina lunii.

— Destul! rosti ea. Destul cu prostiile astea. Nu voi fi niciodată cuviincioasă. Nu-mi poţi cere să mă supun.

— Asta era ultimul lucru pe care aveam de gând să…

— Vino aici, spuse ea. Mâinile îi alunecară în jos, spre pântec, şi apoi şi mai jos, între picioare. Vino *aici*.

Lisle se urcă în pat şi îngenunche în faţa ei. Ea îi luă mâinile şi i le puse pe sânii ei.

El se aplecă şi o sărută lung şi dulce. Îi cuprinse sânii, iar ea îşi înnodă degetele în jurul gâtului său şi îşi lasă capul pe spate, permiţându-i să o atingă când şi cum voia.

Îl atinse şi ea, trecându-şi palmele peste spatele lui şi cuprinzându-i posteriorul. Se trase mai aproape şi se împinse în vintrele lui. Mădularul lui pulsa nerăbdător, lipit de pântecul ei.

Olivia îl cuprinse. Îşi mişcă mâna în sus şi în jos, apoi se opri şi îşi încleştă degetele deasupra vârfului. El gemu.

Îl privi.

— Ai terminat cu joaca? o întrebă el răguşit.

— Nici măcar pe jumătate.

Îl împinse uşor. El înţelese indiciul şi se lăsă pe spate, iar ea se aşeză deasupra lui.

— Ştiu că se poate şi aşa, zise ea. Am văzut poze.

El râse. O prinse de şolduri şi o coborî uşor peste el.

— Oh, gemu ea. Expiră adânc şi tremură. Oh, Lisle! O, vai!

Se aplecă, iar mişcarea amplifică plăcerea. Îl sărută – un sărut intens şi pasional, care îi pătrunse până în suflet. O prinse şi mai strâns în braţe, iar ea începu să se mişte ritmic.

Era un ritm rapid, de parcă ar fi fost prima dată şi ar fi aşteptat o eternitate, dar şi ultima şi singura lor şansă de-a mai face dragoste.

O privi, aplecată peste el, cu ochii ei albaştri

întunecaţi ca noaptea şi cu părul sălbatic încadrându-i chipul.

— Te iubesc, declară el.

O trase în jos, o sărută şi o ţinu strâns în timp ce se mişcau la unison. Valul de extaz veni şi îi purtă pe amândoi odată. După care, brusc, lumea reveni la normal.

Trecu mult, mult timp.

Apoi Olivia alunecă de pe el şi se întinse alături. Lisle îi asculta respiraţia şi se uita pierdut în sus, la baldachinul patului.

Ea îşi duse mâna la piept, încercând să-şi liniştească respiraţia sacadată. Nici el nu se liniştise complet, dar era absolut sigur de un lucru.

Îi cuprinse mâna.

— Te iubesc, repetă el.

Capitolul 20

Olivia îi sorbi cuvintele şi acestea îi ajunseră până în inimă, unde le păstră alături de celelalte multe secrete ale ei.

Se hrăni şi cu liniştea. Zidurile groase ale castelului ţineau la depărtare lumea exterioară şi înăbuşeau orice sunete din interior. Nu se auzea decât focul care trosnea în vatră, sunetul profund şi răguşit al vocii lui şi bătăile rapide ale inimii ei.

Se ridică într-un cot să îl privească, fără să-şi mute mâna de pe pieptul lui. Era cald acolo şi îi simţea ritmul constant al inimii.

— Am început să bănuiesc ceva de genul ăsta, comentă ea.

— Cred că mă iubeşti şi tu, replică el. Nu văd cum ai putea să nu mă iubeşti. Suntem făcuţi unul pentru celălalt. Cu siguranţă este evident.

Ea respiră lung.

— Rămâi aici.

Se strecură afară din pat, îşi luă cămaşa de noapte şi o trase peste cap.

El se ridică în şezut. Lumina focului îi făcea pielea să pară de aur şi dansa pe muşchii lui puternici. O privea cu ochii lui cenuşii, larg deschişi de uimire.

— Olivia!

— Vreau să vezi ceva, explică ea. Mă întorc într-o clipă.

Când reveni cu o cutie în mâini, Lisle era îmbrăcat în halat şi se plimba prin faţa şemineului.

— Îmi pare rău. Ca de obicei, Bailey e întotdeauna trează când de fapt ar trebui să doarmă. E întotdeauna de pază, ca un Argus cu o mie de ochi. A trebuit să mă îmbrace cu un halat şi să mă certe că risc să răcesc de moarte. Întoarce-te înapoi în pat.

Puse caseta jos pe pat şi se aşeză.

— Vino, îl chemă iarăşi, mângâind aşternuturile. Vreau să-ţi arăt comorile mele, adăugă Olivia şi se aşeză turceşte.

— Credeam că mi le-ai arătat deja, comentă el şi urcă în pat alături de ea.

Îi sărută tâmpla.

— Nu ar trebui să sari în sus din pat la două minute după ce un bărbat îţi spune că te iubeşte, rosti el. Chiar nu ştii *nimic?*

— Am vrut *să vezi*, spuse ea.

Deschise cutia şi începu să le scoată afară: pachete de scrisori primite de la el, sculptura mică din lemn pictat – primul cadou pe care i-l trimisese, brăţara cu pietre albastre, bucata de alabastru… şi aşa mai departe.

Comori pe care i le trimisese el timp de zece ani. Şi batista cu iniţialele lui, pe care i-o furase cu câteva săptămâni în urmă.

Îşi ridică privirea spre el. O usturau ochii şi avea un nod în gât.

— Şi eu te iubesc. Vezi?

Lisle încuviinţă încet.

— Văd, răspunse el. Da, văd.

Ar fi putut rosti şi ea cuvintele, dar ea putea spune orice şi păcăli pe oricine.

Ştia şi ea foarte bine. Şi ştia că şi Lisle era conştient de asta.

Cutia păstra secretele ei, lucrurile pe care le iubea cu adevărat.

Îl lăsase să îi vadă inima, cuvintele pe care nu le rostise, cuvinte adevărate.

Lisle înghiţi cu greu. După o clipă intensă de tăcere, spuse:

— Trebuie să te căsătoreşti cu mine.

Ea se uită pentru câteva clipe la colecţia ei de secrete.

— Cred că trebuie. Am vrut să-mi sacrific fericirea şi să mă dau curajoasă, dar se pare că nu pot.

Lisle se uită la ea în timp ce îşi punea mărunţişurile atât de preţioase la loc în cutie.

— Vorbeşti serios? o întrebă.

— Da, răspunse ea. Credeam că nu voi putea suporta ideea, dar a început să crească în inima mea. Ca un mucegai.

— Foarte amuzant.

Uşurarea pe care o simţea era atât de mare, că se relaxă complet. Nu-şi dăduse seama ce greutate apăsase pe inima lui până în momentul acesta, când dispăruse orice obstacol.

— Ne echilibrăm, continuă ea. Ne iubim. Suntem prieteni. Şi sexul e destul de bun.

— Destul de bun?

— Mult mai bine decât prima experienţă a lui Lady Cooper, îl informă ea şi repetă felul în care îşi descriseseră doamnele primele căsătorii.

El râse.

— L-am depăşit pe primul soţ al lui Lady Cooper – şi am şi inelul şi tot ce-mi trebuie, comentă el.

— Cel din cufăr, spuse ea. O, sunt de acord.

Lisle o trase în braţe şi o sărută.

— Dacă mergem şi trezim doi martori, ne putem

declara căsătoriţi şi chiar vom fi – şi apoi îţi vei putea petrece noaptea aici, zise el. Căsătoria este mult mai simplă în Scoţia.

Ea se trase înapoi şi îi mângâie obrazul.

— E foarte tentant, dar cred că mama ar vrea să mă vadă căsătorită după obiceiurile din Anglia.

— Mama ta, da. Clătină din cap. Am uitat. Părinţi. La naiba. *Părinţii,* fir-ar ai să fie.

— Am o idee, începu ea. Hai să luăm nişte pături, să ne strecurăm jos şi să furăm ceva de mâncare din cămară, să facem un picnic în faţa marelui şemineu şi să punem la cale un complot împotriva părinţilor tăi.

O jumătate de oră mai târziu

Şedeau turceşte în faţa focului pe care îl aprinsese Lisle. Aveau o felie de pâine şi o bucată de brânză excelentă pe care el o tăie, dar şi o carafă cu vin din care beau fără pahare.

— Părinţii mei, repetă el. Părinţii mei afurisiţi. Iată-mă aici, în cel mai fericit moment din viaţa mea – unul dintre ele, oricum, şi ei se strecoară în peisaj ca nişte… ca nişte…

— Fantome, îl ajută ea.

Lisle aşează o bucată de brânză pe pâine şi i-o întinse.

— Tatăl meu. Ce a făcut pentru oamenii de aici? Se răzgândeşte de o sută de ori. Impune reguli nu tocmai corecte. Măreşte chiriile arendaşilor când are impresia că nu primeşte destul de pe urma lor. De fiecare dată când îşi întoarce atenţia spre Gorewood, face numai rău. Fraţii Rankin şi câţiva ca ei vandalizează, fură şi bat oamenii, dar nimeni nu poate dovedi nimic şi nimeni nu este însărcinat cu menţinerea ordinii. Lord Glaxton nu vrea să intervină. A încercat de câteva ori, dar tatăl meu l-a ameninţat că-l dă în judecată – şi pur şi simplu nu merită deranjul. Sătenii sunt prea demoralizaţi şi prea ocupaţi cu asigurarea traiului de pe-o zi pe alta ca să se mai şi apere. Şi nu mă pot gândi decât la faptul că eu pot restaura castelul şi pot oferi locuri

de muncă, dar nu îl pot opri pe tatăl meu, şi imediat ce voi pleca, totul se va duce iarăşi de râpă. Dar nu pot sta aici.

Şi iat-o din nou, expresia aceea de mustrări de conştiinţă.

— Nu poţi, repetă ea. Ai petrecut zece ani din viaţa ta în Egipt. De mic copil ai ştiut ce vrei şi ţi-ai urmat pasiunea cu hotărâre. Este chemarea ta. A-ţi cere să renunţi la ea este ca şi cum i-ai cere unui poet să nu mai scrie sau unui artist să nu mai picteze... sau tatălui meu vitreg să nu mai facă politică. Nu poţi renunţa la arheologie.

— Şi totuşi simt că trebuie, zise el.

— O, ai face-o, ai renunţa, rosti ea. Se întinse spre el şi îi mângâie obrazul. Ai renunţa pentru că eşti *un om bun,* dragul meu. Apoi îşi lăsă mâna să alunece şi îl bătu uşurel pe piept. Din fericire pentru tine, mireasa ta este lipsită de simţ moral.

Luă carafa şi bău.

— Iar eu te iubesc, spuse el.

— Eu te iubesc nebuneşte, zise şi ea. Te voi face fericit, chiar dacă voi fi nevoită să omor pe cineva pentru asta. Dar nu va fi nevoie. Se uită la foc pentru un timp, chibzuind asupra situaţiei până când, în ele din urmă, soluţia i se arătă la fel de limpede ca iubirea pe care i-o purta bărbatului de lângă ea. O, Lisle, am o idee.

Zece zile mai târziu
Castelul Gorewood, sala cea mare

— Aşa ceva nu se cade! strigă tatăl lui Lisle. Îi accepţi orice, Rathbourne, şi ştii că acum e vorba doar de un capriciu. Iată-l pe fiul meu, doritor – nu, nerăbdător să se însoare...

— Are inima frântă, plânse mama lui. Doar uită-te la sărmanul băiat.

Lisle observa, ca de fiecare dată, felul în care părinţii lui se alarmau degeaba. Însă pentru ei erau mai importante scenele astea teatrale decât explicaţiile lui. Aşa că de ce

să-i oprească?

Le scrisese părinţilor săi scrisoarea pe care i-o dictase Olivia, mai puţin majusculele, sublinierile şi înclinaţia spre dramatism. Şi ea le scrisese părinţilor ei. Mama şi tatăl ei sosiseră cu puţin timp în urmă, imediat după Lord şi Lady Rathbourne. Toţi patru erau la fel de nerăbdători, dar din diferite motive, să aibă loc această căsătorie.

Apoi Olivia le spusese că s-a răzgândit.

Aşa-numitele însoţitoare se aflau la castelul Glaxton. Nu se puteau baza pe ele că nu vor dezvălui şarada. Aveau intenţii bune, dar puteau fi imprevizibile când beau prea multe pahare.

Până şi Lisle, care nu băuse nimic, spera să nu spună vreo prostie. Nu se pricepea să joace teatru.

— E în regulă, mamă, spuse el. Sunt dezamăgit, da, dar va trebui să suport.

— N-o pot obliga pe Olivia să se mărite, spuse răspicat Lord Rathbourne.

— Dar a spus că îl iubeşte! jeli mama lui. El o iubeşte. A spus că se vor căsători. Mi-a scris în scrisoare. Iar eu am dat vestea *tuturor!*

— Olivia s-a răzgândit, încercă să o liniştească Lady Rathbourne. Olivia se răzgândeşte mereu.

— Dar de ce? strigă mama lui. De ce, Olivia?

— Dacă trebuie să ştiţi – şi, sincer, eu nu voiam să spun nimic legat de asta –, eu nu vreau să vă rănesc sentimentele în faţa înaltei societăţi, începu Olivia. Dar adevărul este că nu ştiam că e sărac. Pur şi simplu nu se pune problema să mă mărit cu el în situaţia asta.

Lord şi Lady Rathbourne se uită unul la altul.

Părinţii lui nu observară nimic. Erau ocupaţi doar cu propriile orgolii.

În acest moment, nu ştiau decât că una dintre cele mai bogate fete din Anglia îl refuza pe fiul lor.

— Dar va moşteni! spuse tatăl lui. Este fiul meu cel mai mare, moştenitorul meu. Va primi tot.

— Dar asta se va întâmpla peste foarte, foarte multă vreme, cu voia lui Dumnezeu, zise Olivia. Desigur, vă

doresc o viaţă lungă, multă sănătate şi fericire.

— Ai spus că ţii la el, Olivia, îi reproşă mama lui. Înainte să veniţi aici, ne-ai dat de înţeles că ai accepta să-ţi facă curte.

La cât de mult îl enervau părinţi lui, lui Lisle îi venea din ce în ce mai greu să nu intervină. Încetul cu încetul, înţelegea linia pe care mergea planul Oliviei şi motivele pentru care îl ticluise.

— Asta a fost înainte să înţeleg pe deplin situaţia lui nefericită, zise ea. Dacă m-aş mărita cu el, aş deveni subiectul de batjocură al tuturor, iar imaginea lui ar avea de suferit în ochii lumii. Oamenii ar spune că am fost atât de disperată să mă mărit, că am luat un vânător de zestre.

— Un vânător de zestre! ţipă mama lui.

— Nu spun eu asta, explică Olivia. Ştiu că lui Lisle nu-i pasă de astfel de lucruri. Ştiu că m-ar lua chiar dacă aş avea numai hainele de pe mine. Privirea ei albastră pluti pentru câteva secunde spre ochii lui. Dar ştiţi cât de răi pot fi oamenii. N-aş putea suporta, de dragul meu sau a lui Lisle, ca numele lui să fie pătat de oameni cu gândirea bolnavă. Îmi pare foarte rău – cred că ne potrivim foarte bine –, dar mă tem că nu se va întâmpla niciodată.

Se întoarse spre Lisle, cu ochii ei albaştri sclipind de lacrimi. Putea să plângă fără oprire, ştia asta foarte bine.

— Lisle, mă tem că dragostea noastră e condamnată.

— E o situaţie nefericită, zise el. Şi aveam inelul şi tot ce trebuie…

— Este absurd! izbucni tatăl lui. Sigur că are bani.

— Nu are nimic al lui, îl corectă Olivia. Nu-i aparţine nimic doar lui. Nu are o sursă sigură de venit. Are doar o alocaţie…

— Şi una generoasă, nu uita, spuse tatăl lui, pe care am de gând să i-o măresc datorită faptului că a făcut o treabă foarte bună aici.

— Alocaţia se poate da şi opri după bunul plac, spuse ea. Banii din alocaţie nu sunt *ai lui.*

Trebuie că înţelesese, în cele din urmă, pentru că tatăl lui încetă să mai măsoare camera cu paşi agitaţi şi

căzu pe gânduri.

— Aceasta e singura piedică? întrebă el. Banii?

— Banii, recunoscu Olivia. Dar nu, nu doar banii. O sumă mare e lipsită de… importanţă. Noi vrem o proprietate. Nu l-ar mai porecli nimeni „vânător de zestre”, dacă ar deţine o proprietate. Se uită în jurul ei, la pereţii sălii mari, care acum erau împodobiţi cu tapiserii şi tablouri. De exemplu, această proprietate. Da, spuse ea gânditoare. Acum că mă gândesc mai bine, s-ar potrivi foarte bine. Transferaţi Gorewood în întregime pe numele lui şi mă voi mărita cu el imediat ce doriţi.

În aceeaşi noapte

Nunta urma să aibă loc peste o lună. Cu toate astea, între timp, Lord şi Lady Atherton erau hotărâţi să nu-i permită Oliviei să renunţe la căsătorie. Un servitor fu trimis la Edinburgh şi se întoarse cu un avocat care întocmise documentele ce transferau castelul Gorewood şi toate domeniile aferente acestuia pe numele contelui de Lisle.

Toate astea se realizară până la căderea nopţii.

La scurt timp după aceea, Olivia şi Lisle deveniră soţ şi soţie. Martori fuseseră părinţii lor, Lady Cooper şi Lady Withcote, Lord Glaxton şi câteva din rudele acestuia, precum şi toţi servitorii din castel.

Aillier pregătise o cină splendidă, incluzând produse de patiserie delicioase coapte în cuptor lui mult hulit.

Invitaţii se aflau în sala cea mare şi sărbătoreau.

Când Lisle şi Olivia se strecurară afară, toată lumea zâmbi.

Cu cât era mai repede consumată căsătoria, cu atât mai bine, din punctul de vedere al părinţilor lui.

Lisle o duse pe acoperiş.

Avu grijă să baricadeze uşile.

Luase covoare şi blănuri, pentru că era noiembrie, un noiembrie scoţian, şi era al naibii de frig. În seara aceea totuşi, zeii capricioşi ai Scoţiei le zâmbeau şi alungaseră

norii.

Olivia se lăsă pe spate şi se rezemă de braţul lui ca să se uite în sus, la cer.

— E presărat cu stele, comentă ea. N-am mai văzut niciodată atât de multe stele.

— E frumos în felul său, spuse el. Merită un tratament mult mai bun decât cel pe care l-a primit de la tatăl meu. O trase mai aproape şi o sărută. Ai fost genială.

— Lipsită de scrupule şi de principii morale, mincinoasă şi înşelătoare, zise ea. Da, am fost în cea mai bună formă a mea.

— A fost o idee genială.

— A fost singura idee posibilă. Cine ar fi mai potrivit decât tine să fie stăpânul Gorewood?

— Şi cine ar fi mai potrivită decât tine să reuşească ceea ce nu a reuşit nimeni: să îl facă pe tata să renunţe la ceva ce nu vrea, cu care nu ştie ce să facă, dar căruia nu voia să-i dea drumul.

— Aşteaptă, îl opri ea. Într-o anumită măsură, furăm de la fraţii tăi, nu-i aşa?

— Când vor fi ceva mai măricei, mi-ar plăcea să îi trimit la şcoală, zise el. Eu aveam un temperament diferit, dar ei nu sunt ca mine. Cred că vor fi fericiţi acolo.

— Dar tu vei fi fericit aici? întrebă ea.

— Desigur, confirmă el. Voi avea momentele mele. Dar ştii că nu mă voi adapta niciodată.

— Nici nu aş vrea. Nici nu trebuie. Îl avem pe Herrick.

El râse.

— Şi prima mea decizie ca stăpân al Gorewood va fi să-l promovez la rangul de administrator al proprietăţii. Ah, Olivia, puterea este delicioasă. Aproape că mă simt de parcă aş fi în Egipt. Cât de uimitor este să fii liber să acţionezi, să faci ceea ce consideri că este corect. Aş fi fost consumat de vinovăţie dacă i-aş fi abandonat pe aceşti oameni în grija tatălui meu. Acum nu trebuie să-i spun despre Jock şi Roy.

Iar dacă află, nu poate face nimic. Nu poate face nimic nici în privinţa lui Mary Millar. Nu poate concedia sau

angaja pe nimeni. Asta e singurul loc în care nu mai poate aduce haosul.

Le spusese fraţilor Rankin că îşi puteau petrece următorii cinci ani ajutând la reconstruirea şi modernizarea prăvăliilor, drumurilor şi caselor sau îşi puteau încerca norocul la proces. Ei aleseseră să muncească.

— Cinci ani de muncă cinstită îi va schimba complet, spuse el. Dacă nu, ei bine, vom vedea ce facem atunci când vom ajunge acolo. Şi n-am văzut niciun motiv s-o concediez pe Mary.

— Se afla într-o situaţie fără scăpare, admise Olivia. Dar în cele din urmă a acţionat corect.

— Asta e singurul lucru pe care trebuie să îl cerem de la oameni, spuse el. Să fie corecţi.

Ea îşi întoarse capul ca să se uite la el, iar blana îi alunecă de pe umeri. El o trase înapoi. Mai târziu avea să o dezbrace încet. Sau poate foarte repede. Dar noaptea era prea friguroasă pentru acte indecente pe acoperiş.

— Te-ai comportat bine, spuse ea. În situaţii dificile, într-un loc în care nu voiai să te afli.

— Am învăţat câteva lucruri. O trase mai aproape. Am câştigat foarte mult. Cât de oribil! Trebuie să-i fiu recunoscător tatii pentru că a început toată povestea asta.

— Şi mie, adăugă ea, pentru că i-am pus punct atât de frumos.

— Am terminat? întrebă el.

— Nu chiar, răspunse ea. Până când ne vom celebra nunta totuşi, ar trebui să fim stăpâni peste tot. După asta am putea pleca în călătoria de nuntă.

— O, am uitat de tradiţia asta. Ei bine, un bărbat trebuie să facă sacrificii. Vrei să mergi undeva romantic, presupun. Paris? Veneţia?

— Nu! exclamă ea. Nu fi prostuţ! Toată lumea se duce în locurile alea. Se întoarse spre el. Eu vreau Sfinxul şi piramidele, mormintele şi mumiile putrezite. Îşi lipi buzele de urechea lui. Du-mă în Egipt, scumpul meu iubit şi prieten.

Sfârşit